

Konsekvensutredning av Transportstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om tekniska egenskapskrav för vägar, gator, spårvägar och tunnelbanor (byggregler)

Konsekvensutredningen har ändrats efter remiss, ändringarna är markerade med streck i kanten.

Transportstyrelsens förslag:

Transportstyrelsen föreslår föreskrifter och allmänna råd om tekniska egenskapskrav för vägar, gator, spårvägar och tunnelbanor (byggregler). Föreskrifterna innehåller bestämmelser som ska uppfyllas vid byggande av vägar, gator, tunnelbanor och spårvägar samt anordningar som hör till dessa men gäller inte för särskilda vintervägar över mark som är täckt av snö eller is eller över öppet vatten som är täckt av is. Föreskrifterna gäller heller inte för järnväg eller depåer på spårvägar och tunnelbanor samt deras tillfartsspår. De behöver inte tillämpas på

1. vägar som huvudsakligen är avsedda för skogsbruk,
2. vägar inom inhägnat område,
3. gång- eller cykelbanor som inte är belagda, eller
4. vägar där årsdygnstrafiken (ÅDT) beräknas understiga 125 fordon under öppningsåret.

Vårt förslag innehåller krav och råd för egenskapskraven "Säkerhet vid användning", "Säkerhet i händelse av brand" exklusive tunnlar, "Skydd med hänsyn till hygien, hälsa och miljö" samt de delar av egenskapskravet "Bärförmåga, stadga och beständighet" som inte hanteras i föreskrifterna (TSFS 2018:57) om tillämpning av eurokoder. I denna föreskrift kommer det även att ingå krav och allmänna råd kopplat till klimatanpassning av den markbaserade transportinfrastrukturen.

Innehåll

A. ALLMÄNT	4
1. Vad är problemet eller anledningen till regleringen?	5
2. Vad ska uppnås?	7
3. Vilka är lösningalternativen?	8
3.1 Effekter om ingenting görs?	8
3.2 Alternativ som inte innebär reglering	9
3.3 Regleringsalternativ	9
<i>Inledande bestämmelser (1 kap.)</i>	12
<i>Bärförmåga, stadga och beständighet (2 kap.)</i>	14
<i>Säkerhet i händelse av brand (3 kap.)</i>	27
<i>Skydd med hänsyn till hygien, hälsa och miljö (4 kap.)</i>	28
<i>Säkerhet vid användning av vägar (5 kap.)</i>	45
<i>Säkerhet vid användning på spårvägar och tunnelbanor (6 kap.)</i>	66
<i>Skydd mot buller (7 kap.)</i>	71
4. Vilka är berörda?	74
5. Vilka konsekvenser medför regleringen?	75
5.1 Företag	75
5.2 Medborgare	76
5.3 Staten, regioner eller kommuner	76
5.4 Externa effekter	77
6. Vilka konsekvenser medför övervägda alternativ till regleringen och varför anses regleringen vara det bästa alternativet?	79
<i>Inledande bestämmelser (1 kap.)</i>	79
<i>Bärförmåga stadga och beständighet (2 kap.)</i>	79
<i>Säkerhet i händelse av brand (3 kap.)</i>	82
<i>Skydd med hänsyn till hygien, hälsa och miljö (4 kap.)</i>	83
<i>Säkerhet vid användning av vägar (5 kap.)</i>	103
<i>Säkerhet vid användning på spårvägar och tunnelbanor (6 kap.)</i>	117
<i>Skydd mot buller (7 kap.)</i>	122
7. Vilka bemyndiganden grundar sig myndighetens beslutanderätt på?	122
8. Överensstämmer regleringen med eller går den utöver de skyldigheter som följer av EU-rättslig reglering eller andra internationella regler?	123
9. Behöver särskild hänsyn tas när det gäller tidpunkten för ikraftträdande och finns det behov av speciella informationsinsatser?	123
B. VI FÖRESLÅR ATT TILLÄMPNINGEN AV KRAVEN REGLERAS GENOM ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER. TRANSPORTPOLITISK MÅLUPPFYLLELSE	123
10. Hur påverkar regleringen funktionsmålet?	124
11. Hur påverkar regleringen hänsynsmålet?	124
C. FÖRETAG	124

D. SAMMANSTÄLLNING AV KONSEKVENSER	125
E. REFERENSER.....	128
F. SAMRÅD	135

A. Allmänt

Bakgrund

Bemyndigandena i plan- och byggförordningen (2011:330) och i motsvarande äldre bestämmelser har ändrats de senaste åren när det gäller tekniska egenskapskrav på byggnadsverk. Boverket är den myndighet som huvudsakligen har haft rätt att meddela föreskrifter för byggnader och byggnadsverk. Enligt den tidigare förordningen (1994:1215) om tekniska egenskapskrav på byggnadsverk, m.m. hade Vägverket (senare Trafikverket) rätt att meddela föreskrifter avseende byggnadsverken vägar och gator, utom för vägtunnlar, samt anordningar som hör till vägarna eller gatorna. Andra byggnadsverk – däribland järnvägar, spårvägar, tunnelbanor och vägtunnlar – ingick i stället i Boverkets regelgivningsområde enligt plan- och byggförordningen.

I och med de organisatoriska förändringarna inom transportområdet med bildandet av nya myndigheter, bland annat Transportstyrelsen, skiljdes myndighetsrollen (normgivning, tillsyn och tillståndsgivning) och förvaltarrollen (ansvar för byggande, drift och underhåll). Ett grundläggande syfte bakom förändringarna har enligt regeringen varit att renodla roller och funktioner bland myndigheterna inom transportsektorn. Ett motiv för renodlingen var att garantera en effektiv och tillförlitlig tillsyn och normgivning inom alla trafikslag enligt [Transportstyrelsen och dess verksamhet](#) (Proposition 2008/09:31) och [Nya myndigheter på transportområdet – fördjupningsfrågor för uppföljning av Trafikverket och Transportstyrelsen](#) (Statskontoret, 2014).

Efter dessa organisatoriska förändringar inom transportsektorn skulle Transportstyrelsen ”ta ett helhetsgrepp på trafikområdet på så sätt att den ska ansvara för merparten av all normgivning samt tillståndsgivning och tillsyn vilket kommer att utgöra myndighetens s.k. kärnverksamhet”.

En konsekvens av dessa förändringar var att bemyndigandet att föreskriva om vägar och gator utifrån plan- och byggförordningen genom en ändring (SFS 2013:308) flyttades från Trafikverket till Transportstyrelsen, och bemyndigandet för järnvägar flyttades från Boverket till Transportstyrelsen. Genom ytterligare en ändring (SFS 2014:225) av plan- och byggförordningen förtydligades att även tunnelbanor och spårvägar omfattas av Transportstyrelsens bemyndigande i 10 kap. 6 §.

När vi i konsekvensutredningen fortsatt anger vägar, gator, spårvägar och tunnelbanor, inkluderas de anordningar som hör till dessa byggnadsverk.

För flera av egenskapskraven i bemyndigandet finns i dag gällande reglering för byggnation av vägar och gator. Dessa byggnadsverk ska enligt

Vägverkets föreskrifter (VVFS 2003:140) om tekniska egenskapskrav vid byggande på vägar och gator (vägregler) vid färdigställande ha egenskaper som säkerställer

- ”säkerhet vid användning”,
- ”säkerhet i händelse av brand” exklusive tunnlar, och
- ”skydd mot buller”.

I Vägverkets föreskrifter (VVFS 2004:31) om bärförmåga, stadga och beständighet hos byggnadsverk vid byggande av vägar och gator anges även ett antal krav och allmänna råd kopplat till egenskapskravet ”bärförmåga, stadga och beständighet”, som inte hanteras i Transportstyrelsens föreskrifter och allmänna råd (TSFS 2018:57) om tillämpning av eurokoder.

I vårt förslag till föreskrifter kommer även krav och allmänna råd kopplade till klimatanpassning av den markbaserade infrastrukturen att ingå, tillsammans med krav och råd för egenskapskraven ”skydd med hänsyn till hygien, hälsa och miljö”.

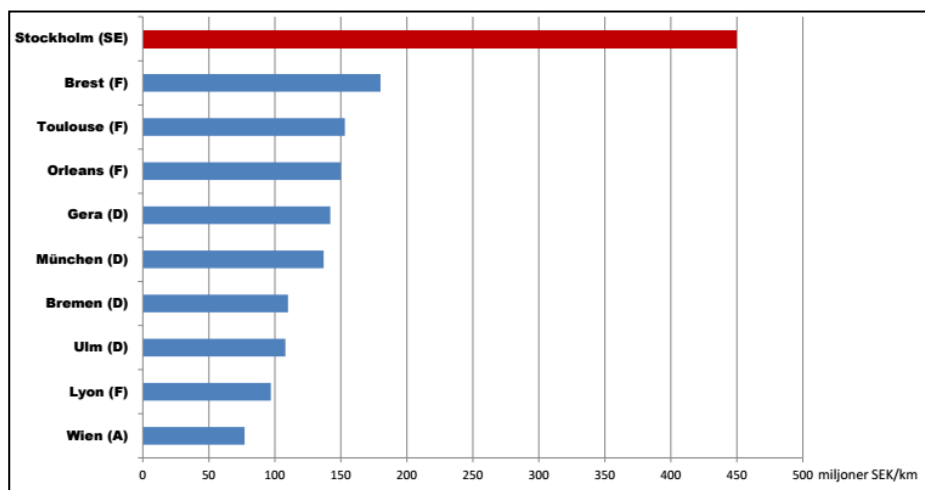
Vårt förslag till föreskrifter utgår primärt från resande och trafikanter. Egenskapskraven ska beakta säkerhet och hälsa i första hand för dem som använder vägar och banor för transporter. Indirekt kommer dessa krav och råd också att ge bättre säkerhet och hälsa även för dem som arbetar på och vid dessa vägar eller banor, men specifika regler om att förebygga ohälsa och olycksfall i arbetet finns i arbetsmiljölagen. Arbetsmiljöverket har regeringens och riksdagens uppdrag att se till att arbetsmiljön uppfyller de krav som finns i arbetsmiljölagen. Enligt 2 § 4 [förordningen \(2007:913\) med instruktion för Arbetsmiljöverket](#) har verket särskilt till uppgift att meddela föreskrifter och allmänna råd enligt arbetsmiljö- och arbetstidslagstiftningen.

1. Vad är problemet eller anledningen till regleringen?

I dag är regleringen för vägar och gator spridd i flera föreskrifter¹ och för tunnelbana och spårväg saknas motsvarande reglering, vilket leder till otydlighet. Föreskrifterna för vägar och gator är dessutom föråldrade och måste uppdateras med den utveckling som skett sedan de publicerades 2003/2004, eftersom dagens kunskap och erfarenheter bedöms ge stora positiva effekter vid byggande och förvaltning av dessa byggnadsverk. Trafikverket, som är den dominerande byggherren och förvaltaren, vill se en

¹ Vägverkets föreskrifter ([VVFS 2004:31](#)) om bärförmåga, stadga och beständighet hos byggnadsverk vid byggande av vägar och gator, och Vägverkets föreskrifter ([VVFS 2003:140](#)) om tekniska egenskapskrav vid byggande på vägar och gator (vägregler)

uppdatering, eftersom dagens föreskrifter inom detta område är en blandning av byggherrekrav och samhällets krav. Det innebär att vissa delar i föreskrifterna är omotiverat detaljerade sett ur ett samhällsligt perspektiv. Föreskrifterna hänvisar även på flera områden till andra regelverk (ofta byggherrekrav) som till delar är upphävda och inte heller går att finna. Föreskrifterna är inte heller anpassade efter de numera gällande EU-reglerna för konstruktion av byggnadsverk med avseende på bärförmåga, stadga och beständighet, så kallade eurokoder. De byggherrar som i dag bygger och förvaltar tunnelbana och spårväg efterfrågar också en samhällslig miniminivå på regleringen, något som saknas i dagens reglering. Erfarenheter visar att i avsaknad av en sådan samhällslig nivå beslutas projektspecifika kravnivåer som avser exempelvis hälso- och säkerhetsaspekter. På grund av att det saknas ändamålsenlig reglering kring spårvägar finns exempel där man valt att anamma järnvägsstandard som lett till överdimensionerade och kostnadsdrivande konstruktioner, se figur 1 nedan. En reglering med väl avvägda och ändamålsenliga krav och råd bedöms därför som kostnadseffektiv.

Figur 1. Kostnadsjämförelse av att bygga spårväg i Sverige (Tvärbanan) och ett antal spårvägsprojekt i Europa (Sylvén, 2016).

Ett viktigt motiv till att föreslå nya föreskrifter är att effekterna av tidigare insatser och reglering kopplat till Nollvisionen har planat ut. Under de senaste tio åren har minskningen av antalet omkomna i vägtrafiken planat ut. År 2018 ökade antalet omkomna i vägtrafiken med 35 procent till 342 personer, jämfört med 2017 (252), för att sedan minska igen under 2019 (221) och pandemiåret 2020 (204).² Det finns således ett behov att öka ansträngningarna för att uppnå Nollvisionen. Den föreslagna regleringen i

² Olycksdatabasen STRADA, Transportstyrelsen.

dess föreskrifter bedöms ge positiva effekter för trafiksäkerhet i linje med viljeinriktningen i [”Nystart för Nollvisionen”](#) (Regeringskansliet, 2016).

Resultaten från forsknings- och innovationsprojektet [”Luftkvalitet i vägtunnlar, konsekvensutredning och förslag till nationellt riktvärde”](#) (WSP, 2018) samt ”Luftkvalitet i vägtunnlar, tilläggsuppdrag nationellt riktvärde” (WSP, 2019), som finansierats av Transportstyrelsen och Trafikverket, visar på en stor hälsopåverkan på grund av luftföroreningar i långa vägtunnlar med hög trafikbelastning. För att riskökningen av att regelbundet använda tunneln ska hållas på en acceptabel nivå oavsett tunnelhållare³ behövs nationella krav på luftkvaliteten. Detsamma gäller för plattformar under mark för tunnelbana och spårväg.

I [”Environmental Noise Guidelines”](#) (WHO, 2018) understryks att hälsoeffekterna på grund av trafikbuller är stora även vid relativt låga nivåer. De rekommendationer av nivåer för högsta bullerexponering som WHO presenterar för de olika trafikslagen är betydligt tuffare än de riktvärden vi har i Sverige i dag. I den ”Myndighetssamverkan för goda ljudmiljöer” (Miljömålsrådet, 2018) som etablerats pågår ett gemensamt arbete med att analysera hur dessa rekommendationer bäst kan implementeras i en svensk kontext. Resultaten av dessa analyser och överväganden bedöms som mycket viktiga för att på sikt kunna ange en väl avvägd och motiverad reglering. Eftersom dessa analyser kommer att ta tid i anspråk, överför vi nu de befintliga riktvärden som gäller för vägar till vårt förslag, när vi finner dem relevanta, med smärre justeringar. Vid en kommande översyn av föreskrifterna gör vi, vid behov, en ändring och kommer då även att överväga om det är motiverat att införa ett riktvärde för tunnelbana och spårväg.

Trafikverket har via styrelsebeslut följande vision till 2050: ”Ingen dödas eller skadas allvarligt i transportsystemet, varken i olyckor eller av luftföroreningar och buller”.⁴ Det visar på en viljeriktning i samhället, och att ge ut krav och allmänna råd som leder i denna riktning är ett sätt för oss att stödja den inriktningen.

2. Vad ska uppnås?

Det övergripande syftet med de föreslagna föreskrifterna är att bidra till att de transportpolitiska målen uppnås och att därigenom få en förbättrad säkerhet, tillgänglighet, miljö och hälsa.

Målet är att ställa tydliga, väl avvägda och funktionsbaserade egenskapskrav på byggande av väg, tunnelbana och spårväg och därigenom bidra till en

³ Offentlig eller privat part, utsedd av tunneltillsynsmyndighet, som är ansvarig för en tunnel, såväl under design-, konstruktions- som driftsfasen, enligt Rikstermbanken.

⁴ Enligt beslut på Trafikverkets styrelsemöte 2017-06-20.

godtagbar säkerhet vid användning och ett godtagbart skydd med hänsyn till hälsa och miljö samt förbättrad kostnadseffektivitet. Tydliga samhällsekonomiskt motiverade krav och ett förtydligande av vilka regler som ska tillämpas för olika delar i byggnadsverken vägar, spårvägar och tunnelbanor ska leda till regelförenkling och en ökad samhällsnytta för tilltänkta infrastrukturprojekt.

Reglerna ska också så långt som möjligt bidra till en likvärdig säkerhetsstandard och ett likvärdigt skydd för hälsa och miljö för vägar, spårvägar och tunnelbanor.

Vi delar branschens bedömning att projektering och byggande med ett sammanhållet likformigt regelverk för byggnadsverken vägar och banor blir tydligare, bättre och billigare.

Genom att föreslå dessa regler tillmötesgår vi önskemål från branschen om ett tydligare och mer sammanhållet övergripande regelverk för vägar, spårvägar och tunnelbanor. Det ger även en enklare användning och underlättar för kommande revideringar.

3. Vilka är lösningsalternativen?

3.1 Effekter om ingenting görs?

Om ingenting görs finns regler i Trafikverkets författningssamling när det gäller vägar och gator, genom Vägverkets föreskrifter (VVFS 2003:140) om tekniska egenskapskrav för vägar och gator samt Vägverkets föreskrifter (VVFS 2004:31) om bärförmåga, stadga och beständighet hos byggnadsverk vid byggande av vägar och gator. Dessa är snart 20 år gamla och att betrakta som föråldrade, eftersom de bland annat hänvisar till upphävida dokument, vilket i sin tur innebär att det är otydligt vilka krav som gäller. Utan våra förslag kommer en modernisering av den gällande regleringen inte att genomföras, vilket medför att befintliga föreskrifter inte aktualiseras med dagens kunskap. För tunnelbanor och spårvägar finns fortsatt ingen motsvarande reglering på samhällelig nivå.

Utan de föreslagna kraven finns det en risk att säkerhet och hälsoaspekter inte beaktas i tillräcklig utsträckning vid projektering och byggande av vägar och banor. Även det motsatta kan förekomma, vilket leder till att kravbilden kan bli omotiverat hög och det kan i sin tur leda till ökade kostnader som inte är samhällsekonomiskt motiverade. Det finns exempel, se figur 1 ovan, där avsaknad av en övergripande kravbild framkallat omotiverat höga krav som lett till överdimensionerade och kostnadsdrivande konstruktioner. Om det inte finns reglerade krav på en övergripande, samhällelig miniminivå, resulterar det i ett stort utredningsbehov av vilka

krav som ska ställas inför varje nytt projekt. Detta leder även till onödigt långa och kostnadsdrivande planerings- och byggprocesser.

Om inte Transportstyrelsen meddelar uppdaterade övergripande regler, finns risk för att olika byggherrar och olika projekt kommer att skapa egna interna styrdokument som skulle kunna innebära olika nivåer för till exempel effekter på hälsa och säkerhet. Ur ett rättviseperspektiv – där resande och trafikanter förväntar sig att övergripande säkerhetsnivåer och hälsoaspekter är likvärdiga i hela landet – är detta inte acceptabelt.

Att inte uppdatera föreskrifterna med fokus på trafiksäkerhet på vägarna skulle inte ge de positiva effekter som regeringens viljeinriktning i [”Nystart för Nollvisionen”](#) styr mot (Regeringskansliet, 2016).

Att inte uppdatera föreskrifterna med fokus på skydd med hänsyn till hälsa (luftkvalitet) innebär att de resultat som föreligger om de negativa hälsoaspekterna från dålig luftkvalitet i väg- och spårtunnlar inte beaktas. En icke-reglering bedöms således kunna innebära att antalet förtida dödsfall till följd av dessa hälsoaspekter blir oacceptabelt högt ur ett samhällsperspektiv.

Om inget görs kommer de positiva samhällseffekter som en reglering med en robust transportinfrastruktur innebär – det vill säga en struktur som kan stå emot effekter av ett förändrat klimat – att utebli. Vårt förslag till reglering kopplat till klimatanpassning av den markbaserade infrastrukturen sätts då inte i kraft.

3.2 Alternativ som inte innebär reglering

Ett alternativ till att inte reglera området är att förutsätta att befintliga, otidsenliga regler för vägar och kompletterande byggherrekrafter för vägar och banor även fortsättningsvis kommer att tillämpas. Då förutsätter vi således att samhällelig reglering/föreskrifter anpassade för andra områden (främst för järnvägar men det kan också vara från bostadsbyggande, kraftverksdammar, linbanor etc.) sannolikt tillämpas analogt vid utformning av vägar, tunnelbanor och spårvägar. Det ger samma effekter som är beskrivna i 3.1. I kontakter med byggherrar, väghållare, spårinnehavare och tillsynsmyndighet förordas en samhällelig minimireglering i stället för generella branschöverenskommelser.

3.3 Regleringsalternativ

3.3.1 Kravnivå från andra regelverk och anpassade krav

För att skapa krav inom ett så pass komplicerat område har vi använt erfarenheter från andra regler och andra trafikslag (främst järnväg) för att det ska vara möjligt att komma fram till en lämplig nivå. Vi har också, i vissa fall, använt etablerad praxis som används av någon byggherre, väghållare eller spårinnehavare. Vår bedömning, efter att ha utvärderat vart

och ett av dessa, är att våra förslag som baseras på praxis är skäliga och realistiska att ange som samhällets minimikrav i befintlig eller anpassad form, eftersom de bygger på lång erfarenhet eller ny uppdaterad kunskap. Vi föreslår även att etablerad praxis för statliga vägar och järnvägar, där vi bedömt dessa som skäliga och realistiska, är lämplig också för spårvägar och tunnelbanor samt för det kommunala vägnätet och i förekommande fall, det enskilda vägnätet.

Det är framför allt Trafikverkets praxis som vi anammat och föreslagit, då denna praxis ofta även används av kommunala byggherrar, i avsaknad av egna generella krav. Exempel på detta är de krav och den praxis som anges i [Vägars och gators utformning Krav](#), VGU (Trafikverket, 2020a) och som gäller för Trafikverket vid projektering av statliga vägar, medan de enbart är vägledande och inte kravställande för övriga väghållare. Sveriges kommuner och Regioner (SKR) har publicerat [Kommunal VGU-Guide. Vägars och gators utformning i tätort](#) (SKR, 2015) avsedd att användas som stöd vid utformning av gator i tätorter. Den utgår bland annat från den praxis i form av råd och riktlinjer som formulerats i Trafikverkets skrift VGU.

Alternativ A (det valda)

Den reglering för vägar och gator som finns i föreskrifter från Trafikverket samlas genom detta förslag till ett enda regelverk. Vi har i förslaget valt att använda befintliga krav som bedömts lämpliga och relevanta avseende vägar och gator samt att i vissa delar utveckla nya eller förändrade krav, se 3.3.2 till 3.3.35 nedan. Utgångspunkten är följande:

- VVFS 2003:140, senast ändrad genom VVFS 2010:17 gällande för vägar och gator
- delar av VVFS 2004:31, senast ändrad genom TSFS 2018:58, gällande för vägar och gator.

Genom detta regleringsalternativ har vi för spårvägar och tunnelbanor valt att använda och anpassa de krav som finns för järnvägar, vägar och gator, där det bedöms att kraven är relevanta och ger de säkerhetsnivåer och hälsoeffekter man vill uppnå samt att i vissa delar utveckla nya eller förändrade krav.

I syfte att främja folkhälsa, miljö och en trafiksäker miljö för gående och cyklister anger vi ny reglering för gång- och cykelbanor.

Vi väljer att upphäva ett antal detaljerade byggherrekrav och ersätter dessa med övergripande, funktionella krav. Exempel är delar av den i dag gällande regleringen av "vägöverbyggnad" i VVFS 2004:31. Med detta lämnar vi till

byggherre, väghållare eller spårinnehavare att detaljprojektera väg eller bana utifrån de förutsättningar som råder.

Vi föreslår även följande ändringar för att anpassa kraven och råden till de förutsättningar som vägar och banor har, nämligen följande:

- Införa regler om nederbörd, flöden och vattennivåer för klimatanpassning av vägar, gator, spårvägar och tunnelbanor. Med de pågående och kommande klimatförändringarna ser vi det som viktigt att införa krav på klimatanpassning för att säkra dessa samhällsviktiga byggnadsverk.
- Införa krav för ballastmaterial, om hur överensstämmelse med produktens deklarerade egenskaper för ballast till vägar och banor ska bestyrkas. Detta i enlighet med aktuella Europastandarder.
- Införa dimensioneringskontroll av bärförmåga, stadga och beständighet, mottagningskontroll av material och byggprodukter, utförandekontroll samt dokumentation analogt med Transportstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om tillämpning av eurokoder (TSFS 2018:57) och Boverkets föreskrifter och allmänna råd (BFS 2011:10) om tillämpning av europeiska konstruktionsstandarder (eurokoder).
- Bestämma riktvärde för halter av luftföroreningar i nya väg- och spårtunnlar för skydd av människors hälsa. I allmänna råd införs riktvärden för kväveoxider (NO_x) i vägtunnlar för olika passagetider. För spårtunnlar införs ett allmänt råd om hur riktvärden för partiklar (PM₁₀) kan bestämmas.

Vi har också valt att föreslå mindre ändringar för att anpassa kraven och råden till de förutsättningar som vägar har enligt följande:

- Allmänna råd om största rekommenderade tjällyftning för vägöverbyggnad både för obundna eller obundna och bitumenbundna lager, vid nybyggnad.
- Nya vägar ska ha säkerhetszoner eller vägskyddsanordningar som utformas så att risken för dödsfall eller allvarliga personskador vid avkörningar begränsas samt att vid utformning av dessa ska särskild hänsyn tas till risk för avkörning med motorcykel. Eventuella säkerhetshöjande åtgärder ska baseras på en kostnads-nyttoanalys. I allmänna råd inför vi mått för säkerhetszons bredd vid olika referenshastigheter.

Avslutningsvis föreslår vi mindre ändringar för att anpassa kraven och råden till de förutsättningar som spårvägar och tunnelbanor har:

- Vi har valt att ange ett antal tekniska egenskapskrav för plattformar i syfte att skydda mot fall och så att risken minimeras för att barnvagnar samt rullstolar eller andra typer av hjulförsedda hjälpmedel för personer med funktionsnedsättning kommer i självrullning ut mot spåret.
- Plattformar för tunnelbana ska utformas på ett sådant sätt att det är säkert att stiga på och av tågen samt att vistas där samtidigt som tåg passerar i högsta tillåtna hastighet.

Alternativ B

I detta alternativ samlas den reglering för vägar och gator som finns i föreskrifter från Trafikverket till ett enda regelverk. I likhet med alternativ A innebär detta förslag att befintliga krav som bedömts lämpliga och relevanta avseende vägar och gator används samt att nya eller förändrade krav föreslås för vissa delar.

För alternativ B har vi för spårvägar och tunnelbanor valt att enbart använda de krav som finns för järnvägar utan att utveckla nya eller förändrade krav. I alternativet föreslås ingen särskild anpassning av krav för just tunnelbana och spårväg utifrån övriga förutsättningar.

Effekterna av att enbart använda järnvägsstandard för spårväg och tunnelbana bedöms leda till överdimensionerade och kostnadsdrivande konstruktioner och därför har detta alternativ inte valts. Spårväg går normalt i vägmiljö tillsammans med övriga vägtrafikanter. Därför måste regleringen av spårväg anpassas till regleringen för vägar.

Summering av alternativen

Oavsett vilket regleringsalternativ vi väljer, innebär båda alternativen att den reglering för vägar och gator som finns i föreskrifter från Trafikverket samlas till ett enda regelverk och att nya eller förändrade krav föreslås för vissa delar. I bägge regleringsalternativen hänvisas till standarder av olika karaktär: SS-EN ISO-, SS-ISO-, SS-EN- och SS-standarder. Genom att regleringsalternativen inte innehåller några straffrättsliga bestämmelser mot enskilda påverkas inte utgivningen av dessa föreskrifter. Vi baserar bedömningen på en dom i Högsta domstolen, [HD-Ö 4833-16 \(2017\)](#).

Båda förslagen upphäver Vägverkets föreskrifter (VVFS 2004:31) och (VVFS 2003:140) i deras helhet.

Inledande bestämmelser (1 kap.)

Konsekvenserna utifrån regleringsalternativen nedan (3.3.2 till 3.3.35) finns beskrivet i 6.3.2 till 6.3.35.

3.3.2 Skydd för skador på riskobjekt och skyddsvärda objekt (1 kap. 12–13 §§)

Vi har inledningsvis i föreskriftsförslaget utgått från Boverkets definitioner av riskobjekt och skyddsvärda objekt⁵ med vissa justeringar till väg- och bananläggning: ”verksamheter, byggnader, infrastruktur eller områden som behöver skyddas mot påkörning, urspårning eller andra olyckor förknippade med trafikering av vägar och banor”. De förtydligande exemplen på riskobjekt och skyddsvärda objekt som anges i definitionerna är hämtade från Boverkets exempel⁶ men med viss anpassning.

I 12 § föreslår vi ett funktionellt krav på att vägar och banor ska utformas så att risken för att skada riskobjekt eller skyddsvärda objekt minimeras till en acceptabelt låg nivå. Kravet syftar till att förebygga bortfall av eller störningar i samhällsviktig verksamhet som, i värsta fall, kan skada viktiga samhällsfunktioner. Kravet syftar också till att förebygga olyckor med stora miljömässiga och allmänfarliga effekter genom att vägar och gator utformas så att områden med miljöskadligt eller farligt gods samt skjutfält och militära övningsområden inte kan påverkas av avkörande fordon.

I 12 § föreslår vi även att ett krav på att en riskanalys ska tas fram som underlag för att avgöra om risken för att skada riskobjekt eller skyddsvärda objekt är oacceptabel. Vi föreslår i det allmänna rådet vad som bör ingå i riskanalysen för både väg och bana. Dessa råd följer den praxis som används av branschens aktörer vid projektering av vägar och som uttrycks i Trafikverkets regelverk⁷.

Av 13 § framgår att i de fall en riskanalys enligt 12 § visar att risken för skador på riskobjekt eller skyddsvärda objekt inte är på en acceptabelt låg nivå, ska skyddszonen utformas så att väg- eller spårfordon som kör av vägen eller banan inte når fram till objektet. Alternativt ska skyddsanordningar utformas med tillräcklig längd och kapacitet för att hålla kvar väg- eller spårfordonet på vägen eller banan. Syftet med dessa krav är, som med 12 §, att förebygga olyckor med stora negativa miljömässiga och allmänfarliga effekter samt att förebygga bortfall av eller störningar i samhällsviktig verksamhet.

Vi föreslår i det allmänna rådet till 13 § kapacitetsklass för vägräcke samt förslag till kvarhållande åtgärd för spårfordon, vilket är den praxis som

⁵ [Boverket, PBL kunskapsbanken. Begreppen hälsa, säkerhet och risk i PBL.](#)

⁶ [Boverket, PBL kunskapsbanken. Inventering och bedömning av risker för hälsa och säkerhet.](#)

⁷ [VGU, Vägars och gators utformning. RÅD. TRV Publikation 2020:031](#), avsnitt 7.3.4.2.1.

används för vägar och järnvägar i dag och som uttrycks i Trafikverkets regelverk⁸.

Bärförmåga, stadga och beständighet (2 kap.)

För att verifiera bärförmåga, stadga och beständighet hos byggnadsverks bärande konstruktioner åberopas normalt de europeiska beräkningsstandarderna (eurokoder). De utgör en EU-gemensam serie av olika beräkningsmetoder för att verifiera bärförmåga, stadga och beständighet. Eurokodsyste­met täcker de vanligaste konstruktionsmaterialen (betong, stål, trä, murverk, aluminium, samverkanskonstruktioner av stål och betong) och konstruktion av bärverk för de flesta sorters byggnadsverk (byggnader, broar, torn, master, silos, cisterner med mera). I föreskrifterna om tillämpning av eurokoder anges nationella val till de aktuella beräkningsstandarderna.

Det finns dock anläggningsdelar inom väg- och banområdet som i dag inte hanteras inom eurokodsyste­met. Därför föreslår vi en kompletterande reglering för

- dimensionering av vägöverbyggnad och bankropp ovan terrassyta, eftersom enbart de underliggande geotekniska delarna hanteras i eurokoderna,
- dimensionering för nederbörd, flöden och vattennivåer utifrån dagens klimat samt pågående och kommande klimatförändringar så att inte oacceptabel risk till följd av kraftig nederbörd, höga flöden eller höga vattennivåer uppstår,
- dimensionering av dränering, avvattning och genomledning av vatten i vägöverbyggnad och bankropp ovan terrassyta,
- system för bestyrkande av överensstämmelse för ballastmaterial vid användning med olika säkerhetskrav, och
- dimensionering av väganordning inklusive fundament för olika laster, exempelvis egentyn­gd, vind, snö, is och plogsnö.

Ett flertal av de krav och råd vi föreslår är gällande praxis som används för järnvägar och för det statliga vägnätet, uttryckta i Trafikverkets krav- och rådsdokument. Efter att ha utvärderat praxisen bedömer vi att våra förslag är skäligen och realistiska att ange som samhällets minimikrav även för spårvägar och tunnelbanor samt för det kommunala vägnätet.

⁸ [VGU, Vägars och gators utformning, RÅD, TRV Publikation 2020:031](#), avsnitt 7.3.4.2. och [Banöverbyggnad, Spårsystem, KRAV, TRVINFRA-00012 Version 1.0.0, avsnitt 7.1.3.6. och 7.1.4.1.](#)

3.3.3 Dimensionering av vägöverbyggnad och bankropp ovan terrassyta (2 kap. 1–3 §§)

I 1 § föreslås som funktionellt krav att vägöverbyggnad eller bankropp ovan terrassyta ska utföras med sådan bärförmåga, stadga och beständighet att de kan trafikeras och vara trafiksäkra under hela livslängden. I och med förslaget till funktionellt krav överlåter vi till väghållare och spårinnehavare att själva besluta om hur vägöverbyggnad och banunderbyggnad ska dimensioneras för att kravet på trafiksäkerhet ska kunna uppfyllas.

För vägar, gator, gång- eller cykelbanor har vi valt att ange ett antal råd som är baserade på den praxis som används i dag vid dimensionering av dessa byggnadsverk och som anges i Trafikverkets kravdokument⁹, bland annat att ”PMS Objekt”¹⁰ kan användas vid dimensionering av vägar.

För vägöverbyggnad föreslås i 2 § att hela den planerade vägbanebredden ska dimensioneras så att den klarar av planerad belastning. Med förslaget vill vi förebygga låg bärförmåga till exempel i väkant och därmed kantdeformationer. Som allmänt råd föreslår vi att behålla det gällande rådet i VVFS 2004:31 att körfält får dimensioneras var för sig, för den faktiska trafik som beräknas belasta körfältet.

I 3 § föreslår vi att bankropp ovan terrassyta minst ska dimensioneras för effekter av temperaturvariationer i räler, de krafter som orsakas av aktuella fordon och de krafter som kan uppstå vid nödbromsning. Förslaget är analogt med de krav som används för dimensionering av järnvägskonstruktioner.

Som allmänt råd föreslår vi att förekomst av tunga lastbilar och tunga bussar bör ingå vid dimensionering av spårvägar så att bärförmågan upprätthålls under hela den planerade livslängden. Anledningen är att spårvägar företrädesvis går i vägmiljö.

3.3.4 Nederbörd, flöden och vattennivåer (2 kap. 4–8 §§)

År 2018 antog riksdagen en [Nationell strategi för klimatanpassning](#) (Proposition 2017/18:163). Regeringens mål för samhällets anpassning till ett förändrat klimat är att utveckla ett långsiktigt hållbart och robust samhälle som aktivt möter klimatförändringar genom att minska sårbarheter och ta tillvara möjligheter. Målsättningarna om klimatanpassning i Parisavtalet och Agenda 2030 med de globala målen för hållbar utveckling ska också uppnås. Målen bör beaktas i politik, strategier och planering på nationell nivå och integreras i ordinarie verksamhet och ansvar. Arbetet med

⁹ [Överbyggnad väg, Dimensionering och utformning TRVINFRA-00224](#), avsnitt 12.3.1.2.

¹⁰ [PMS Objekt är ett mjukvaruverktyg för att beräkna och dimensionera en vägkropp med utgångspunkt i de regler som anges i TRVK Väg.](#)

den nationella klimatanpassningen regleras genom [förordning om myndigheters klimatanpassningsarbete \(2018:1428\)](#). Enligt förordningen ska myndigheterna fortlöpande arbeta med klimatanpassning.

I dag finns inga föreskriftskrav för klimatanpassning av den markbaserade transportinfrastrukturen vägar, gator, järnvägar, spårvägar och tunnelbanor. Med de pågående och kommande klimatförändringarna ser vi det som viktigt att införa krav på klimatanpassning för att säkra dessa samhällsviktiga byggnadsverk.

Det förändrade klimatet påverkar infrastrukturen på flera sätt, exempelvis kan fler nollgenomgångar (när temperaturen växlar kring noll) öka tjälproblematiken med sprickbildning och större och fler ojämnheter på vägarna. Detta hanteras i dag via våra förslag till krav och allmänna råd i 5 kap. 9 och 15 §§. Vid projektering och byggande av bana dimensioneras konstruktionen så att tjällyft inte påverkar spårläget. Den prognosticerade värmeökningen bedöms också kunna påverka friktionen på vägytan, via asfaltblödning, och orsaka solkurvor på räl. Problematiken hanteras dels via våra förslag till krav på friktion på vägytan i 5 kap. 12 §, dels via våra krav på spårkonstruktionen i 6 kap. 3–4 §§.

Behovet av klimatanpassning har också en stark koppling till en väl fungerande grön infrastruktur och ekosystembaserade lösningar för klimatanpassning och bör prioriteras framför artificiella tekniska lösningar (Proposition 2017/18:163). Vi föreslår däremot inga specifika krav för klimatanpassning när det gäller grön infrastruktur och ekosystembaserade lösningar, men det kan ingå indirekt i förslag som passager för djur och artrika miljöer, i 4 kap. 8–10 §§.

Vi gör bedömningen att den effekt av klimatförändringar som är viktigast att beakta vid byggande av infrastruktur är den prognosticerade ökningen av kraftig nederbörd, höga flöden och höga vattennivåer, som har stor påverkan på bärförmåga, stadga och beständighet samt på säkerhet vid användning (åtgärder att minimera risken för vattenplaning).

I 4–8 §§ föreslår vi därför införande av regler för beräkning av dimensionerande nederbörd, flöden och vattennivåer som ska användas vid projektering för att klimatsäkra vägar, spårvägar och tunnelbanor. Den dimensionerande ”lasten” är i analogi med att byggnadsverken ska dimensioneras för de snö-, vind- och trafiklastar som anges i föreskrifterna om tillämpning av eurokoder.

Vi föreslår som krav i 4 § att en vägöverbyggnad eller bankropp ovan terrassyta ska dimensioneras med tillräcklig bärförmåga för nederbörd, flöden och vattennivåer utifrån dagens klimat samt pågående och kommande klimatförändringar. Detta så att inte oacceptabel risk för

personskador, för allvarlig skada på samhällsviktiga funktioner, eller stora ekonomiska konsekvenser i övrigt uppstår till följd av kraftig nederbörd.

Vi föreslår i 5 § att en vägöverbyggnad eller bankropp ovan terrassyta ska hänföras till *säkerhetsklasser för nederbörd, flöden och vattennivåer*, i analogi med de säkerhetsklasser som används i föreskrifterna om tillämpning av eurokoder. Säkerhetsklass ska ansättas med hänsyn till omfattningen av de personskador, eller den risk för allvarlig skada på samhällsviktiga funktioner, som kan befaras vid brott i en byggnadsverksdel. Våra förslag till säkerhetsklasser baseras på en analys och sammanvägning av befintlig praxis inom olika områden där relevanta och närliggande klassindelningar för olika typer av byggnadsverk angivits enligt följande:

- säkerhetsklasser i 2 kap. föreskrifterna om tillämpning av eurokoder
- flödesdimensioneringsklasser i avsnitt 4, ["Riktlinjer för bestämning av dimensionerande flöden för dammanläggningar"](#) (Svensk Energi, 2015)
- konsekvensklasser i Trafikverkets publikationer, som gällde vid tidpunkten för denna syntes (2019) ["TK Avvattning"](#) (TDOK 2014:0045), avsnitt 4.4.3.1.

Den statistik som finns att tillgå för nederbörd, flöden och vattennivåer baseras på historiska data där nederbördens storlek, flöden respektive nivåer ofta uttrycks tillsammans med begreppet återkomsttid. Återkomsttid är ett mått på hur ofta förekomsten av extrema naturliga händelser kan förväntas inträffa. Med en händelses återkomsttid menas att händelsen i genomsnitt inträffar eller överträffas en gång under denna tid. Återkomsttider beräknas med statistiska metoder genom extremvärdesanalys av långa serier av kontinuerliga mätningar. För en konstruktion vars livslängd beräknas till 50 år blir den ackumulerade sannolikheten 64 procent att 50-årsvärdet överskrids någon gång under 50 år (SMHI, 2020a). Grovt förenklat kan man utläsa att ett 10-årsregn är i storleksordningen dubbelt så stort som ett 1-årsregn, och ett 100-årsregn är ungefär dubbelt så stort som ett 10-årsregn (Svenskt Vatten, 2018). Kopplat till respektive säkerhetsklass föreslår vi i 8 § beräkning av dimensionerande nederbörd, flöden och vattennivåer med angiven återkomsttid för respektive säkerhetsklass.

De i dag befintliga kraven vid byggande av vägar och gator anger nederbörd med en återkomsttid om 50 år.¹¹ För spårväg och tunnelbana finns ingen reglering avseende återkomsttider för nederbörd.

¹¹ Vägverkets föreskrifter ([VVFS 2004:31](#)) om bärförmåga, stadga och beständighet hos byggnadsverk vid byggande av vägar och gator.

Våra val av återkomsttider baseras på en analys och sammanvägning av befintlig praxis för ansättning av motsvarande återkomsttider för olika typer av byggnadsverk enligt följande:

- avbördningskrav kopplat till flödesdimensioneringsklasser i avsnitt 4. ([Svensk Energi, 2015](#))
- dimensionerande flöde kopplat till konsekvensklasser i Trafikverkets publikationer, som gällde vid tidpunkten för denna syntes (2019) ”TK Avvattning” ([TDOK 2014:0045](#)), avsnitt 4.4.3.1, och ”TRV MB 310” ([TDOK 2014:0051](#)), avsnitt 2.4.1
- rekommendationer för hantering av översvämning till följd av skyfall – stöd i fysisk planering (Länsstyrelserna, 2018)
- befintliga krav i avsnitt 2.2.1 [Vägverkets föreskrifter om bärförmåga, stadga och beständighet hos byggnadsverk vid byggande av vägar och gator](#) (VVFS 2004:31) och Vägverkspublikationerna ATB VÄG 2004 och BRO 2004.

I tabell 1 nedan sammanfattas den övergripande analysen och sammanvägningen av övrig reglering eller vägledning som lett fram till våra val av återkomsttider i 5 §, i syfte att anpassa vägöverbyggnader och bankroppar ovan terrassyta för ett förändrat klimat.

Tabell 1. Översikt över de regleringar och vägledningar som analyserats och ligger till grund för valet av återkomsttider för nederbörd.

Våra förslag till återkomsttider för nederbörd	Jämförande analys med motsvarande val av återkomsttider för olika typer av byggnadsverk
Dimensionerande nederbörd, flöden och vattennivåer enligt säkerhetsklass 1 ska beräknas med 50 års återkomsttid. (Liten konsekvens)	Kravet på 50 års återkomsttid är samma krav som gällande krav i VVFS 2004:31. Kravet överensstämmer också med Trafikverkets krav för konsekvensklass 1 som gällde vid tidpunkten för denna syntes (2019).
Dimensionerande nederbörd, flöden och vattennivåer enligt säkerhetsklass 2 ska beräknas med 50 års återkomsttid. (Normal konsekvens, varken 1, 3, eller 4)	Kravet på 50 års återkomsttid är samma krav som gällande krav i VVFS 2004:31. Detta krav överensstämmer med Trafikverkets krav för konsekvensklass 2 som gällde vid tidpunkten för denna syntes (2019). Vår bedömning är att 50 års återkomsttid för denna säkerhetsklass är rimligare för vägar och banor, eftersom den baseras på Trafikverkets analyser och erfarenheter från vägar och järnvägar, än den vägledning om 100 års återkomsttid som anges av Länsstyrelsen i Stockholms län och Länsstyrelsen i Västra Götalands län, då för byggnader.

	I dokumentet <i>Riktlinjer bestämning dimensionerande flöden</i> anges en återkomsttid om minst 100 år för dammanläggningar, vilket är högre än den återkomsttid om 50 år som vi föreslår. I analogi med resonemanget ovan är den föreslagna återkomsttiden om 50 år rimligare för vägar och banor. Den tiden baseras på Trafikverkets analyser och erfarenheter från vägar och järnvägar och är rimligare än den vägledning om 100 års återkomsttid som anges för dammanläggningar av Svensk Energi, Svenska kraftnät och SveMin.
Dimensionerande nederbörd, flöden och vattennivåer enligt <u>säkerhetsklass 3</u> ska beräknas med 100 års återkomsttid. (Stor konsekvens)	Kravet på 100 års återkomsttid är högre än i dag gällande krav i VVFS 2004:31 men är i analogi med Länsstyrelsen i Stockholms län och Länsstyrelsen i Västra Götalands län vägledning om 100 års återkomsttid för alla byggnader. Kravet på 100 års återkomsttid är lägre än det som anges i Trafikverkets regler om 200 års återkomsttid som gällde vid tidpunkten för denna syntes (2019). För att erhålla en återkomsttid om 200 år har Trafikverket multiplicerat en återkomsttid om 50 år med en klimatkfaktor på 1,25.
Dimensionerande nederbörd, flöden och vattennivåer enligt <u>säkerhetsklass 4</u> ska beräknas med 200 års återkomsttid. (Mycket stor konsekvens för ekonomi, samhälle eller miljö)	För denna vår högsta säkerhetsklass är en återkomsttid om 200 år i analogi med Trafikverkets angivna återkomsttid om 200 år för deras högsta konsekvensklass som anges i deras gällande regelverk vid tidpunkten för denna syntes (2019). Trafikverket har för att erhålla en återkomsttid om 200 år multiplicerat en återkomsttid om 50 år med klimatkfaktorn 1,25. Vår aktuella säkerhetsklass 4 har dock större bedömda konsekvenser (<i>för fall där det utöver det som omfattas av säkerhetsklass 3 bedöms medföra mycket stora ekonomiska, samhälleliga eller miljöbetingade konsekvenser</i>) än de som är giltiga för konsekvensklass 3 som anges i Trafikverkets regelverk och som gällde vid tidpunkten för denna syntes (2019) (<i>där konsekvenserna bedöms vara svåra</i>). Kravet på 200 års återkomsttid är högre än den vägledning som Länsstyrelsen i Stockholms län och Länsstyrelsen i Västra Götalands län ger om 100 års återkomsttid för alla byggnader. I deras vägledning anges dock följande: "Samhällsviktig verksamhet ges en högre säkerhetsnivå och planeras så att funktionen kan upprätthållas vid en översvämning", vilket ger stöd för vårt förslag om 200 års återkomsttid för den aktuella säkerhetsklassen med konsekvenser - som <i>bedöms kunna ge mycket stora ekonomiska, samhälleliga eller miljöbetingade konsekvenser</i>. I dokumentet <i>Riktlinjer bestämning dimensionerande flöden</i> anges att en dammanläggning, utan allvarlig skada på dammanläggningen, ska kunna motstå och släppa fram ett beräknat dimensionerande flöde. Jämförelser med frekvensanalys indikerar att flöden som beräknas på detta sätt i genomsnitt har återkomsttider över 10 000 år, vilket väsentligt överskrider den av oss föreslagna återkomsttiden om 200 år. Vår föreslagna säkerhetsklass 4 (<i>för fall där det bedöms kunna bli svåra konsekvenser</i>) motsvarar aktuell flödesdimensioneringsklass I för en dammanläggning (<i>där konsekvenserna bedöms kunna medföra förlust av människoliv eller annan allvarlig personskada, allvarlig skada på infrastruktur, betydande miljövärde eller annan stor ekonomisk skadegörelse</i>).

	I en internationell jämförelse kan konstateras att <i>California High-Speed Train Authority (USA)</i> har angivit "Design Storm Frequences" med en återkomsttid om 500 år för "Protection of Critical High Speed Train structures/ facilities" (California High-Speed Train Authority, 2012). Detta baserat på bedömningen att långvariga störningar på denna höghastighetsjärnväg skulle medföra mycket stora ekonomiska och samhälleliga konsekvenser, vilket ur en konsekvensjämförelse motsvarar vår dimensioneringsklass 4.
--	--

Det finns två olika statistiska underlag vad gäller extrem korttidsnederbörd i Sverige, framtagna av Svenskt Vatten och SMHI. Underlagen är baserade på olika observationer och metodik och är avsedda för olika tillämpningar. Vid dimensionering av anläggningar rekommenderar SMHI (2020c) att underlaget från Svenskt vatten baserat på Dahlström (2010) ska användas, vilket bekräftas i Svenskt Vatten (2020). Men eftersom underlaget främst avser relativt korta återkomsttider rekommenderar vi ändå, i ett allmänt råd, att använda SMHI:s regionala statistik för korttidnederbörd SMHI (2017) i konsekvensutredning för dimensionering av nederbörd, flöden och vattennivåer. Där finns tabeller och formler upp till 100 års återkomsttid. SMHI håller på att utveckla en webbapplikation som kan användas för att beräkna lokala återkomstnivåer för korttidsnederbörd med återkomsttid mellan 2 och 200 år¹².

I 6 § föreslås att avvattningsystem ska kunna samla upp och avleda dagvatten från vägar och banor så att oacceptabla och skadliga effekter på konstruktionerna och kringliggande mark undviks. Det är den praxis som används för vägar och järnvägar i dag och som uttrycks i avsnitt 15.2.2 Trafikverkets kravdokument ([VGU-krav](#)) och avsnitt 7.1 i (TRVINFRA-00231).

I 7 § föreslås ett funktionellt krav på att genomledning av vattendrag ska dimensioneras så att vägöverbyggnaden eller bankroppen ovan terrassytan väg inte skadas utifrån förväntade flöden. Kravet syftar till säkrad bärförmåga, stadga och beständighet för dessa byggnadsverk under den planerade livslängden samtidigt som skador på kringliggande mark undviks. Denna praxis används för vägar och järnvägar i dag och uttrycks i avsnitt 10.1 i [Trafikverkets kravdokument](#) (TRVINFRA-00231).

I 8 § föreslås att dimensionerande värden på nederbörd, flöden och vattennivåer ska bestämmas med hänsyn till dagens klimat och kommande klimatförändringar.

I det allmänna rådet till 8 § föreslås att en klimatkfaktor ska användas för att beräkna dimensionerande nederbörd i ett förändrat klimat. För att beräkna

¹² <http://hypewebapp.smhi.se/idf/>.

framtida nederbörd med en viss varaktighet och en viss återkomsttid multipliceras värdet för dagens klimat med en klimatkfaktor. I allmänna råd anger vi att lämplig klimatkfaktor för nederbörd utifrån dagens kunskapsläge är lägst 1,2, vilket innebär att korttidsnederbörden väntas öka med 20 procent fram till år 2100. Beräkningen baseras på analyser av skyfall, och vilket värde som ska användas kan variera regionalt samt ökar över tid. Klimatkfaktorn är relativt stabil för olika åtkomsttider och vi rekommenderar därmed samma faktor för 50, 100 och 200 års återkomsttid (SMHI, 2017).

Den valda klimatkfaktor för nederbörd (1,2) ligger väl i linje med det som föreslås för andra typer av anläggningar. I en rapport (Svenskt Vatten, 2020) rekommenderas att för dimensionering av vattenanläggningar som beräknas vara i bruk i slutet av detta århundrade ska en klimatkfaktor 1,25 användas för regn som är kortare än en timme och minst 1,20 för regn med längre varaktighet. Det påpekas dock i rapporten att dessa rekommendationer kan komma att förändras beroende på utvecklingen av högupplösta klimatmodeller som bättre beskriver korta regn och deras känslighet för ett varmare klimat.

Även i Trafikverkets Krav och råd¹³ ska vald regnintensitet multipliceras med en klimatkfaktor: 1,3 för regn som är kortare än 1 timme och 1,2 för regn på 1–24 timmar.

Ett så kallat RCP-värde (Representative Concentration Pathways) anger förändringen i atmosfärens strålningsdrivning i W/m^2 år 2100 (SMHI, 2017). RCP8.5 är ett utsläppsscenario med starkare klimatkförändringspotential, det vill säga en kraftigare global uppvärmning än RCP4.5. En klimatkfaktor om 1,2 motsvarar ett klimatscenario enligt RCP4.5 och 1,4 motsvarar ett klimatscenario enligt RCP8.5 för den senare delen av seklet. Som jämförelse kan nämnas att det lägre klimatscariot, RCP4.5, väntas ge en högre ökning i den globala medeltemperaturen än de 1,5 till 2°C som är målsättningen i de senare klimatavtalen (Parisavtalet) (SMHI, 2020d).

För dimensionerande flöden och vattennivåer i sjöar och vattendrag föreslås att hydrologiska beräkningar enligt klimatscenario RCP4,5, tillsammans med relevant återkomsttid används. För dimensionerande vattennivåer i hav föreslås att framtida medelvattenstånd enligt RCP8,5 tillsammans med relevant återkomsttid för stormflod används.

Kortfattad beskrivning av vad de två ovan nämnda klimatscarierna innebär enligt SMHI finns i tabell 2 nedan.

¹³ [Krav med Rådtext. Avvattning, Dimensionering och utformning. TRVINFRA-00231](#), avsnitt 11.2.1.

Tabell 2. Övergripande beskrivning av klimatscenario RCP4,5 respektive RCP8,5 (SMHI, 2020d).

<i>RCP4,5 - koldioxidutsläppen ökar fram till 2040</i>	<i>RCP8,5 – fortsatt höga utsläpp av koldioxid</i>
• Kraftfull klimatpolitik. • Lägre energiintensitet. • Omfattande skogsplanteringsprogram. • Lägre arealbehov för jordbruksproduktion, bland annat till följd av större skördar och förändrade konsumtionsmönster. • Befolkningsmängd: något under 9 miljarder. • Utsläppen av koldioxid ökar något och kulminerar omkring 2040.	• Koldioxidutsläppen är tre gånger dagens vid år 2100. • Metanutsläppen ökar kraftigt. • Jordens befolkning ökar till 12 miljarder, vilket leder till ökade anspråk på betes- och odlingsmark för jordbruksproduktion. • Teknikutvecklingen mot ökad energieffektivitet fortsätter, men långsamt. • Stort beroende av fossila bränslen. • Hög energiintensitet. • Ingen tillkommande klimatpolitik.

Boverket anger i sin tillsynsvägledning att RCP8,5 i fysisk planering oftast kan vara ett rimligt utgångsscenario när det kommer till att bedöma risken för översvämning i ett framtida klimat, men anger ingen specifik klimatfaktor (Boverket, 2018).

Vårt förslag till reglering syftar till att anpassa vägar och banor för ett förändrat klimat. Detta ligger i linje med att Transportstyrelsen, som en av de utpekade myndigheterna i 4 § [förordningen om myndigheters klimatanpassningsarbete](#) (SFS 2018:1428), ska initiera, stödja och utvärdera arbetet med klimatanpassning inom sitt ansvarsområde och inom ramen för sina uppdrag.

3.3.5 Trummor och dagvattenledningar (2 kap. 9 §)

Vi föreslår funktionella krav på att dimensionera trummor och dagvattenledningar för laster av trafik och jordtryck så att bärförmågan för de vägar, gång- och cykelbanor eller banor som de byggs in i bibehålls under den planerade livslängden. Kraven bedöms medföra att oacceptabla risker för översvämningar och erosion kring vägar, gång- och cykelbanor eller banor inte uppstår. Vi föreslår även ett antal allmänna råd för karaktäristisk ytlast av trafik, enstaka last samt minsta fyllningshöjd som är den praxis som används för vägar och järnvägar i dag och som uttrycks i avsnitt 4.3.1 i [Trafikverkets kravdokument](#) (TK Geo 13) och [avsnitt 12.8.11](#) i (TRVINFRA-00231).

3.3.6 Brunnsbetäckningar (2 kap. 10 §)

Vi föreslår att brunnar placerade i trafikeringsområde ska vara försedda med brunnsbetäckning med sådana egenskaper att bärförmågan säkerställs under den planerade livslängden. Detta är den praxis som används av branschens aktörer vid projektering av vägar i dag och som uttrycks i avsnitt 8.4 i [Trafikverkets krav om kabelkanalisation](#) (TDOK 2018:0640).

3.3.7 Rörbroar (2 kap. 11 §)

Med dessa föreskrifter anger vi att rörbroar ska dimensioneras och att deras bärförmåga ska genomföras på samma sätt som för andra broar enligt föreskrifterna om tillämpning av eurokoder. Vårt motiv är att alla nybyggda broar ska ha likvärdig bärförmåga.

Kopplat till dessa krav anger vi som allmänt råd en metodik för verifiering av bärförmågan för en rörbro med multipelkonstruktion eller valvbåge av olika material i rapporten ”[Design of soil steel composite bridges](#)” (Pettersson & Sundquist, 2007). För dessa tillämpningar är denna metodik den praxis som används för vägar och järnvägar i dag och som uttrycks i avsnitt 7.2.10.2 och 7.2.10.3 i Trafikverkets kravdokument för [Bro och broliknande konstruktion](#) (TRVINFRA-00227).

3.3.8 Ballastmaterial (2 kap. 12–19 §§)

Kraven om att ballastmaterial ska ha sådana egenskaper att konstruktioner behåller sin bärförmåga under den planerade livslängden samt att obundna material ska vara permeabla (genomträngliga), och släppa igenom vatten, överensstämmer med befintlig reglering för väg- och gatukonstruktioner i VVFS 2004:31. På samma sätt föreslår vi i 12 och 13 §§ att motsvarande krav också ska gälla för spårvägs- och tunnelbanekonstruktioner. Spårvägar och tunnelbanor har lika stor betydelse för samhället som vägar och gator, och alla dessa konstruktioner är förknippade med stora investeringskostnader.

I Europeiska kommissionens beslut av den 15 juli 2002 om ändring av besluten 95/467/EG, 96/577/EG och 98/598/EG om förfarandet för bestyrkande av överensstämmelse av byggprodukter enligt artikel 20.2 i [rådets direktiv 89/106/EEG](#) beträffande bland annat ballast anges att kommissionen ska välja det av de två förfarandena, enligt artikel 13.3 i direktiv 89/106/EEG för bestyrkande av överensstämmelse av en produkt, som är ”minst betungande och samtidigt förenligt med kraven på säkerhet”.

[Beslutet](#) är direkt tillämpligt och bindande och riktar sig till medlemsstaterna. Detta innebär att det är nödvändigt att besluta om huruvida en tillverkningskontroll i fabriken under tillverkarens ansvar är ett nödvändigt och tillräckligt villkor för att bestyrka överensstämmelse för en bestämd produkt eller produktgrupp, eller om det krävs att ett godkänt certifieringsorgan deltar.

I kommissionens beslut anges vidare att Europeiska organisationen för standardisering (CEN) och Europeiska kommittén för elektroteknisk standardisering (CENELEC) ska specificera system enligt ovan, för bestyrkande av överensstämmelse i de harmoniserade standarder som är tillämpliga för bland annat ballast. I bilaga III i kommissionens beslut anges användningen av de två systemen enligt följande:

System 2+ för bestyrkande av överensstämmelse, med aktuell standard, för ballast och filler vid användning med höga säkerhetskrav (där tredjepartsövervakning krävs) och

System 4 för bestyrkande av överensstämmelse för ballast och filler vid användning utan höga säkerhetskrav (där tredjepartsövervakning inte krävs).

I de harmoniserade standarderna för ballast, som är aktuella för denna föreskrift och som räknas upp här, anges följande: "Säkerhetskrav definieras av medlemsländerna i deras nationella lagar, myndighetsföreskrifter och administrativa bestämmelser".

- SS-EN 13 242 Ballast för obundna och hydrauliskt bundna material till väg- och anläggningsbyggande
- SS-EN 13 450 Makadamballast för järnväg
- SS-EN 13 043 Ballast för asfaltmassor och tankbeläggningar för vägar, flygfält och andra trafikerade ytor
- SS-EN 12 620 Ballast för betong
- SS-EN 13 055 Lättballast för asfaltmassor, ytbehandling, obundna och bundna tillämpningar

Svenska säkerhetskrav har historiskt meddelats i myndighetsföreskrifter, och i VVFS 2004:31 anges följande som allmänna råd: "Vid tillämpning av SS-EN 13242, SS-EN 13043 och SS-EN 12620 bör bestyrkandet av överensstämmelse ske i enlighet med vad som gäller för ballast för användningsområden med höga säkerhetskrav", det vill säga enligt System 2+.

Efter samverkan med Trafikverket och Region Stockholm¹⁴/ FUT (Förvaltning för utbyggd tunnelbana¹⁵) föreslår vi, för de aktuella harmoniserade standarderna ovan, differentierade krav och allmänna råd i 14–19 §§ utifrån om de avses gälla vid nybyggnad, ombyggnad och annan ändring.

I vårt föreskriftsförslag anges att för standarderna SS-EN 13 242, SS-EN 13 043 och SS-EN 12 620 ska höga säkerhetskrav (System 2+) användas vid nybyggnad, ombyggnad och annan ändring, medan höga säkerhetskrav (System 2+) bör användas vid ombyggnad och annan ändring.

¹⁴ <https://www.sll.se/>.

¹⁵ <https://www.sll.se/om-regionstockholm/Organisation/forvaltningar/forvaltning-for-utbyggd-tunnelbana/>.

Motivet till att vi anger att system 2+ bör användas vid ombyggnad och annan ändring är att ett krav på bestyrkande av byggprodukter enligt system 2+ kan skapa extrakostnader som utesluter användande av lokalt producerat material vid ombyggnad och annan ändring av vägsträckor på landsorten. Alternativt kan ett skarpt krav om bestyrkande enligt system 2+ generera långväga transporter av ballastmaterial till de vägsträckor som är föremål för ombyggnad och annan ändring, med de extrakostnader och den miljöbelastning som det innebär. För vägar med trafik som för öppningsåret prognosticeras att understiga 125 fordon per årsmedeldygn behöver detta dock inte tillämpas, enligt 1 kap. 3 § i vårt förslag till föreskrift. Dessa säkerhetskrav överensstämmer med den praxis som förekommer i dag, dels enligt de regler Region Stockholm/FUT arbetar efter kopplat till SS-EN 12 620, dels enligt avsnitt 7.1 i Trafikverkets regelverk [Obundna lager för vägkonstruktioner](#) (TDOK 2013:0530) och avsnitt 1.1 i [Bitumenbundna lager](#) (TDOK 2013:0529).

För standarden SS-EN 13 450 anger vi att höga säkerhetskrav (2+) ska användas vid nybyggnad, ombyggnad och annan ändring, vilket dels är enligt det regelverk som Region Stockholm/ FUT arbetar efter, dels enligt den praxis Trafikverket som använder vid projektering och byggande av järnväg.

För SS-EN 13 055 föreslår vi att system 4 (utan höga säkerhetskrav) ska användas vid nybyggnad, ombyggnad och annan ändring, vilket är praxis i dag enligt Trafikverkets regelverk Makadamballast för järnväg (TDOK 2014:0529) samt i [AMA Anläggning 20](#), CED.13 (Svensk Byggtjänst, 2020).

Vid en begränsad omvärldsanalys kunde vi konstatera att våra förslag till krav och allmänna råd för bestyrkande av ballastprodukter överensstämmer med de krav som gäller i Norge och som är utgivna av Statens Bygningstekniska Etat, 2003. J.nr. 825.

Kravet i 19 § överensstämmer med den befintliga regleringen för väg- och gatukonstruktioner i VVFS 2004:31. I analogi med detta föreslår vi att motsvarande krav också ska gälla för spårvägs- och tunnelbane-konstruktioner.

3.3.9 Väganordningar (2 kap. 20–29 §§)

Vägmärken, skyltar och bärare till dessa

Vi föreslår krav på dimensionering för olika typer av väganordningar i syfte att säkerställa att erforderlig bärförmåga, stadga och beständighet för aktuella vägmärken, skyltar och bärare uppnås under den planerade livslängden. Med dessa krav vill vi tillförsäkra att olika väganordningar kan stå emot de laster som bedömts ha påverkan på dem och som specificeras i 20–

29 §§, se tabell 3 nedan. En väganordning som inte kan stå emot lasterna kan falla ned på gång-, cykel- eller vägbana, vilket är oacceptabelt ur trafik-säkerhetssynpunkt.

Vi föreslår också allmänna råd om vilka säkerhetsklasser som bör användas för de olika väganordningarna, allt enligt 2 kap. föreskrifterna om tillämpning av eurokoder.

Tabell 3. Sammanställning av de laster som aktuell väganordning ska dimensioneras för, enligt våra förslag i 20–29 §§.

	Last av egentygd	Vindlast	Last av plogsnö	Vertikal snölast	Snö- och vindlast	Inverkan av isbeläggning på linor och kablar	Spännkrafter från linor och kablar	Påkörnings- last i brottgräns- tillstånd	Last av trafikanter
Markplacerade vägmärken, skyltar och bärare inklusive fundament	X	X	X						
Vägmärkesportaler och portalplacerade skyltar	X	X							
Portaler med stora horisontella ytor, exempelvis inspektionsbryggor				X					
Styva höjdbegränsningsportaler								X	
Veka höjdbegränsningsportaler	X	X							
Räcken och broräcken vid gång- eller cykelbanor samt fallskydd			X						X
Räckesfyllningar		X	X						
Bärare av belysning vid väg eller bana som strömförsörjs via jordledning	X	X							
Bärare av belysning vid väg eller bana som strömförsörjs via luftledning	X	X				X	X		
Belysning med bärare i form av linor vid väg eller bana		X			X				
Bärare av trafiksignaler	X	X							
Bullerskärmar	X	X	X						

För räcken och broräcken vid gång- eller cykelbanor samt fallskydd har vi i 24 § valt att ange ett antal råd som baseras på den praxis som används i dag vid dimensionering av dessa vägskyddsanordningar och som uttrycks i avsnitt 7.2.8.3.4, 7.2.1.1.2.3.2. och 7.2.8.3.3 Trafikverkets kravdokument [Bro och broliknade konstruktion](#) (TRVINFRA-00227).

3.3.10 Kontroller (2 kap. 30–32 §§)

Vi föreslår att dimensioneringskontroll, mottagningskontroll av material och byggprodukter och utförandekontroll ska genomföras analogt med vad som angivits i föreskrifterna om tillämpning av eurokoder. I de föreskrifterna hänvisas för dessa kontroller till Boverkets föreskrifter och allmänna råd (BFS 2011:10) om tillämpning av europeiska konstruktionsstandarder (eurokoder), EKS 11. Vi har i de föreslagna föreskrifterna valt att överföra dessa krav, med vissa redaktionella ändringar.

3.3.11 Dokumentation (2 kap. 33–35 §§)

Vi föreslår att dokumentation av beräkningar och provningar, dokumentation av dimensionerings-, mottagnings- och utförandekontroll samt konstruktionsdokumentation ska genomföras i likhet med vad som står i föreskrifterna om tillämpning av eurokoder. Där hänvisades till Boverkets föreskrifter och allmänna råd om eurokoder, medan vi i de föreslagna föreskrifterna har valt att införa dessa krav i fulltext, med vissa redaktionella ändringar.

*Säkerhet i händelse av brand (3 kap.)***3.3.12 Utformning av väg eller bana för säkerhet i händelse av brand (3 kap. 1–4 §§)**

Vi föreslår i 1 § ett funktionellt krav på att vägar och banor ska utformas så att brand inte innebär en oacceptabel risk för trafikanter, resande, miljön eller förlust av konstruktionens bärförmåga. Utöver att vi bedömer att kravet är angeläget och motiverat kommer regleringen att – så långt det är möjligt – ge en likvärdig säkerhetsnivå i händelse av brand, för vägar, spårvägar och tunnelbanor.

En brand ovan mark i väg- eller banområdet ger generellt mindre allvarliga konsekvenser än en brand i tunnelmiljö. Risken för brand- och rökspridning ovan mark är normalt inte ett problem, dels för att den aktuella infrastrukturen inte är lättantändlig, dels för att den öppna miljön ovan mark medger att eventuell brandrök ventileras bort utan behov av speciell rökgasventilation. Vidare är eventuella instängningseffekter vid utrymning för resande och trafikanter ovan mark i väg- eller banområdet, i stort, begränsat till hållplatser och plattformar. För dem anger vi krav på riskbedömning i 3 §.

Vi har valt att inte ange vad som avses med oacceptabel risk för trafikanter, resande, miljön samt förlust av konstruktionens bärförmåga. Vi bedömer att aktuell byggherre, väghållare eller spårinnehavare kan göra denna avvägning bäst utifrån de förutsättningar som ges för de olika väg- och banprojekten.

Som vi nämnde ovan är risken för brand- och rökspridning ovan mark normalt inte ett problem. Vi har dock identifierat ett antal situationer med speciella förutsättningar, och för dem anger vi i 2 § krav på att en riskbedömning ska genomföras vid utformning av vägar eller banor. Resultaten från denna riskbedömning ska ligga som underlag för beslut om eventuellt nödvändiga riskreducerande åtgärder. Genom allmänna råd anger vi de speciella förutsättningar som vi identifierat för vägar eller banor ovan mark. En bankfyllning av cellplast kan bidra till brandspridning om cellplasten anläggs sammanhängande i stora mängder. Utrymning av en bro

med en lådkonstruktion kan omöjliggöras om inte nödvändiga riskreducerande åtgärder genomförs.

I vårt inledande resonemang identifierade vi eventuella instängningseffekter vid utrymning för resande och trafikanter, ovan mark, till hållplatser och plattformar. Av detta skäl föreslår vi i 3 § att en riskbedömning ska genomföras vid utformning av hållplatser eller plattformar ovan mark och att riskbedömningen ska ligga till grund för beslut om nödvändiga säkerhetsåtgärder. Vi anger också fyra faktorer som minst måste inkluderas i riskbedömningen. Två av de faktorer som är viktiga att inkludera i riskbedömningen är dels hur många personer som kan uppehålla sig samtidigt vid hållplatsen/plattformen och som således behöver utrymmas vid olycka, dels möjligheten till oberoende utrymningsvägar. En tredje viktig faktor är maximal tåghastighet eller referenshastighet på väg i närområdet kring hållplatsen/plattformen, där spontan utrymning kan ske. Även räddningstjänstens möjlighet till insats är en viktig faktor i riskbedömningen.

Vi kan konstatera att förutsättningarna för utrymning av resande eller trafikant vid hållplatser och plattformar ovan mark skiljer sig väsentligt åt. För en hållplats för buss eller spårväg med liten trafikmängd och ett fåtal resande eller trafikanter som uppehåller sig samtidigt vid hållplatsen kan rimligen en enkel riskbedömning, med utgångspunkt i de fyra faktorerna, genomföras utifrån den praxis som används i dag. För plattformar vid tunnelbana och för hållplatser med ett större antal resande eller trafikanter samtidigt vid hållplatsen bör däremot en mer detaljerad riskbedömning genomföras utifrån de fyra angivna faktorerna. Genom allmänna råd föreslår vi tre punkter som minst bör inkluderas vid beräkning av maximalt antal personer som måste utrymmas.

Avslutningsvis föreslår vi i 4 § att rulltrappor, trappor, hissar och andra typer av tillträdesvägar ovan mark får användas vid dimensionering av utrymningskapacitet, om det kan göras på ett säkert sätt och om de uppfyller de angivna kraven i [Transportstyrelsens föreskrifter och allmänna råd \(TSFS 2017:119\) om personsäkerhet i tunnlar och plattformsrum för tunnelbana och spårväg](#).

Skydd med hänsyn till hygien, hälsa och miljö (4 kap.)

Egenskapskraven med hänsyn till miljö och hälsa i de föreslagna föreskrifterna kopplar till de allmänna hänsynsreglerna i 2 kap. miljöbalken samt 13 § väglagen (1971:948) ”När en väg byggs ska den ges ett sådant läge och utformas så att ändamålet med vägen uppnås med minsta intrång och olägenhet utan oskälig kostnad. Hänsyn ska tas till stads- och landskapsbilden och till natur- och kulturvärden”.

I denna föreskrift reglerar vi det som vi bedömt som särskilt viktigt att ta hänsyn till vid byggande av infrastruktur. Vi föreslår också allmänna råd kring lämpliga avvägningar och rekommendationer kopplat till de föreslagna kraven.

Med hänsyn till hygien har vi i denna utgåva av föreskriften inte ställt några krav.

3.3.13 Utformning och gestaltning av vägar och banor (4 kap. 1–5 §§)

Vi föreslår i 1 § att utformning och materialval ska göras på ett sådant sätt att de totala utsläppen av växthusgaser begränsas under vägars och banors hela livscyklar. För de utsläpp som härrör från själva byggnationen finns relativt bra stöd för hur detta kan göras i större respektive mindre projekt och vi ger därmed ett allmänt råd att vid bedömning av de totala utsläppen bör byggande, drift, underhåll, avveckling och eventuell återvinning ingå. Utsläpp från allmän trafik i driftsskede är mycket stora i förhållande till utsläpp i anläggningsskede och bör beaktas i linjevalsprocessen vid anläggning av vägar (WSP, 2020). Då kravet gäller hela livscykeln så har även växthusgasutsläpp från trafiken en påverkan. Eftersom metodutvecklingen för att bedöma utsläpp i driftskedet inte kommit lika långt ger vi endast ett allmänt råd kring aspekter som kan påverka utsläppen och därmed är viktiga att beakta i utformningen.

Då både potentiella lösningar och kostnaden per ton reducerad koldioxid (CO₂) varierar stort mellan olika åtgärder¹⁶ och projekt, ställer vi inga kvantifierade krav – vi anser att byggherren är bättre rustad att välja den lösning som är bäst lämpad utifrån de lokala förutsättningarna.

Vi föreslår i 2 § krav att hela vägen ska utformas och gestaltas utifrån den planerade referenshastigheten i syfte att minska utsläpp från trafiken under vägens livslängd. Den optimala hastigheten för låg bränsleförbrukning är lägre vid många stopp än vid konstant fart eftersom mindre rörelseenergi förloras vid en lägre utgångshastighet. Vi rekommenderar genom allmänna råd att om det finns farthinder eller trafiksignaler bör de utformas för att underlätta ett sparsamt körsätt och undvika tvära inbromsningar. Detta kan exempelvis ske genom goda siktförhållanden som medger möjlighet att planera körningen, synkronisering av trafiksignaler och att retardation sker i motlut. Vid användning av farthinder är det bättre att ha många små farthinder som leder till en jämn låg hastighet än få stora som leder till stor hastighetsvariation (Trafikverket, 2015b).

I 3 § föreslår vi ett krav att vid utformning av en väg ska utsläpp av luftföroreningar från vägtrafiken bedömas. Om det finns en risk att utsläppen från trafiken på en väg kommer att leda till så höga halter av

¹⁶ Från 0 £/ton CO₂ till 48 £/ton CO₂, se [tabell 2](#) i (Karlsson, et al., 2020).

luftföroreningar att de innebär en oacceptabel risk för människors hälsa ska åtgärder vidtas för att minska dem. Vi föreslår även allmänna råd hur bedömningen bör genomföras samt ger exempel på vilka åtgärder som kan vidtas i vägutformningen.

Luftkvalitet i utomhusluft till skydd för människors hälsa regleras i luftkvalitetsförordningen (2010:477) och där finns också miljökvalitetsnormerna för utomhusluft. Kommunerna har ansvar för att dessa följs, men även verksamhetsutövare har, enligt 26 kap. 19 § miljöbalken, ett ansvar att kontrollera och planera verksamheten för att motverka eller förebygga olägenheter för människors hälsa eller påverkan på miljön genom egenkontroll. Bland annat utgör en väghållares egenkontroll vad gäller trafikens påverkan på luftföroreningarna längs vägarna ett viktigt underlag i de fall ett åtgärdsprogram enligt 5 kap. miljöbalken behöver tas fram (Naturvårdsverket, 2019). Syftet med att förtydliga att en bedömning ska göras i projekteringen – trots att det redan finns krav på verksamhetsutövaren i luftkvalitetsförordningen – är att det är viktigt att anpassning av vägen med avseende på luftkvalitet kommer in tidigt i projekteringen.

Vi har även övervägt att specificera vid vilka nivåer en mer detaljerad bedömning bör göras. Det anges emellertid i Naturvårdsverkets föreskrifter (NFS 2019:9) om kontroll av luftkvalitet att vid halter mellan den nedre och den övre utvärderingströskeln får modellberäkningar användas i kombination med mätningar för kontroll av miljökvalitetsnormerna. Genom allmänna råd ger vi istället rekommendation om att en detaljerad beräkning bör göras när den tillkommande trafiken riskerar att leda till halter av kvävedioxid (NO₂) eller partiklar (PM₁₀) som kan innebära en oacceptabel hälsorisk.

Stödfunktionen ”Referenslaboratoriet för luft – modeller”(som finns hos SMHI¹⁷) är en rådgivande aktör som på uppdrag av Naturvårdsverket ger vägledning kring luftkvalitetsmodeller. I deras sammanställning av modeller nämns fem olika modeller för vägtrafik. De flesta kräver dock rätt stora mängder indata från användaren och lämpar sig mest för större eller specialiserade konsulter, till exempel används Airviro¹⁸ av några kommuner. Därför har Trafikverket och Naturvårdsverket gett SMHI i uppdrag att utveckla SIMAIR¹⁹, där en stor mängd indata finns lagrade (meteorologi, haltbidrag från långväga transporter, urban bakgrund, trafikmängd, fordonssammansättning, vägbredd och hastighetsbegränsning). Vi föreslår, i allmänt råd, att SIMAIR eller motsvarande bör användas för

¹⁷ <http://www.smhi.se/reflab>.

¹⁸ <http://www.smhi.se/reflab/luftkvalitetsmodeller/mer-om-modellerna/airviro>.

¹⁹ <https://www.smhi.se/tema/simair>.

att bedöma om en ny väg eller gata antas leda till höga halter av kvävedioxid (NO₂) eller partiklar (PM₁₀).

Vi bedömer det som en fördel att vara tydliga med vilken modell vi föreslår i ett allmänt råd för denna specifika tillämpning. Vi ger också råd kring hur vägen kan utformas för att undvika höga halter av luftföroreningar då utsläppen riskerar att leda till oacceptabla hälsorisker

För att främja folkhälsa och miljö genom att fler går och cyklar ställer vi i 4–5 §§ krav på att gator och torg ska utformas med hänsyn till gående och cyklisters behov samt att de ska upplevas så trygga att de faktiskt används. Nuvarande föreskrifter utgår i stort sett helt från personbilar så genom att inkludera krav och råd att i första hand beakta gående och cyklisters behov bedömer vi att denna reglering är ett steg i riktning mot ökad attraktivitet och tillgänglighet för dessa trafikantgrupper, med en förbättrad miljö och hälsa som följd. Detta är i linje med de intentioner som regeringen uttrycker i den *nationella cykelstrategin* (Regeringskansliet, 2017). Där betonas vikten av att aktivt och kontinuerligt arbeta med att förbättra förutsättningarna för cykling vid planering av ny infrastruktur och att dessa initiativ tidigt tas med i planeringsprocessen. För att cykeln ska vara ett attraktivt transportsätt måste cykelbanorna hänga samman och mångfalden av cyklister ställer även nya krav på anpassningar och funktionalitet. Trots ökat fokus på cykelfrågorna på olika nivåer finns fortsatt utvecklingsbehov och potential till mer anpassade och funktionella cykelbanor.

3.3.14 Material (4 kap. 6 §)

Enligt produktvalsprincipen i 2 kap. 4 § miljöbalken ska produkter som kan vara skadliga för människor eller miljön ersättas med andra, mindre farliga produkter, om det går. Vårt förslag att material som används i en väg- eller bananläggning inte ska medföra oacceptabla miljö- och hälsorisker under byggnadsverkens livscykel ligger i linje med produktvalsprincipen.

Som ett allmänt råd har vi angivit att en bedömning av byggmaterials innehåll av farliga ämnen ska göras genom BASTA eller ett annat kvalitetssäkrat system. BASTA står för Byggsektorns avveckling av farliga ämnen och BASTA-systemet består av egenskapskriterier för kravformulering samt register. Det är ett egendeklarationssystem där de produkter som klarar kraven och inte innehåller ämnen med farliga egenskaper registreras²⁰ (Trafikverket, 2020d).

²⁰ BASTA stöds av samhällsbyggnadssektorns stora aktörer och av myndigheter så som Kemikalieinspektionen och Trafikverket. BASTA är ett icke-vinstdrivande bolag och ägs av IVL Svenska Miljöinstitutet och Byggföretagen (<https://www.bastaonline.se/om-basta/basta/>). Till BASTA är ett vetenskapligt råd knutet där kriterierna utvecklas tillsammans med branschens aktörer.

Många aktörer har även krav på vilka BASTA-kriterier som byggmaterialen behöver uppfylla men vi har valt att, som ett första steg, endast ange att en bedömning enligt kriterierna behöver göras. Dels för att det till stor del ändå görs, dels för att initialt inte riskera en hämmande effekt för mindre aktörer. Trafikverket och de tre största kommunerna har redan gemensamma kriterier. Enligt dessa kriterier klassas material och varor som inte innehåller utfasnings- eller riskminskningsämnen över angivna halter till klass A och ska användas där det är möjligt. Egenskaperna är motsvarande som i BASTA-systemet och det finns en översättningsnyckel (Trafikverket, 2018).

Förutom BASTA är även bedömningssystemen Sunda Hus och Byggsvarubedömningen stora på den Svenska byggmarknaden. Båda tar utgångspunkt i Kemikalieinspektionens kriterier för utfasningsämnen och riskminskningsämnen. Kriterierna för kemiskt innehåll för Byggsvarubedömningen, fastställs i samverkan med BASTA. (WSP, 2016)

Vi har gjort bedömningen att BASTA är mest ändamålsenligt för byggande av infrastruktur men en byggherre kan använda de andra systemen om de bättre fyller deras behov för att uppnå de övergripande kraven.

3.3.15 Belysning (4 kap. 7 §)

I 7 § ställer vi krav på att belysning ska utformas så att ljusföroreningar begränsas för att minska negativa effekter för djurlivet. I rapporten [LED-belysningens effekter på djur och natur med rekommendationer: Fokus på nordiska förhållanden och känsliga arter och grupper](#) (Jägerbrand, 2018) ges en rad rekommendationer för att minska belysningens effekter på djur och natur, till exempel att det i urbana miljöer är särskilt viktigt att reducera himlaglim²¹ och att vid vattennära miljöer säkerställa att ljuskällorna inte sprider ljus i vattnet eller åstadkommer polarisering. Rapporten rekommenderar att man minimerar ekologisk påverkan genom att begränsa omfattningen av belysta områden och förhindra nya områden från att belysas. Konsekvenserna kan även minskas genom att man begränsar tiden med belysning och anpassar belysningsstyrka och våglängdsfördelning.

Då både behov och möjligheter att begränsa ljusutbredningen varierar stort, har vi valt en generell skrivning på föreskriftsnivå om att ljusföroreningar ska begränsas. Genom allmänna råd ger vi en rekommendation om vad som är viktigast att tänka på vid byggande av vägar och banor, utifrån det som enligt rapporten har störst potential att reducera ekologisk påverkan²² (Jägerbrand, 2018). Vi sammanfattar detta genom att i det allmänna rådet

²¹ Natthimlens diffusa luminans (ofta orsakad av ljusföroreningar) som är oberoende av månljus och stjärnljus.

²² Både direkt och indirekt genom himlaglim och via påverkan av vitt ljus på seendet samt icke-visuellt ljus (främst blått ljus < 500 nm).

ange att barriäreffekter bör undvikas och att det exempelvis kan göras genom att begränsa belysningen i både tid och rum.

För arter som i övrigt är hotade kan man förvänta sig de tydligaste och snabbaste negativa effekterna (Jägerbrand, 2018). Därför ger vi ett allmänt råd om att särskild hänsyn ska tas till platser där hotade och skyddsvärda arter kan förväntas uppehålla sig och att därigenom undvika oönskade barriäreffekter.

Vilka arter som bör tas särskild hänsyn till är en avvägning. Vi har gjort avvägningen att det främst är hotade djur som man bör ta hänsyn till.²³

Då det lokalt även kan finnas andra skäl att skydda arter än att det är direkt hotade, anger vi även att särskilt skyddsvärda arter ska beaktas. Begreppet ”skyddsvärda arter” används exempelvis i samband med att områden kan avsättas för att bevara livsmiljöer för hotade skyddsvärda djur- och växtarter (SLU Artdatabanken, 2020).

3.3.16 Säkra passager för djur (4 kap. 8–9 §§)

För att undvika att nya vägar och banor får en oacceptabelt stor påverkan på djurlivet är det viktigt att det inte skapas onödiga barriärer. Det kan undvikas genom att man ser till att det finns säkra passager för både land- och vattenlevande djur och organismer.

Den avgörande påverkan som transportinfrastrukturen har på naturen och den biologiska mångfalden kan åtgärdas genom anpassningar. Exempelvis har Trafikverket ett funktionskrav att det ska finnas säkra och funktionella passagemöjligheter för djur. (Trafikverket, 2017). Funktionskraven bedöms vara så pass viktiga att de bör gälla vid byggande av alla nya vägar. I 8 § ställer vi därför krav på att behov av särskilda passager alltid ska beaktas vid utformningen. Om djuren kan ta sig över tillräckligt säkert eller om det krävs särskilt anlagda passager kan bland annat bedömas utifrån trafikflöde och hastighet, omgivning samt konfliktsträckor. För banor har vi gjort bedömningen att de till stor del ändå stängslas av varvid ett särskilt krav inte kan anses nödvändigt.

För trummor och broar för genomledning av vattendrag ställer vi i 9 § krav på att de inte får utgöra vandringshinder.

²³ Begreppet hotade arter används i åtgärdsprogrammen för hotade arter och naturtyper. Åtgärdsprogrammen använder Naturvårdsverkets och Havs- och vattenmyndighetens tillsammans med länsstyrelserna och andra berörda aktörer i arbetet med att rädda hotade arter och deras livsmiljöer.

3.3.17 Artrika miljöer (4 kap. 10 §)

Infrastrukturmiljöer, såsom vägkanter, banvallar, stationsområden, trädskningszoner och bangårdar, har stor potential att utgöra attraktiva miljöer och spridningsvägar för pollinatörer (Naturvårdsverket, 2018).

För att gynna biologisk mångfald i allmänhet och pollinatörer i synnerhet föreslår vi i 10 § krav på att utforma sidoområden för att värna en biologisk mångfald.

Genom ett allmänt råd ger vi exempel på hur den biologiska mångfalden kan värnas. Enligt Trafikverkets Riktlinje för landskap ska ekologiskt viktiga naturmiljöer ersättas med likvärdiga miljöer och oersättliga livsmiljöer bör inte skadas (TDOK 2015:0323, 2019). Vi anser att det är rimligt att ta hänsyn till detta för all infrastruktur och därför föreslår vi ett allmänt råd som förtydligar möjligheten att ersätta eller skapa miljöer som är gynnsamma för artrikedomen. Vidare föreslår vi ett allmänt råd om att vid anläggning av vägars och banors sidoområden bör särskild hänsyn tas till hotade eller skyddsvärda arter.

Att minska möjligheten för invasiva arter att etablera sig anser vi ingår i att bevara artrika områden och vi har därmed inget särskilt allmänt råd om att ta hänsyn till detta vid exempelvis hantering av massor.

3.3.18 Skydd för vatten (4 kap. 11 §)

Vi föreslår i 11 § att avvattningsystem ska dimensioneras så att närliggande vattenförekomsters²⁴ status, funktion och användningsområde tryggas. Detta är den praxis som används för vägar och järnvägar i dag och som uttrycks i Trafikverkets kravdokument²⁵.

Vattentäkter är en kritisk samhällsresurs. Därför föreslår vi krav på att yt- eller grundvattenmagasin som utgör vattentäkter eller som har särskilda naturvärden ska skyddas mot infiltration av förorenat dagvatten och mot utsläpp i samband med olyckor.

3.3.19 Luftkvalitet i tunnlar och plattformsrums (4 kap. 12–13 §§)*Luftkvalitet i vägtunnlar*

För luftkvalitet i tunnlar gäller inte miljökvalitetsnormerna för utomhusluft. Avsaknaden av ett nationellt riktvärde för tunnelluft medför att regionala och lokala förhandlingar krävs för enskilda tunnlar. Det leder till att kraven

²⁴ En vattenförekomst är enligt vattendirektivet, den minsta storheten för beskrivning och bedömning av vatten.

²⁵Krav med Rådtext. Avvattnings, Dimensionering och utformning. TRVINFRA-00231, avsnitt 10.4.8.

varierar mellan olika tunnlar, vilket kan ge upphov till samhällsförluster genom att alltför låga eller höga krav på luftkvalitet i enskilda tunnlar upprätthålls. Det leder också till att stora insatser behöver göras för att bedöma vad som är ett lämpligt riktvärde för varje enskilt projekt. Då vi ser stora fördelar med ett nationellt riktvärde för vägtunnlar, föreslår vi i 12 § att ett sådant ska tas fram för att underlätta och förbättra förutsägbarheten i projekteringen. Genom ett allmänt råd anger vi även hur detta riktvärde bör sättas utifrån passagetid för respektive tunnel.

Enligt Transportstyrelsens föreskrifter och allmänna råd (TSFS 2019:93) om säkerhet i vägtunnlar ska det i vägtunnlar som är längre än 1 000 meter och med ett trafikflöde över 4 000 årsdygnstrafik (ÅDT) finnas mekanisk ventilation. Det är rimligt att detta även ska tjäna som gräns för när ett riktvärde för luftkvalitet ska tas fram. Eftersom gränsen för när ett riktvärde för luftkvalitet ska tas fram är identiskt med kravet på när mekanisk ventilation ska finnas i vägtunneln, undviks kostsamma ventilationsutredningar i kortare tunnlar.

Vårt förslag till krav är att ett riktvärde ska bestämmas så att riskhöjningen avseende hälsoeffekter på grund av tunnelpassagen, för populationen pendlare och andra som dagligen använder tunneln, inte blir oacceptabelt hög och att de antaganden som ligger till grund för detta ska redovisas. Eftersom konsekvenserna av ett strikt gränsvärde som aldrig får överskridas kan vara onödigt stora både vad det gäller tillgänglighet och kostnad, har vi valt att istället föreslå ett riktvärde. Vi lägger därigenom ett visst ansvar på byggherren för hur riktvärdet ska tillämpas och att sätta in åtgärder för att långsiktigt klara riktvärdet. Detta för att undvika åtgärder som medför orimligt stora investeringar för att kunna klara vissa extrema toppar eller att tunneln behöver stängas under vissa speciella förutsättningar, exempelvis väder- eller trafikstörningar.

Varken i plan- och bygglagen eller miljöbalken finns begreppen riktvärde och gränsvärde definierade. Enligt en dom i Miljööverdomstolen (MÖD 2009:9) bör i samband med tillståndspliktig verksamhet ett riktvärde bör användas som ett värde som – om det överskrids – ska leda till åtgärder för att korrigera överskridandet och förhindra att det upprepas. För riktvärden bör villkor preciseras genom att kontrollen av dem fastställs, men det kan av praktiska skäl vara lämpligt att överlämna detaljerna till kontrollprogrammet (Heimeryd, 2014).

Genom ett allmänt råd har vi angett att riktvärdet bör följas upp med mätning eller beräkning som ska se till att halten hålls inom riktvärdet. Förutsättningar och behov av kontroll varierar dock från tunnel till tunnel.

Genom allmänt råd föreslår vi att riktvärdet ska formuleras som ett högsta timmedelvärde av kväveoxider, NO_x. Valet av NO_x som indikator beror främst på att det är en vedertagen indikator för luftföroreningar i omgivningsluft och emissioner och det därför finns relativt väl underbyggda effektsamband mellan uppmätt halt och långsiktiga hälsoeffekter. De långsiktiga hälsoeffekterna påverkar bedömningen av hälsoeffekterna och dess kostnader mer än de kortsiktiga. En grov jämförelse är att de kortsiktiga hälsoeffekterna bidrar till omkring 10 procent av de långsiktiga hälsoeffekterna (WSP, 2018).

NO₂ anses ge upphov till framför allt kortsiktiga hälsoeffekter. Som indikator för tunnelluft fungerar NO₂ dåligt på grund av att relationen mellan NO₂ och andra skadliga ämnen är annorlunda i tunnlar, eftersom en mindre del kväveoxid (NO) oxideras till kvävedioxid (NO₂) (WSP, 2018). NO_x är också enklare att mäta kontinuerligt, som grund för momentan styrning av ventilation och trafik, än exempelvis sotpartiklar eller ultrafina partiklar (WSP, 2018). I den ”second opinion” på resultaten i WSP 2018 som Trafikverket beställt nämns att studier från Göteborg (Grundström, 2015) också visar att NO_x korrelerar bra med ultrafina partiklar och de håller med om att NO_x är ett klokt val (TÖI, 2019).

I underlaget till nya ASEK-värderingar²⁶ föreslås PM_{2,5} som indikator för luftföroreningar från vägtrafiken (Söderqvist, 2019). Men för att bedöma hälsoeffekter för biltrafikanter i tunnlar är varken PM₁₀ eller PM_{2,5} relevanta på grund av fordonens avskiljande effekt (SLB, 2013). I en rapport från SLB²⁷ jämfördes den halt som trafikanten utsätts för i kupén med halten i tunneln²⁸ (SLB, 2019). Trots att det var relativt nya fordon så fanns flera exempel där exponeringen för NO_x i kupén var nästan 100 procent av halten utanför fordonet. Exponeringen för sotpartiklar i fordonskupén var 25–80 procent av halten utanför.

I takt med att forskningen går framåt och effektsamband tas fram förordas att riktvärdet uppdateras. Även om relationen mellan NO_x och avgaspartiklar förväntas vara relativt stabil över tid, kan mängden sot per NO_x

²⁶ I [ASEK-rapporten](#) presenteras de kalkylvärden, och beskrivs den analysmetod, som bör användas i transportsektorns samhällsekonomiska analyser. Trafikverket ansvarar för att utveckla och publicera rapporten. ASEK-arbetet är kopplat till en myndighetsövergripande samrådsgrupp som består av representanter för Trafikverket, Transportstyrelsen, Sjöfartsverket, Naturvårdsverket, Energimyndigheten, Boverket, Stockholms Läns Landsting/SL samt Trafikanalys (adjungerad). Arbetet stöds även av ett vetenskapligt råd med experter inom nationalekonomi, miljöekonomi, regionalekonomi och transportanalys.

²⁷ [SLB-analys \(Stockholms Luft- och Bulleranalys\)](#) är en avdelning på Miljöförvaltningen i Stockholm som ansvarar för övervakningen av luftmiljön i staden.

²⁸ Mätningarna genomfördes med bilens ventilation inställd på automatisk med AC.

sjunka i framtiden (WSP, 2018). Det gäller särskilt exponeringen i kupén eftersom den avskiljande effekten är större för sot än för NO_x (SLB, 2019).

När det gäller riskökning för dagliga pendlare, bör riktvärdet sättas omvänt proportionellt mot tunnelns längd. På så sätt kommer den ”exponeringsdos” av luftföroreningar som frekventa användare utsätts för att vara densamma i olika tunnlar. Den totala dosen beror på vilken medelhalt som råder under trafikantens färd längs tunneln, och hur lång tid resan genom tunneln tar. Med utgångspunkt från jämförbara risker i samhället ger vi ett allmänt råd för hur bedömningen av vad som är en oacceptabelt stor riskhöjning kan göras beroende på hur lång tid det tar att passera tunneln. Som riktvärde föreslår vi en maximal dos per passage, som beräknas utifrån medelhalten av luftföroreningar i tunneln under maxtimmen och den förväntade uppehållstiden i tunneln. För att göra det tydligare presenterar vi det som en tabell.

För att komma fram till vilken dos som motsvarar en oacceptabel hälsorisk har vi baserat på faktorer som påverkar riskperception och riskvärdering ansett att det rimligt att förvänta sig att samhället applicerar liknande värderingar som för andra risker som liknar den risk som drabbar den som utsätts för höga luftföroreningar i vägtunnelmiljö. Exempel på liknande typer av risker som samhället valt att reglera är risken med radonstrålning och de miljö kvalitetsnormer som fastställts för PM₁₀ i omgivningsluften (WSP, 2018).

I en avvägning om vilken acceptabel risk som ska vara dimensionerande för den population som dagligen pendlar genom tunneln under den värsta timmen anger vi, som allmänt råd halter som motsvarar, en riskökning för förtida död om 10 procent. Det är en relativt stor ökning av risken, exempelvis större än de riskhöjningar som motiverar de värden som gäller för radonhalt i bostadshus och miljö kvalitetsnormer för PM₁₀ (cirka 3 procents riskhöjning). Avvägningen är gjord utifrån rättighets- och pliktetik: att individer har en plikt att till viss mån skydda sig själva innan de kräver skyddsåtgärder från samhället och individen har här en viss möjlighet att själv påverka situationen. Eftersom andelen av föroreningar som tränger in i fordonen varierar beroende på ventilationsinställning, kan resenären erhålla en betydligt lägre riskökning genom att självmant begränsa kupé-ventilationen (WSP, 2018).

Att sänka ventilationen till 1/3 antas minska dosen skadliga ämnen i samma omfattning och den relativa risken blir då ungefär tre procent vilket är i paritet med den riskökning som det innebär att till exempel bo i ett hus med radonhalter över riktvärdet.

Att ställa in kupéventilationen på recirkulation vid färd genom långa tunnlar är inte ett alternativ, eftersom kupéventilationen i dessa fall behöver vara påslagen för att undvika kondens på vindrutan (WSP, 2018). Enligt SLB kan då också höga CO₂-halter ackumuleras i bilen med recirkulationen på (SLB, 2019).

Antalet motorcyklister och andra förare av fordon utan kupé som året runt pendlar genom tunneln i rusningstid bedömer vi vara ytterst få. De har även en möjlighet att välja annan färdväg.

Denna risk ska inte överskridas ens för den pendlare som använder tunneln under den sämsta tiden. Därför ska riktvärdet anges som den maximala timmedelhalten längs tunneln. Vilken dos som en tioprocentig risk (utan avskiljning) motsvarar beror på vilket dos-responssamband man använder. Vårt förslag baseras på antaganden gjorda av WSP (WSP, 2018), som i sin tur baserar sina antaganden på en bedömning av långsiktiga hälsoeffekter av Orru och Forsberg (2016). De senare ansåg att ett effektsamband för mortalitet från Nafstad (2004) med den relativa risken (RR) 1,08 per 10 µg/m³ av årsmedelhalten av NO_x vid bostaden var mest representativt för förhållanden i svenska tunnlar. I sin ”second opinion” drar TÖI (2019) slutsatsen att valet av responssamband är rimligt utifrån den kunskap som finns. Enligt Tunved (2018) ligger RR från Nafstad inom det spann av rapporterade RR som återfinns i litteraturen, möjligen något förskjutet mot de högre värden för RR som rapporterats, men att det finns vetenskapligt stöd för att välja både ett något högre eller lägre värde.

Med utgångspunkt från RR-värdet i Nafstad (2004) – att en ökning av årsmedelhalten med 10 µg/m³ NO_x ger en ökad risk för förtida död på 8 procent – så motsvaras 10 procents riskökning av en ökning av årsmedelhalten av NO_x på $\frac{0,10 \cdot 10}{0,08} = 12,5$ µg/m³. Hur hög halten i tunneln kan vara för att en regelbunden²⁹ tur- och returresa under maxtimmen inte ska innebära en ökning av årsmedelhalten, som ger mer än 7 eller 10 procents höjning av risken för förtida död för populationen ”pendlare”, beror av passagetiden genom tunneln och kan ses i tabell 4. För en vägtunnel som tar 10 minuter att passera motsvarar att risken för förtida död inte ska öka med mer än 10 procent (utan avskiljning) då ett riktvärde på 1 900 µg/m³ NO_x. Om vi i stället skulle ange 7 procents som en acceptabel riskökning för förtida död, skulle motsvarande medelhalt av NO_x bli 1 300 µg/m³ (WSP, 2019).

²⁹ Antagandet är att en pendlare åker 2 gånger per dag, 5 gånger per vecka, 52 veckor per år.

Tabell 4. Riktvärden för medelhalt längs tunneln under maxtimmen. Tunnlar med olika passagetid och olika antaganden om acceptabel risk, utan avskiljning i fordonskupén (WSP, 2019).

Acceptabel riskökning för förtida död för frekventa tunnelpendlare	Acceptabel ökning årsmedelhalt $\mu\text{g}/\text{m}^3$ NO _x	Tunnelns längd: Passagetid (min)	"Riktvärde": Medelhalt hela tunneln under maxtimmen (μg NO _x /m ³)
7 %	9,2	3	4 400
7 %	9,2	5	2 600
7 %	9,2	10	1 300
7 %	9,2	15	900
10 %	12,5	3	6 400
10 %	12,5	5	3 800
10 %	12,5	10	1 900
10 %	12,5	15	1 300

Riktvärdet är satt med 98 percentil, vilket vid mätning motsvarar 175 timmar per år, och är samma percentil som används för miljökvalitetsnormen för timmedelvärde av NO₂. Det är inte meningen att denna möjlighet ska användas för att hantera regelbundna överskridanden utan den är till för att klara exempelvis extrema vädertoppar eller vid underhållsarbete i tunneln. Det har vi förtydligat genom att i det allmänna rådet ange att vid upprepade överskridanden under normala förhållanden bör åtgärder genomföras för att nivåerna långsiktigt inte överskrids. Den 10-procentiga risken baseras på epidemiologiska studier som gäller på populationsnivå. Det tas alltså ingen särskild hänsyn till särskilt känsliga trafikanter. De befolkningsgrupper som påverkas redan när de exponeras för låga halter är exempelvis personer som har astma eller andra kroniska luftvägssjukdomar (WSP, 2018). Andra känsliga grupper kan vara personer med hjärt- och kärlsjukdomar, barn och gravida (Pershagen, 2017). För dem är risken förmodligen större, och det är dödsfall i dessa grupper som kommer att ge utfall på populationsnivå. Å andra sidan inkluderas alla åldersgrupper, varvid man kan förmoda att den äldsta delen av befolkningen i mindre omfattning reser under rusningstid när exponeringen är som högst. Känsliga personer kan även till viss del själva påverka sin situation, antingen genom att välja en annan färdväg eller genom att passera den vägtunneln under tidpunkter med de lägsta medelhalterna.

Om det är samhällsekonomiskt motiverat, det vill säga om den totala samhällsnyttan för hela trafikantkollektivet överstiger den totala samhällskostnaden, kan ett lägre riktvärde sättas. Till skillnad från det risketiska perspektivet för pendlare innebär det samhällsekonomiska

perspektivet att de totala hälsovinster för alla trafikanter vägs mot kostnaderna för ökad ventilation.

Som stöd för att genomföra analysen av ett samhällsekoniskt motiverat riktvärde har en beräkningshandledning tagits fram (WSP, 2019). I den står att om det är samhällsekoniskt motiverat ska ett strängare riktvärde användas. Vi har dock ansett att det är mer ändamålsenligt att som allmänt råd ange att ett lägre riktvärde kan väljas, eftersom det i vissa speciella fall kan finnas skäl till att inte sätta ett lägre riktvärde beroende på andra avvägningar i enskilda projekt.

Notera att det är de samhällsekoniska konsekvenserna av en ytterligare sänkning av det beräknade riktvärdet, jämfört med ett riktvärde baserat på risk för pendlare, som beräknas. Analysen bygger alltså på en jämförelse mellan å ena sidan att styra mot det föreslagna riktvärdet utifrån risk, å andra sidan en referenssituation där riktvärdet föreslås bli lägre utifrån samhällsekonomi. Det innebär att man dels behöver avgöra om det alls är samhällsekoniskt motiverat att sänka riktvärdet, dels behöver jämföra flera olika riktvärden för att komma fram till vilket av dessa som är samhällsekoniskt lönsammast.

För vägledning hur de samhällsekoniska konsekvenserna kan beräknas hänvisar vi till den beräkningsvägledning som finns i WSP (2019). I denna metodbeskrivning utgår man från den trafikantviktade medelhalten, C . Den trafikantviktade medelhalten beror på timmedelhaltens förväntade variation över dygnet och trafikens (trafikanternas) förväntade dygnsvariation och kan beräknas enligt:

$$C = \frac{\sum_{t=1}^{24}(q_t * h_t)}{\sum_{t=1}^{24}(q_t)}$$

q_t = totala antalet bilresenärer som passerar tunneln under timmen t
 h_t = timmedelhalten av NO_x under timmen t

Hälso nyttan för trafikantkollektivet som helhet bör sedan vägas mot de ventilations- och åtgärdsalternativ som är möjliga och de förutsättningar som gäller för respektive vägtunnel. För ledning om hur värdet kan beräknas, se bilaga beräkningshandledning (WSP, 2019).

Det finns anledning att komplettera förhållandet mellan risk och exponeringsdos framöver, när bättre samband finns för avgaspartiklar och sotpartiklar (TÖI, 2019). Det är därmed viktigt att vid behov uppdatera de allmänna råden dels utifrån ny kunskap om effektsamband, dels utifrån hur förhållandet för exponering av olika föroreningar utvecklas i och med fordonsflottans utveckling.

Om det är flera tunnlar som ligger längs samma naturliga färdväg bör riktvärdet väljas utifrån den samlade exponeringsdos som följer av alla tunnarna sammantaget.

Då förare har en stor möjlighet att själva påverka sin och sina medpassagerares exponering genom att sänka ventilationen ger vi även ett allmänt råd om att tunnelhållaren bör upplysa trafikanterna om vikten av att begränsa ventilationen i fordonet för att minska hälsorisken. Detta kan exempelvis ske via informationsskyltar.

Luftkvalitet i spårtunnlar

Vi föreslår i 13 § att ett riktvärde för halter av luftföroreningar i plattformsrum i spårtunnlar ska bestämmas för skydd av människors hälsa. Riktvärdet ska användas vid utformning av tunnelsystem och deras ventilation och baseras på resande som dagligen använder tunneln när halterna är som högst. Kravet på riktvärde gäller endast vid nybyggnation, eftersom det kan bli väldigt kostnadsdrivande eller praktiskt omöjligt att genomföra i befintlig miljö.

Genom ett allmänt råd anger vi hur ett riktvärde bör bestämmas för att dagliga tur- och returesor under maxtimmen inte ska innebära oacceptabla hälsorisker för resenärer.

Den luftförorening som har störst påverkan på människors hälsa i spårtunnlar är partiklar. Eftersom ämnessammansättningen är svårbedömd, varierar med tid och beror på lokala faktorer, såsom bromsbeläggningen på tågsätten, lokala oxidationsprocesser och så vidare (Stroh, 2019) föreslår vi att riktvärdet ska vara för PM₁₀.

Partikelhalterna är korrelerade med trafikintensiteten och det finns tydliga dygnsvariationer i partikelkoncentrationerna, vilka ökar kraftigt under pendlingstimmarna (Stroh, 2019). Vi utgår därför från den grupp av resenärer som dagligen reser när halterna är som högst och föreslår att riktvärdet ska formuleras som ett högsta timmedelvärde i plattformsrummet (maxtimme).

Halten i plattformsrummet beror av antalet tåg och därför är halten högst under rusningstid. Enligt Cha (2019) visade mätningar i Citybanan att turtäthet och bromssträcka hade stor inverkan på koncentrationen av partiklar i den grövre fraktionen (0,3–10 µm). Även mätningar som KTH gjort i Stockholms tunnelbana visar att en högre turtäthet å ena sidan innebär högre halter men å andra sidan att väntetiden på plattformen då också blir kortare (Olofsson, 2020). Om vi skulle föreslå ett alltför strikt riktvärde för halten för alla plattformsrum, skulle turtätheten kunna begränsas av luftkvalitetskraven. Det skulle då innebära en längre väntetid

på plattformen och därmed en högre exponering för PM10 för en pendlare. I vårt allmänna råd föreslår vi därför att ett riktvärde bör bestämmas utifrån exponeringsdosen som beror av den förväntade uppehållstiden i plattformsrummet samt resa i vagn under mark.

För att ge spårinnehavaren möjlighet att minska resenärernas exponering på det effektivaste sättet anger vi att riktvärdet för högsta halt på plattformen bör utgå från en exponeringsdos för den dagliga pendlaren. Exponeringsdosen är den dos en människa utsätts för genom att vistas en viss tid i en miljö med en viss partikelkoncentration. Dosen beror därför inte enbart på koncentrationen utan också på hur länge och ofta en individ vistas i miljön (Stroh, 2019). Möjliga åtgärder är att begränsa tiden som resenären uppehåller sig i plattformsrummet genom ökad turtäthet eller utformningen av stationsmiljön.

Dessutom öppnar vi upp för att de spårinnehavare, som också rör över de tunnelbanetåg och spårvagnar som trafikerar spårsystemet, ska kunna minska den totala exponeringen genom att minska halterna av partiklar i vagnarna. Denna möjlighet finns för de flesta spårinnehavare för tunnelbana och spårväg, där det ofta är spårinnehavaren som också upphandlar vagnarna och ansvarar för driften. Den acceptabla halten i plattformsrummet bestäms då utifrån exponeringsdosen vilken beror av uppehållstid i plattformsrum, andel av PM10 på plattformen som tränger in vagnen samt tid av resan som sker under mark.

Som acceptabel exponering föreslår vi genom ett allmänt råden att den totala dos som en pendlare under maxtimmen exponeras för under en tur- och returresa inte bör vara högre än den dos som motsvaras av precisering för årsmedelvärde för PM10 för miljö kvalitetsmålet Frisk luft. Preciseringen är $15 \mu\text{g}/\text{m}^3$ och då det är 1440 minuter på ett dygn motsvarar det en dos på $21600 \mu\text{g} \cdot \text{min}/\text{m}^3$.

Om förhållandet mellan halten i plattformsrummet och halten i vagnen betecknas δ så kan ett riktvärde för koncentrationen av PM10 i plattformsrummet, k_p , beräknas enligt formeln

$$k_p \cdot t_p + \delta \cdot k_p \cdot t_v \leq 21\,600$$

där

k_p = riktvärde för halt av PM10 i plattformsrum under maxtimmen [$\mu\text{g}/\text{m}^3$]

t_p = sammanlagd längsta uppehållstid i plattformsrum för en tur- och returresa under maxtimmen [minuter]

δ = kvoten mellan halten av PM10 i vagn och halten i plattformsrummet under maxtimmen

t_v = sammanlagd uppehållstid i vagn under mark för en tur- och returresa [minuter]

Målet är betydligt lägre än miljö kvalitetsnormen, som är gränsvärdet för luftkvalitet i omgivningsluften, $40 \mu\text{g}/\text{m}^3$ som årsmedelvärde. Eftersom plattformsrum är byggnadsverk som kommer att användas under lång tid och möjligheten att själv påverka sin exponering är liten, anser vi det ändå vara befogat att utgå från den precisering till miljö kvalitetsmålen som riksdagen beslutat.

Vilken risk denna exponeringsdos motsvarar vad det gäller kortsiktiga och långsiktiga effekter är svårt att bedöma och det saknas vetenskapligt underlag. Men PM10 i spårtunnlar kan antas innebära samma risk som PM10 i omgivningsluften (Stroh, 2019). För att bedöma riskökningen för pendlare har vi antagit samma effektsamband för PM10:s effekt på dödlighet som i Orru & Forsberg (2016) där det dagliga antalet dödsfall ökade med 1,68 procent per $10 \mu\text{g}/\text{m}^3$ högre halt av PM10. En ökning av årsexponeringen med $15 \mu\text{g}/\text{m}^3$ skulle då innebära en ökad risk för förtida död med 2,5 procent. Denna risk är i paritet med de av samhället accepterade risker utifrån exempelvis radon i bostäder, som vi även använde som riskjämförelse för vägtunnlar.

Som jämförelse och känslighetsanalys har vi också tittat på angreppssätt som använts för att ta fram de projektspecifika inriktningsmål och riktvärden olika byggherrar använder i dag. Ett grundantagande för att komma fram till dessa nivåer har varit att utgå från att miljö kvalitetsnormen för PM10 återspeglar den totala exponering under ett dygn som samhället anser vara acceptabel för långtidsexponering. Regelbundna tur- och returesor under maxtimmen bör då inte ge ett större tillskott till exponering för PM10 än att den totala exponeringsdosen under dagen motsvaras av miljö kvalitetsnormen för utomhusluft.

Järvalho (2013) utgår från antagandet att en pendlare totalt reser cirka 1,5 timme per arbetsdag³⁰ under jord och att halten under hela resan är densamma som på plattformen. Halten under ”övrig tid” har antagits vara $30 \mu\text{g}/\text{m}^3$ då halterna kan vara så höga i gaturum på vissa platser och de föreslår därmed ett riktvärde på $200 \mu\text{g}/\text{m}^3$. Om halten under övrig tid istället antas vara den samma som bakgrundshalten, $12 \mu\text{g}/\text{m}^3$, som är mer representativt för boendemiljöer (SLB, 2020) skulle halten i tunneln kunna vara $460 \mu\text{g}/\text{m}^3$ utan att årsdosen enligt miljö kvalitetsnormen skulle överskridas.

Förslaget till riktvärde på $200 \mu\text{g}/\text{m}^3$ ligger i linje med de krav som är uppsatta för utbyggnaden av järnvägstunneln Västlänken (Göteborg), där

³⁰ Samt några fritidsresor, totalt 480 h/år

PM10-halterna i publika delar under jord inte får överskrida $200 \mu\text{g}/\text{m}^3$ som timmedelvärde³¹ (Harders, 2016) (Ramböll, 2015).

Det beslutade inriktningsmålet för Stockholms nya tunnelbana är något högre, $240 \mu\text{g}/\text{m}^3$, vilket får överskridas 175 timmar per år (Hellgren, 2018). Region Stockholm har tagit fram sitt inriktningsmål på ett liknande sätt som i Järvholm (2013), men det är vissa skillnader i de antaganden som gjorts i underlaget.³² Inriktningsmålet är baserat på antagandet att man vistas en större del av sin övriga tid inomhus, där partikelhalterna förväntas vara lägre (< 50 procent). Med en bakgrundshalt på $25 \mu\text{g}/\text{m}^3$ skulle den godtagbara halten i tunnelbanan då bli $240 \mu\text{g}/\text{m}^3$ (Harders, 2016). Det finns dock olika synsätt på om halten verkligen är lägre inomhus, eftersom det även alstras partiklar inomhus. Om man antar att halten för övrig tid representeras av mätningar utomhus, skulle den acceptabla halten på plattformen i stället bli $429 \mu\text{g}/\text{m}^3$ (Olofsson, 2020).

Inte heller Harders (2016) tar i beräkningen hänsyn till att halten i fordonen är lägre, men anger att den kan vara 50- 60 procent av halten på plattformen enligt mätningar från 2006. Enligt Stoh (2019) är partikelhalterna oftast lägre i vagnarna än på perrongerna på grund av filtrerade ventilations-system. Enligt Cha (2016) är halten i tåg vagnarna ungefär 1/5 av motsvarande halter utanför. Inget av de befintliga riktvärdena tar hänsyn till den lägre halten i vagnarna.

Sammantaget finns det anledning att anta att halten av PM10 kan vara lägre i fordon än i omgivningsluften, särskilt för nyare tåg. För system av lokal karaktär som tunnelbana, där tunnelförvaltaren har rådighet över de fordon som trafikerar banan, kan det vara motiverat att ta hänsyn till att olika andel av partiklarna från plattformen tränger in i tågen. I allmänt råd föreslår vi, för att fastställa halten i fordonskupén, att mätningar vid likartade förhållanden kan användas. Genom att titta på liknande system skulle det gå att beräkna den förväntade halten i fordonen för det specifika systemet och detta värde kan sedan användas som grund för att beräkna den acceptabla halten i plattformsrummet. På sikt kan det vara relevant att införa ett schablonvärde för hur stor andel av partiklarna som tränger in i kupén, men då andelen kan variera, särskilt i äldre vagnar, så föreslår vi nu genom allmänt råd att även halten i vagnen bör följas upp genom mätning då den används för att bestämma riktvärdet.

³¹ Halterna får under en sammanlagd tidsperiod av 200 timmar per år vara högre än riktvärdet

³² En enkelresa inklusive tid på plattformen är 30 minuter och att en tur- och returreisa sker 220 arbetsdagar per år. De räknar också med fritidsresor på 2 timmar per vecka, vilket innebär att den totala exponeringen blir 305 timmar per år.

Enligt Cha (2016) ökar halterna av partiklar i vagnarna i tunnelmiljön och ökar ytterligare något då dörrarna öppnas. Vi antar därför att det är tiden av resan som sker under mark som är mest relevant för exponeringen.

I en svensk studie såg man viss påverkan på markörer för inflammation och irritativa besvär hos personer med lindrig astma efter 2 timmars exponering i tunnelbana vid nivåer strax över $200 \mu\text{g}/\text{m}^3$. En gräns av denna storleksordning skulle alltså kunna anses skyddande för personer med lindrig astma (Järvholm, 2013). Motsvarande exponeringsdos kan beräknas enligt $200 \mu\text{g}/\text{m}^3 \cdot 2\text{h} \cdot 60 \text{ min}$ och ger en dos på $24\,000 \mu\text{g} \cdot \text{min}/\text{m}^3$. Vårt föreslagna riktvärde om $21\,600 \mu\text{g} \cdot \text{minuter}/\text{m}^3$ skulle således även, i viss mån, skydda känsliga grupper för kortsiktiga hälsoeffekter.

Säkerhet vid användning av vägar (5 kap.)

3.3.20 Säker utformning (5 kap. 1–3 §§)

Vårt förslag till övergripande funktionellt utformningskrav i 1 § innebär en skrivning som korrelerar med trafikförordningen. Där finns bestämmelser om att hastigheten ska anpassas efter vad vägens förutsättningar och utformning kräver. I enlighet med detta behöver då vägens utformning stödja den planerade högsta tillåtna hastigheten, det vill säga vägens referenshastighet. Grundtanken är att vägen ska designas självförklarande och självreglerande. De allmänna råden är formulerade med hänsyn till Nollvisionens principer där människans tolerans mot krockvåld är dimensionerande för vägmiljöns utformning. Vi bedömer att det överensstämmer med gällande praxis vid utformning och byggande av vägar.

Med ”hastighetssäkras genom lämplig vägutformning eller andra fysiska åtgärder”, i andra stycket i de allmänna råden, avses i första hand olika typer av gupp men avsikten är att öppna upp för nya tekniska lösningar eller sådana hastighetssänkande åtgärder som bedöms ha bevisad funktionalitet – vilket väghållaren kan behöva följa upp.

I det tredje stycket i de allmänna råden anges att gång- och cykeltrafik bör ”åtskiljas” från övrig trafik, om flödet av dessa trafikantgrupper inte är ringa, på vägar med referenshastighet över 30 km/h och ett trafikflöde som överstiger 2 000 ÅDT. Vi ger inget råd för vad som kan anses utgöra ”ringa flöden” eller hur ett sådant ”åtskiljande” bör utformas då detta i många fall behöver anpassas utifrån de specifika förutsättningarna på den aktuella platsen och utifrån vad som är samhällsekonomiskt motiverat. Vi har valt att använda ordet ”åtskiljas” och inte ”separeras” i ett försök att tydliggöra att det kan handla om en gång- eller cykelbana som ligger i direkt anslutning till vägen och inte nödvändigtvis en helt separat/friliggande gång- eller

cykelbana. Vägmarkeringen M8, *heldragen linje*, kan exempelvis utgöra en tillräckligt tydlig avgränsning i de fall det inte är lämpligt eller möjligt att anlägga en helt friliggande gång- eller cykelbana.

Vårt förslag till ett funktionellt siktkrav i 2 § baseras på förslag i FoI-rapporten "[Säkerhetskritiska parametrar vid vägutformning](#)" (Berg & Strömgren, 2017). En slutsats i rapporten är att förslaget till föreskriftskrav inte innebär några större förändringar för väghållare.

Vårt förslag i 3 § kring utformning för att minska risken för upphinnandelyckor utgör praxis redan i dag. Men det är något som kan vara värt att peka extra på, eftersom det är betydligt billigare att "bygga rätt från början" i dessa fall.

3.3.21 Hinderfri höjd och bredd (5 kap. 4–8 §§)

Det funktionella kravet om hinderfri höjd och bredd i 4 § finns redan i dag i VVFS 2003:140 (avsnitt 6.3.3.1 och 6.3.3.2).

Hinderfri höjd om minst 2,5 meter för cykelbanor, minst 2,1 meter för gångbanor samt sådan hinderfri höjd att ett fordon som är 4,5 meter högt kan framföras på vägar stämmer överens med gällande reglering³³. Vi har valt att ange dessa mått som allmänna råd då väghållaren kan behöva göra anpassningar utifrån de aktuella förutsättningarna på platsen. Det betyder att väghållaren själv kan hitta alternativa lösningar om den fria höjden på en väg behöver begränsas. Vi anser dock att sådana bör utgöra "undantagslösningar" som bör innebära att kompensatoriska säkerhetsåtgärder vidtas.

Det är inte ovanligt att placeringar av stolpar eller andra fasta hinder på just gång eller cykelbanor gör att vissa platser måste skottas, rengöras eller halkbekämpas för hand. Om man redan vid projekteringen av vägen tar hänsyn till att man bör kunna sopa, ploga och halkbekämpa vägytan med maskinell utrustning så medför det effektivare drift – och därmed, enligt vår bedömning, lägre risk för olyckor. Den vanligaste orsaken till fallolyckor i trafikmiljö är underhållsrelaterad – främst handlar det om vinterhalka (Berntman, 2015)

Det sista stycket i det allmänna rådet om möblering av gång- eller cykelbanor innebär ett förtydligande som inte tidigare har funnits, eftersom nuvarande föreskrifter inte har haft särskilda krav för gång- eller cykelbanor. Rådet är dock i överensstämmelse med dagens praxis för vägutformning – enligt avsnitt 8.6 Gaturummets gestaltning och möblering VGU-krav.

³³ Jfr krav i VVFS 2003:140 (avsnitt 6.3.3.1) och TSFS 2019:74 (1 kap 13 §).

Kravet i 5 § om att trafikanter ska ges tydlig vägledning inför en höjdbegränsning utgör ett komplement till vägmärkesförordningen (2007:90) där själva utmärkningen beskrivs. Vår bedömning är att man behöver beakta höjdbegränsning redan vid vägutformningen för att åstadkomma en så hög trafiksäkerhet som möjligt. De allmänna råden om utformning av höjdbegränsningsportaler bedömer vi utgör dagens praxis i enlighet med i avsnitt L.10 Trafikverkets Krav för Brobyggande (TDOK 2016:0204, 2019).

En vek höjdbegränsningsportal, till exempel en portal med kedjor eller liknande som rasslar och därmed upplyser föraren om att fordonet är för högt, är ett kostnadseffektivt sätt att öka sannolikheten för att föraren inte ska köra in sitt fordon i den styva höjdbegränsningsportalen. En sådan olycka skulle i så fall kunna leda till större skador på både fordon och väganordning – i värsta fall till och med personskador. Vi har i 6 § valt att ange en höjdbegränsning på 4,7 meter utifrån de motiv som anges under 4 § om att det ska gå att framföra ett 4,5 meter högt fordon. Till detta har lagts till en buffert på 0,2 meter för fordonsrörelser, eventuellt snövägslag och underhållsbeläggningar.

Motivet till vårt förslag i 7 § om att höjdbegränsningsportaler ska utformas utan vassa och utstickande delar är att en eventuell påkörning inte ska resultera i att fordon och trafikanter penetreras. Förslaget bedöms leda till åtgärder som begränsar konsekvenserna av den typ av olycka som inträffade vid Klaratunneln i Stockholm i [mars 2019](#), där en gastank exploderade efter påkörning av en höjdbegränsningsportal (Svenska dagbladet, 2019) men även konsekvenser av olyckor med exempelvis dubbeldäckade bussar.

Motivet till förslaget om att höjdbegränsningsportaler, på vägar som avses trafikeras med gasbussar, inte ska deformeras så att vassa eller utstickande delar kan penetrera takplacerade bränsletankar för gas, är också ökad trafiksäkerhet. De flesta trafikolyckor som skett med gasbussar där gasen varit involverad i händelsen har berott på att bussen kört in i ett lågt hinder. Förutom risken att förare och passagerare skadas vid kollisionen så innebär en sådan olycka specifika risker med anledning av bussens gassystem. Konsekvenserna kan bli särskilt allvarliga om kollisionen sker i en tunnel, i tätbebyggt område eller i en låg passage under viktiga transportleder. Våra förslag till krav till säkerhetshöjande åtgärder på vägar som trafikeras med gasbussar togs fram som en del i arbetet med regeringsuppdraget [Trafiksäkerhetshöjande åtgärder för gasbussar redovisades](#) (Transportstyrelsen, 2019b).

Behovet av utformningskrav för att minimera risk för att långa fordon med låg markfrigång fastnar har påtalats av bland annat Statens haverikommission (2014) efter en olycksutredning där en lastbil fastnat i en

plankorsning. Den reglering som vi föreslår i 8 § ska också gälla vid till exempel fartgupp, det vill säga generellt vid utformning av vägar – för att reducera risken för kollisioner och fordonshaverier. De mått som anges i de allmänna råden motsvarar den praxis som finns genom Trafikverkets kravdokument VGU (avsnitt 6.1.1.2 Frigångshöjd). Dimensionerande fordon i VGU är lastbil men det bör kunna utgöra rekommendation även för buss i linje med vad som anges i Region Stockholms Riktlinjer Utformning av infrastruktur med hänsyn till busstrafik; RiGata-Buss.

3.3.22 Vägytor (5 kap. 9–15 §§)

Vårt förslag i 9 § om att oväntade och svårupptäckta ojämnheter inte ska förekomma på vägytan är, i sak, överensstämmande med befintliga krav i VVFS 2004:31 och VVFS 2003:140.

I VVFS 2004:31, avsnitt 11.2.2, som har fokus på vägöverbyggnad ur ett bärighetsperspektiv anges följande: ”Vägkonstruktionen ska dimensioneras så att inte oacceptabla skador och ojämnheter uppstår”. I VVFS 2003:140, avsnitt 6.1, som har fokus på säkerhet vid användning står följande: ”Vägar skall vara så utformade och utförda att sannolikheten för att olyckor inträffar blir låg, att inträffade olyckor får begränsade konsekvenser samt att, i de fall människor skadas, olyckornas följder kan minskas genom att skadade kan tas om hand på ett säkert sätt.”

Vi har haft svårt att formulera ett krav på lokala ojämnheter för vägar och gator på ett konkret sätt, med nivåer eller andra kriterier, eftersom det inte finns tillräckligt med data och effektsamband som underlag för detta. Vi har därför valt att föreslå ett allmänt råd kopplat till det övergripande kravet som baseras på ett beprövat sätt att begränsa ojämnheter på vägytan vid byggnation av vägar, nämligen att dimensionera för största tillåtna tjällyftning. Det anges som krav i VVFS 2004:31, avsnitt 11.2.2. Erfarenheter visar att om tjällyft används som dimensionerande parameter vid projektering och vid efterföljande byggnation så förebyggs ojämnheter både i vägens längd- och tvärriktning.

I vårt förslag till det allmänna rådet om största rekommenderat tjällyft har vi valt att uppdatera den aktuella och gällande tabellen i VVFS 2004:31 med de värden som i dag används av Trafikverket vid nybyggnad. Detta och övriga allmänna råd är i överensstämmelse med avsnitt 9.1.2 Trafikverkets kravdokument om avsnitt 9.1.2 [Överbyggnad väg \(TRVINFRA-00224, 2020\)](#), och därför bedöms denna reglering som praxis i dag. Vi har dock valt att enbart ta med det lägre värdet för 110 km/h – som en lägsta samhällsnivå. Trafikverket kan även fortsättningsvis ha olika krav baserat på klimatzon, även om föreskrifterna inte har det.

Till 10 § finns ett allmänt råd om att vägmarkeringar inte bör vara tjockare än 4 mm. Detta råd finns redan i dag genom VVFS 2003:140 (avsnitt 6.3.4.2

och 6.3.5.1). Rådet har utgångspunkt i den viktiga tekniska egenskapen att markeringarna inte ska fungera som en dämning, förhindra vattenavrinning från vägytan och därmed öka risken för vattenplaning. Därför har vi valt att lägga detta som ett funktionellt krav, vilket vi anser redan utgör praxis i dag. Med nya typer av vägmarkeringar som finns på marknaden i dag och som till exempel har som funktion att alstra ljud kan det finnas behov av att kunna använda tjockare markeringar. Vi ser möjlighet till det, eftersom texten om vägmarkeringars tjocklek enbart utgör ett allmänt råd, som därmed är möjligt att frånga i de fall man kan visa att kravet ändå är uppfyllt.

Kraven i 11 § är tänkta att tillämpas specifikt för gång- eller cykelbanor, i syfte att förebygga fallolyckor. Gällande föreskrifter (VVFS 2003:140) har haft perspektivet fordonstrafik och därför utgör detta nya författningskrav. Motsvarande krav på gångtytor finns också i Boverkets byggregler, BBR (BFS 2011:6), avsnitt 8:22 Skydd mot att halka och snubbla samt avsnitt 3 om tillgänglighet och användbarhet, och bedöms motsvara en vedertagen lägsta standardnivå; det vill säga samhällskrav. Krav på tillgänglighet avseende gångtytor finns också i Boverkets föreskrifter och allmänna råd (BFS 2011:5 ALM 2) om tillgänglighet och användbarhet för personer med nedsatt rörelse- eller orienteringsförmåga på allmänna platser och inom områden för andra anläggningar än byggnader, se specifikt 7–9 §§ och 11 § i Boverkets föreskrifter. Mer utförlig bakgrund till vårt förslag finns också i VTI rapport 932 ”Krav för att förhindra fallolyckor” (Arvidsson, 2017).

Det är Boverket, och inte Transportstyrelsen, som enligt plan- och byggförordningen har bemyndigande att föreskriva om tekniska egenskapskrav kopplat till tillgänglighet. Gränsen mellan Boverkets reglering för ”tillgänglighet” och vårt bemyndigande för vägar och spår för ”säkerhet vid användning” är inte tydlig, inte minst utifrån att Boverket föreskriver krav på halkfria gångtytor. För att tydliggöra att vårt förslag till reglering gäller både gång- och cykelbanor föreslår vi ett tillägg utifrån vår reglering och för de byggnadsverk som vi har föreskrivandebemyndigande för. Det kan dock vara värt att poängtera att båda dessa regleringar måste läsas tillsammans, inte minst utifrån att tillgänglighetsåtgärder inte alltid är bra utifrån säkerhetsaspekter, och vice versa.

Det allmänna rådet till 11 § som handlar om maximala mått på nivåskillnader, har sin grund i försök i fält som VTI gjort, på uppdrag av Transportstyrelsen: ”Kanter i cykelvägen – När är en kant farlig?” (Sjögren, 2020b). Att cykla in i ett fast hinder, såsom en bom, en betongsugga eller en parkbänk, leder ofta till svåra olyckor där cyklisten flyger med huvudet före över cykelstyret. Men samma olycksförlopp ses ofta även för oväntade skarpa nivåskillnader såsom kanter. Det kritiska måttet för när en

tvärgående kant övergår från att vara enbart en komfortfråga till att utgöra en säkerhetsrisk ligger troligen lägre än 60 mm. Hur stor risken är beror på omkringliggande omständigheter och distraktion, cykelförarens förmåga att föra fordonet samt också typen av fordon och då kanske framför allt hur stora hjul det har. Vi ser en utveckling där allt fler alternativa fordon med mindre hjul körs på cykelbanor, exempelvis elsparkcyklar och scootrar. Försöken som gjorts är begränsade till tvärgående kanter men troligen är mer eller mindre längsgående kanter eller höjdskillnader minst lika farliga. Därför borde en nollnivå eftersträvas, det vill säga inga höjdskillnader. I de fall nivåskillnader ändå måste anläggas utifrån trafiksäkerhets- eller tillgänglighetsaspekter; såsom ett kantstöd, bör de åtminstone inte överstiga 60 mm.

För att undvika olyckor bör nivåskillnader eller fasta hinder, såsom trottoarkanter, bommar eller liknande synliggöras och bör vara belysta eller kontrastmarkerade. För gångytor på allmänna platser gäller även BFS 2011:5 ALM 2.

Kravet i 11 § om material för gång- eller cykelytor innebär att vi understryker vikten av att man vid utformning av dessa ytor motverkar risken för halka på sådana platser som är speciellt olycksdrabbade eller platser där god friktion behöver säkerställas för att inte innebära en ökad olycksrisk. Det är exempelvis viktigt att beakta att vissa typer av plattor ofta får väldigt dåliga friktionsegenskaper vid fukt och kyla. Plattor och gatsten kan ofta ha visuella eller taktila fördelar, men man bör också ta hänsyn till om fördelarna kan åstadkommas på annat sätt – sätt som medför mindre risk för skarvar och uppstickande (vassa) kanter som i sin tur medför risk för att gångtrafikanter snubblar (fallolyckor), se bild i figur 2. Vår bedömning är att våra krav med de allmänna råden inte är kostnadsdrivande om de hanteras tidigt under projekteringen.

Figur 2. Plattor och gatsten kan innebära risk för fallolyckor på grund av ojämnheter och uppstickande kanter.

Vårt förslag för friktion i 12 § baseras på VTI-rapport 980 *Krav på belagda väg-, cykel- och gångbanors friktionsegenskaper vid barmarksförhållanden - Underlag och rekommendationer* (Sjögren med flera, 2020) (Sjögren, et al., 2020). En anledning till VTI:s rekommendation att använda det nuvarande friktionsvärdet 0,5 är att det inte finns tillräckliga underlag till varför och till vilket värde detta ska ändras. Friktionsvärdet finns genom hänvisning i rådtext i VVFS 2003:140, avsnitt 6.3.4.1. VTI har inte funnit någon definitiv källa till varför 0,5 valts men troligen har det en koppling till relationen friktion och bromssträcka. Dock föreslås att friktionstalet anges med två värdesiffror för att undvika missförstånd vid redovisning och avstämning mot krav i till exempel entreprenader. Avrundning sker alltid uppåt när värdesiffran efter de antal decimaler som avrundningen sker till är 5, 6, 7, 8 eller 9 och nedåt för 0, 1, 2, 3 eller 4.

Vi föreslår alltså ett krav om att medelvärdet av friktionstalet ska vara minst 0,50, presenterat per 20 meter väg (presentationslängd), vid mätning i 70 km/h. Så länge inget underlag eller motiv finns som tydligt motiverar en skillnad, föreslår vi att detta värde gäller för alla ytor, vägar, gator samt vägmarkeringar och som ingår i Transportstyrelsens mandat.

Vi vill med denna reglering att gång- och cykelbanor samt vägar ska ha samma ytegenskaper avseende friktion. Mättekniskt innebär detta att ett friktionsvärde på 0,50 som mäts i 70 km/h motsvarar ett friktionsvärde på 0,55 om mätningen utförs i 40 km/h. Av den anledningen föreslår vi att vägar med lägre skyltad hastighet än 70 km/h ska ha gränsvärdet 0,55 och

mätas vid hastighet 40 km/h. Även gång- eller cykelbanor föreslås ha 0,55 som gränsvärde av samma anledning.

Eftersom kraven i dessa föreskrifter, i enlighet med 8 kap. 5 § plan- och bygglagen, ska fortsätta att uppfyllas under hela den ekonomiskt rimliga livslängden, kommer detta krav även att bli ett drift- och underhållskrav.

Det föreslagna friktionstalet gäller förutsatt att nuvarande mätmetoder bibehålls, vilket för bilvägar innebär mätning med Surface Friction Tester (SFT), eller motsvarande, utrustad med ett mönstrat däck³⁴. För gång- eller cykelbanor och vissa vägvägsnitt, till exempel ramper och cirkulationsplatser, där man inte kan använda SFT föreslår vi att man använder Portable Friktion Tester (PFT) enligt framtagna metodbeskrivning.³⁵ En jämförelse mellan PFT och SFT har visat sig ha god överensstämmelse.

VTI har inte tittat närmare på vad det skulle innebära att byta presentationslängd från 20 till 5 meter väg. En sådan ändring ligger i linje med önskemål från förare av tvåhjuliga fordon, eftersom dessa fordon är känsligare för fläckvis halka. Vi anser dock att vi i dagsläget inte har tillräckligt underlag kring konsekvenser för att göra en sådan regeländring.

Vi föreslår att gränsvärdet ska gälla hela vägytan inklusive vägmarkeringen, bland annat för att möta kraven från förare av motorcyklar och andra tvåhjuliga fordon. Men av praktiska skäl föreslår vi genom ett allmänt råd, att man minst ska mäta i ett hjulspår samt där det okulärt bedöms finnas risk för låg friktion.

I 13 § föreslår vi krav på att en belagd gång- eller cykelbana ska vara fri från breda längsgående sprickor. En trasig beläggning på en gång- eller cykelbana både upplevs som och utgör en faktisk säkerhetsrisk. Speciellt längsgående sprickor som är så breda att cykelhjul eller liknande riskerar att köra ner i och fastna i dem utgör en risk för att köra omkull med personskador som följd. I mångt och mycket handlar det förstås om att relevanta underhållsåtgärder måste säkerställas, men det handlar också om att dimensionera och utföra vägen rätt från början så att till exempel ojämnheter undviks och risken för sprickbildning minimeras. Det allmänna rådet om att största rekommenderade tjällyftning bör vara 100 mm baseras på empiriskt etablerat mått för att uppnå sprickfrihet på belagda gång- eller

³⁴ Trafikverkets metodbeskrivning, TDOK 2014:0134 Version 2.0, "[Bestämning av friktion på belagd väg](#)".

³⁵ Metodbeskrivning för handdragen friktionsmätare, bestämning av friktion med en dynamisk mätmetod på cykel- och gångvägar och vägmarkeringsytor" (VTI Notat 26-2019).

cykelbanor i Sverige. Motsvarande värde finns också som krav i Trafikverkets (2020) kravdokument för Vägöverbyggnad³⁶.

I 14 § föreslår vi krav på att vägar med obundet slitlager som innebär att rullgrus ska undvikas. Utifrån säkerhetsaspekt är rullgrus, som medför att hjulen glider undan, den största risken på grusväg. Detta åtgärdas kostnadseffektivt genom att man väljer slitlagermaterial med lämplig kornstorleksfördelning och dammbinder vägen, så att det fina materialet som binder ihop vägen hålls kvar. De allra flesta väghållarna, såväl statliga, kommunala som enskilda, dammbinder sina grusvägar så vår bedömning är att dammbindning redan i dag utgör praxis. Eftersom föreskrifterna inte behöver tillämpas på vägar med ÅDT under 125 fordon per dygn eller på skogsbilvägar, kommer den största delen av Sveriges grusvägnät dock att exkluderas från kravet.

Kraven på tvärfall i 15 § utgör gällande reglering genom VVFS 2003:140, avsnitt 6.3.4.2, med undantag för punkt 2 om vältningsrisk. Det kompletterande kravet kring vältningsrisk baseras på resultat från FoI-rapporten *Utformning av tvärfall för minskad krängningsrisk i kurva*³⁷ som visar att kurvor är överrepresenterade i olycksstatistiken. I övrigt har vi enbart gjort en redaktionell omskrivning, där två punkter med koppling till vattenavrinning lagts samman, i syfte att uppnå en regelförenkling utan att påverka innebörden.

I det allmänna rådet till 15 § är metodbeskrivningarna uppdaterade och vi föreslår att även tvärfall på en cykelbana bör kontrolleras och luta åt rätt håll, det vill säga inåt, för att undvika krängningsrisk för cyklister.

Vi föreslår även i allmänt råd att vägytans lutning på platser där gående uppehåller sig i trafikmiljön och där det finns risk att till exempel barnvagnar eller rullstolar ofrivilligt sätts i rullning bör anpassas för att förhindra olyckor där till exempel barnvagnar eller rullstolar av sig själva rullar ut i en väg eller på ett spår. Syftet är att ta ytterligare hänsyn till oskyddade trafikanter – och då framför allt barn och rörelsehindrade – och låta dem vara dimensionerande i dessa miljöer.

3.3.23 Korsningar (5 kap. 16–19 §§)

Kravet i 16 § om att nya vägar med högre referenshastighet än 80 km/h ska ha planskilda korsningar mellan väg och järnväg respektive mellan väg och

³⁶ Trafikverket (2020). Överbyggnad väg, Dimensionering och utformning, Krav TRVINFRA-00224.

³⁷ [*Utformning av tvärfall för minskad krängningsrisk i kurva*](#), 2016, Johan Granlund, WSP. Transportstyrelsen TSG 2016-1836.

spårväg kommer från Trafikverkets Krav för Vägars och gators utformning, VGU (2020)³⁸, vilket således bedöms utgöra praxis i dag.

Kravet i 17 § på utformning av en plankorsning mellan väg och järnväg finns med redan i författning (VVFS 2003:140, avsnitt 6.3.3.3). Vi föreslår också motsvarande krav för plankorsningar mellan väg och spårväg på särskild banvall. Lämpliga utformningsåtgärder framgår exempelvis i VTI-rapporten ”Rekommendationer för funktionell utformning av spårvägssystem”³⁹ som beställdes av Transportstyrelsen. Vi föreslår också krav för vilka parametrar man, som minimum, behöver ta hänsyn till vid utformningen av en plankorsning.

Det allmänna rådet om att avståndet mellan en vägkorsning och en plankorsning mellan väg och järnväg bör rymma förväntad kölängd för att inte blockera någon av korsningarna kommer från Trafikverkets Krav för Vägars och gators utformning, VGU (2020)⁴⁰, och utgör praxis i dag.

Genom ett allmänt råd föreslår vi också att plankorsningens utformning bör anpassas så att långa fordonskombinationer inte riskerar att hamna utanför vägkanten.

Dessutom föreslår vi att korsningsvinkeln mellan järnväg eller spårväg och väg eller gång- eller cykelbana bör göras vinkelrätt – eller i alla fall inte understiga 75 grader. I gällande föreskrifter (genom hänvisning till Vägverksdokumentet VU 94) står det 60 grader. Vi bedömer att dagens mer komplexa trafikmiljö med mer blandtrafik och tvåhjuliga fordon med smala hjul som kan köra ned och fastna i långsgående spår ger argument för vårt föreslagna, stringentare råd (se även ovannämnda VTI-rapport). Det är också bättre i överensstämmelse med dagens byggpraxis enligt VGU som anger 85 gon, vilket motsvarar 76,5 grader, för korsningsvinkeln mellan spår och väg (Trafikverket, 2020)⁴¹.

Vi föreslår i 18 § ett krav som innebär att man som byggherre, när man bygger vägar som ansluter till vägtunnlar, ska säkerställa att på- och avfart till och från huvudkörbanan avslutas i god tid innan tunnelinfarten och inte påbörja alltför snart efter tunnelutfarten. Reglerna gäller inte inne i själva tunneln. Vi har för avsikt att ange motsvarande krav i Transportstyrelsens föreskrifter och allmänna råd (TSFS 2019:93) om säkerhet i vägtunnlar, som

³⁸ Krav – VGU, Vägars och gators utformning, TRV publikation 2020:029, avsnitt 5.16 Plankorsning mellan väg och järnväg.

³⁹ [Rekommendationer för funktionell utformning av spårvägssystem](#), VTI Rapport 975, 2018, Ragnar Hedström, Thomas Johansson, Olle Eriksson och Terry McGarvey.

⁴⁰ Krav – VGU, Vägars och gators utformning, TRV publikation 2020:029, avsnitt 10.5.1.4 Avstånd mellan plankorsning och vägkorsning.

⁴¹ Krav – VGU, Vägars och gators utformning, TRV publikation 2020:029, avsnitt 10.5.1.3 Vägens linjeföring.

då ska tillämpas vid byggande av vägtunnel. I EU-direktiv 2004/54/EG om minimikrav för säkerhet i vägtunnlar finns följande skrivning:

”Med undantag för nödkörfält skall antalet körfält vara detsamma inne i som utanför tunneln. Varje förändring av antalet körfält skall ha avslutats på tillräckligt avstånd framför tunnelns mynning. Detta avstånd skall vara minst lika med det avstånd ett fordon tillryggalägger på tio sekunder vid högsta tillåtna hastighet.”

Direktivets skrivning har implementerats i nationell rätt genom 3 kap. 5 § TSFS 2019:93 och då även utökats genom att på motsvarande sätt gälla utanför tunnelutfarten. Vår avsikt är alltså att både i TSFS 2019:93 och i dessa föreskrifter förtydliga att det specifika kravet i TSFS 2019:93 inte gäller för anslutningar till huvudkörbana; såsom ramper, eftersom det är den tolkning som EU-kommissionen gjort⁴² och som används av andra medlemsstater.

Tillämpningsområdet är i dag enbart tunnlar som är längre än 500 meter, i enlighet med EU-direktivet. Men vi föreslår att detta ska gälla oavsett tunnelängd, det vill säga för alla tunnlar och inte enbart för tunnlar som är längre än 500 meter. Motivet till detta är att grundproblematiken i första hand är beroende av egenskaperna hos själva tunnelportalen som sådan och inte tunnellängden – även om längre tunnlar bidrar till ökad komplexitet på grund av behov av mer utmärkning och teknisk utrustning för till exempel avstängning, utrymning, kommunikation, brandbekämpning och ventilation.

Syftet med säkerhetskravet – att förändring av antalet körfält måste ske på betryggande avstånd från tunnelportal, om det är geografiskt möjligt – är att minimera fordonskonflikter i ett område om kräver stor uppmärksamhet och som är extra olycksutsatt. Platser där fordons kurser löper samman genom att körfält vävs ihop eller på annat sätt ansluter är i sig platser där konflikter mellan fordon uppkommer. Enligt tidigare erfarenheter är det i området vid tunnelns in- eller utfart som flest olyckor har inträffat. Därför är det av vikt för säkerheten att sådana konfliktpunkter undviks i god tid före tunnelns infart respektive utfart, och inte för snart inpå tunneln utfart (se till exempel Movea & Ramböll, 2014)⁴³. Kravet är tänkt att gälla vid ny anslutning av väg till huvudkörbana som går genom en tunnel och vi föreslår att kravet ska gälla där det är geografiskt möjligt. Kravet är kopplat till högsta tillåtna hastighet, vilket innebär att sträckan blir olika lång beroende på hastighetsbegränsningen på huvudkörbanan.

⁴² EU-kommissionens meddelande till medlemsstaterna den 30 januari 2007 beträffande avsnitt 2.1.3 (bilaga 1) EU-direktiv 2004/54/EG: “Ramps and interchanges are not concerned by this paragraph.”

⁴³ Movea & Ramböll (2014). Tunnlars Framkomlighet och säkerhet.

Kravet i 19 § om att räcken ska ha genomsläpplighet syftar till att säkerställa att räcken inte skymmer sikten så att trafikanter inte syns i korsningar eller i samband med påfarter, där det annars kan vara besvärligt att i tillräckligt god tid hinna upptäcka dem och ha möjlighet att anpassa hastigheten eller vid behov stanna. Kraven gäller där trafik ansluter direkt till körbanan och alltså inte på ramper eller liknande.

3.3.24 Sidoområden (5 kap. 20–33 §§)

Vårt förslag till krav i 20 § om att nya vägar ska ha säkerhetszoner alternativt vägskyddsanordningar innebär en liten omskrivning från dagens krav. Framför allt innebär förslaget ett förtydligande om att vägskyddsanordningar är ett alternativ i de fall sidoområdet inte kan utformas så att risken för dödsfall eller allvarliga personskador vid en avkörning begränsas i tillräcklig omfattning, till exempel vid stup, djupt vatten eller oeftergivliga föremål som inte kan tas bort. Valet mellan dessa två alternativ bör baseras på en samlad bedömning utifrån en kostnads-nyttoanalys.

Grundtanken är att detta ska gälla även vid ombyggnad och annan ändring av vägar men vid ombyggnad och annan ändring av en befintlig väg är väghållaren givetvis mer bunden till de befintliga förutsättningarna på platsen, vad gäller t.ex. utrymme för säkerhetszon. Därför ser vi att man vid ombyggnad och annan ändring behöver beakta vad som är praktiskt möjligt och samhällsekonomiskt motiverat utifrån de aktuella förutsättningarna på platsen. Vid exempelvis ombyggnad och annan ändring av vägar med lite trafik eller med låga referenshastigheter, där det är mindre risk för svåra olyckor vid en avkörning, är det kanske inte samhällsekonomiskt motiverat att anlägga en säkerhetszon eller sätta upp skyddsanordningar.

Vi föreslår ett helt nytt nybyggnadskrav om särskild hänsyn till motorcyklister för att, i större utsträckning än i dag, uppmärksamma säkerheten för denna trafikantgrupp. De utgör en extra riskutsatt grupp i och med att de är oskyddade. I den samlade bedömning som görs vid utformning av sidoområden ska särskild hänsyn tas till avkörning med motorcykel. Vi ger också genom allmänna råd exempel på sådan utformning. Kravet skulle kunna anses kostnadsdrivande om det tolkas för stringent och inte enbart för platser som är extra riskutsatta. En sådan stringentare tolkning ligger inte i linje med vår avsikt. Åtgärder ska alltid övervägas men bör då baseras på en kostnads-nyttoanalys. För att göra vår avsikt tydligare har vi valt att exemplifiera kravet genom ett allmänt råd om att undvika stolpar i ytterkurvor och att utforma vägräcken med underglidningsskydd i särskilt riskfyllda sådana kurvor.

Kravet i 21 § på en säkerhetszons beskaffenhet finns redan i dag i nuvarande föreskrifter (VVFS 2003:140, avsnitt 6.4.2). Krav på att säkerhetszonen ska

vara fri från fasta oeftergivliga hinder som är högre än 0,1 meter ovan marknivån finns i Krav för VGU (2020)⁴⁴. Vi har lagt in tre undantag för sådana anordningar som trots att det är inte är oeftergivliga får finnas i säkerhetszonen utifrån vad som utgör praxis i dag.

Vi föreslår ett allmänt råd om att en stödmur eller tunnelvägg upp till fyra meters höjd bör utformas så att ett påkörande fordon inte fastnar. Rådet har sitt ursprung i standarden SS-EN 1317-2:2010⁴⁵ och mätning av ”lika fordonsinträngning” (Vehicle Intrusion, VI) som sker på höjden fyra meter om dimensionerande fordon är lastbil.

Krav och allmänna råd för utformning av sidoområde och säkerhetszon finns i nuvarande regler, både på författningsnivå, genom VVFS 2003:140, och i vägghållarkrav, genom Trafikverkets Krav för VGU. Sidoområdet är området direkt utanför körbanan och säkerhetszonen är den del av sidoområdet som ska utformas så att risken för svåra personskador vid avkörning av väg minimeras. För tydlighetens skull kan också nämnas begreppet ”vägområde”, där vi i enlighet med 3 § väglagen (1971:948) avser den mark eller det utrymme som har tagits i anspråk för väganordning.

De nuvarande modellerna för säkerhetszonens utformning är till viss del baserade på empiri från 1960- och 1970-talet samt ett antal ingenjörsmässiga antaganden, som det saknas understödande empiriska data för. Få olyckor med dödlig utgång där kollision skett med fasta föremål i vägens sidoområde pekar dock på att dagens utformning av säkerhetszoner är ändamålsenliga (Movea, 2020). I avsaknad av möjlighet att funktionellt definiera säkerhetszonen på ett tydligt och verifierbart sätt har vi valt att i 22 § ange som krav att säkerhetszonens bredd – i de fall säkerhetszon anordnas – ska anpassas efter vägens referenshastighet. Det blir upp till vägghållaren att, utifrån olika förutsättningar på den aktuella platsen, bestämma de exakta mått/bredder som behövs. Vi har också valt att genom allmänna råd ge rekommendationer för minimibredd vid normala förhållanden. Utifrån olika förhållanden på platsen, såsom att sidoområdet har speciella förutsättningar - t.ex. bebyggelse eller speciella släntlutningar - kan måtten behöva både ökas eller minskas, vilket bör kunna motiveras av vägghållaren. Vår bedömning är att dessa värden utgör en avvägning utifrån nordisk empirisk praxis i dag.

⁴⁴ Krav – VGU, Vägars och gators utformning, TRV publikation 2020:029, avsnitt 7.1.1.3.2 Säkerhetszon.

⁴⁵ SS-EN 1317-2:2010 Vägutrustning – Skyddsanordningar – Del 2: Klassificering, prestandakrav vid kollisionsprovning och provningsmetoder för vägräcken för fordon.

Vi föreslår i 23 § ett nytt krav om att en eftergivlig väganordning ska vara eftergivlig i alla de riktningar som den kan bli påkörd, som ett förtydligande, eftersom det inte alltid är uppenbart att en väganordning skulle kunna köras på från en annan riktning än den "avsedda". Kravet kan anses utgöra praxis åtminstone för statlig väg genom att det fanns med redan i VGU 2004⁴⁶. Till detta krav har vi ett antal allmänna råd om när en väganordning kan betraktas som eftergivlig, enligt tillämpbara standarder, SS-EN 12767:2007⁴⁷ respektive 12767:2019⁴⁸, och när eftergivliga väganordningar bör användas. Utifrån vägens förutsättningar kan det finnas skäl att anpassa placering av eftergivliga eller oeftergivliga väganordningar.

I dag finns ytterst lite vägutrustning på marknaden som är provad enligt den nya standarden SS-EN 12767 från 2019 varför vi valt att i första stycket i de allmänna råden hänvisa även till den gamla standarden från 2007. Hastighetsklass minst 50 utgör ett "baskrav" i analogi med andra delar av föreskrifterna och det blir då upp till väghållaren att precisera kraven utifrån behov.

Rådet i tredje stycket om att eftergivliga stolpar bör användas som en passiv säkerhetsåtgärd för att minska skaderisken på personer och fordon baseras på resultat i VTI-rapport 957, *Användning av eftergivliga belysningsstolpar - Litteraturstudie och olycksstudie* (Vadeby, et al., 2017).

Vi föreslår i de allmänna rådets tredje stycke att väganordningar som kan utsättas för påkörning och där en kollaps medför stora risker för personskada bör skyddas med skyddsanordning med kapacitet minst H2 enligt standarden SS-EN 1317-5:2007+A2:2012. Rådet är därmed framför allt tillämpligt i tätort med stora trafikflöden och risker för skada på tredje man. Valet av kapacitetsklass är en avvägning utifrån risk- och kostnadsaspekt.

I det sista allmänna rådet till 23 § anger vi att portaler inte bör vara eftergivliga för personbil. Vi bedömer att det innebär en större risk om portalen skulle kollapsa och skada tredje man än den risk en oeftergivlig portal medför (det vill säga sannolikhet för och konsekvens av en kollision).

⁴⁶ VGU 04 VÄG- OCH GATUUTRUSTNING kap. 3 Eftergivlig väg- och gatuutrustning, avsnitt 3.2 Val av bärare av vägutrustning: "Vid placering i korsningar bör stolpar som är eftergivliga oberoende av påkörningsriktning väljas."

⁴⁷ SS-EN 12767:2007 Vägutrustning – Eftergivlighet hos bärare av vägutrustning – Krav, klassificering och provningsmetoder.

⁴⁸ SS-EN 12767:2019 Vägutrustning – Eftergivlighet hos bärare av vägutrustning – Krav och provningsmetoder.

Vi föreslår i 24 § nya krav för att förhindra olyckor med svåra personskador i rondeller, det vill säga inom det cirkelformade område runt vilket fordonstrafiken kör runt i en cirkulationsplats.

Vi föreslår krav om att eventuella rondellutsmäckningar inte ska innebära en påtagligt ökad risk för personskada och inte ha utstickande delar som riskerar att hamna inuti en fordonskupé vid en påkörning. Vi kan utifrån olycksstatistik inte se att man bör förbjuda rondellutsmäckningar som, förutom att de kan vara ett trevligt inslag i trafikmiljön, fyller en funktion genom att öka synbarheten och göra trafikanter uppmärksamma på cirkulationsplatsen. Eftersom en fordonsförare som inte upptäcker cirkulationsplatsen riskerar att köra rakt över rondellen är det dock rimligt att man, utifrån risk för personskada, överväger en utformning utan oeftergivliga föremål placerade inuti rondellen, oavsett storlek på rondellen.

Det allmänna rådet om att vägar med referenshastighet högre än 60 km/h inte bör ha oeftergivliga föremål placerade i rondeller utgör en avvägning utifrån att fordonstillverkare uppger att fordon ska klara av en kollision front mot front i 80 km/h. Ett träd innebär dock en liten träffyta och därför bör hastigheten vara lägre.

Kravet i 25 § om att man som väghållare, när en väg går invid vatten, ska beakta risken för att drunkna vid en eventuell avkörning finns redan i dag i nuvarande föreskrifter (VVFS 2003:140, avsnitt 6.3.6). Vi har förtydligat detta med ett allmänt råd om att vägräcken bör sättas upp om det finns vatten som är djupare än 0,5 meter i sidoområdet. Motsvarande skrivning finns i Krav för VGU (2020)⁴⁹ – där detta ibland benämns ”djupt vatten” – och bedöms utgöra praxis redan i dag. Räckets höjd bör då vara minst 1,20 meter över beläggningens överkant, för att begränsa risken för att fordon kan åka över räcket.

Vårt förslag till krav i 26 § om att det ska finnas räcken vid stup, branta slänter och på upphöjda konstruktioner; till exempel broar och stödmurar, innebär en omformulering från nuvarande författningskrav (VVFS 2003:140, avsnitt 6.3.5.2). Nuvarande lydelse är ”vägar skall vara utformade och utförda så att sannolikheten för att skadas genom fall nerför stup, brant, hög slänt eller annan större nivåskillnad begränsas” samt ”broar ska vara försedda med räcken”. Vi bedömer att omformuleringen ligger i linje med intentionerna för nuvarande krav men innebär en förenklad och tydligare skrivning.

I nuvarande föreskrifter (VVFS 2003:140, avsnitt 6.4.2.4) ställs krav på att ”Skyddsanordningar ska ha tillräcklig förmåga att förhindra att oskyddade

⁴⁹ Krav – VGU, Vägar och gators utformning, TRV publikation 2020:029.

trafikanter faller nerför stup”. Någon definition av vad ett ”stup” är finns inte i författningen – annat än att det är en större nivåskillnad. En analys som utförts på uppdrag av Transportstyrelsen visar att effekten på skadeutfall av höjdskillnader inträffar först då nivåskillnader uppgår till mer än en meter och en släntlutning som är större än 1:3 (Movea, 2020). Vi har valt att ange vid 1,0 meters fallhöjd och släntlutning större än 1:2 som en samhällelig miniminivå för när det ska finnas räcken. Vi bedömer att de allmänna råd som vi föreslår utgör praxis för skyddsanordningar vid ny- och ombyggnad i dag och är i enlighet med Krav för VGU (2020)⁵⁰ och rekommendationer från branschen (tillverkare, branschorganisationer, etc.).

Vi föreslår i 27 § ett minimikrav som gäller avstånd mellan vägbanekant till spårmitt för järnväg, då väg och järnväg löper parallellt. Minimivståndet består dels av ett hastighetsbaserat avstånd samt ett elsskyddsbaserat avstånd.

Det hastighetsbaserade avståndet innefattar vägens referens hastighet samt den högsta tillåtna hastigheten på spårvägen. Transportstyrelsen förtydligar genom allmänt råd vad som bör ingå vid bedömning av det hastighetsbaserade avståndet.

Förslaget till elskyddsavståndet baseras delvis på TDOK 2014:0555⁵¹, där det anges minimiavstånd mellan spårmitt och vägkant för tre olika fall:

- 1 Kontaktledningsstolparna står mellan spår och väg ⁵²
- minimiavstånd = 8 meter
- 2 Kontaktledningsstolparna står på motsatt sida järnvägen ⁵³
- minimiavstånd = 5 meter
- 3 Oelektrifierad järnväg
- minimiavstånd = 4 meter.

Avstånden bygger i sin tur på elskyddsavstånd enligt Elsäkerhetsverkets föreskrifter och allmänna råd (ELSÄK-FS 2008:1) råd om hur elektriska starkströmsanläggningar ska vara utförda samt avstånd till långsträckta hinder. I 7 kap. 5 § anges följande: ”En kontaktledning ska dras så, att det horisontella avståndet mellan en spänningsförande del och en vägrenskant uppgår till minst 4 meter”.

⁵⁰ Krav – VGU, Vägar och gators utformning, TRV publikation 2020:029.

⁵¹ TDOK 2014:0555, BVS 1586.20 – Banöverbyggnad – Infrastrukturprofiler ”Krav på fritt utrymme utmed banan”.

⁵² Det horisontella elskyddsavståndet är 4 meter till spänningsförande anläggningsdel, se [TDOK 2014:0505, BVS 543.10001 – Tillämpning av Elsäkerhetsverkets föreskrifter ELSÄK-FS 2008:1.](#)

⁵³ se fotnot 52.

Transportstyrelsen specificerar i 28 § ett minimiavstånd mellan vägbanekant och tunnelbana i de fall de löper parallellt. Transportstyrelsen föreslår avståndet 5 meter.

I 29 § föreslås ett minimiavstånd väg och spårväg på särskild banvall där de löper parallellt med varandra. Avståndet ska anpassas efter vägens referens hastighet samt den högsta tillåtna hastigheten på spårvägen.

Transportstyrelsen förtydligar genom allmänt råd vad som bör ingå vid bedömning av det hastighetsbaserade avståndet. Dock gäller minst 7 meter vilket baseras på avsnitt 6.4.9 "Skyddsavstånd mellan väg och spårväg" i VGU (2021)⁵⁴. Avsnitt 6.4.9 anger vidare specificerade hastighetsbaserade avstånd men Transportstyrelsen har valt en mer funktionell utformning av kravet.

Kravet i 30 § om att dubbelriktade vägar som planeras för en hastighet över 80 km/h och ett trafikflöde som är lika med eller överstiger 4 000 ÅDT ska mötessepareras innebär en mindre omskrivning av dagens krav. Dagens krav anger att "dubbelriktade vägar med en referenshastighet av minst 90 km/h och årsdygnstrafik överstigande 4 000 fordon ska utformas så att konsekvenserna av en kollision front mot front särskilt beaktas". Vi föreslår att detta formuleras som "referenshastighet över 80 km/h" för att anpassa kravet till de intervall för de föreskrivna hastigheter som används i dag. Vi bedömer att denna förändring inte innebär någon ändring i sak utan enbart att reglerna moderniseras.

Vårt förslag till krav i 31 §, om att anslutande vägars slänter inte får vara brantare än de slänter som finns inom säkerhetszonen för den väg de ansluter till, innebär enbart en redaktionell ändring av gällande författningskrav (VVFS 2003:140, avsnitt 6.4.2.3).

Kravet i 32 § om splitterskydd för bullerskärmar på upphöjda konstruktioner, till exempel broar, är ett nytt krav som införs. Vi bedömer det som relevant och motiverat utifrån att splitter från sådana byggdelar kan orsaka personskada om de hamnar på trafikanter eller andra personer som uppehåller sig nedanför och att det i mångt och mycket handlar om att välja rätt utförande från början vid byggande av bullerskärm.

I dagens föreskrifter (VVFS 2003:140, avsnitt 6.3.7) finns ett råd om att vägar i viltrika områden bör vara utformade så att sannolikheten för sammanstötning med klövvilt begränsas samt hänvisning till VU 94 beträffande var och hur viltstängsel kan placeras. I 33 § har vi valt att

⁵⁴ Krav – VGU, Vägars och gators utformning, TRV publikation 2021:001, Avsnitt 6.4.9 "Skyddsavstånd mellan väg och spårväg"

föreslå ett krav på att vägar med referenshastighet över 70 km/h ska utformas så att risken för viltolyckor minimeras. Genom allmänna råd har vi konkretiserat hur detta krav kan uppfyllas. Vår bedömning är att detta utgör praxis redan i dag.

3.3.25 Vägskyddsanordningar (5 kap. 34–39 §§)

Kravet i 34 § om att långsgående vägskyddsanordningar ska kunna fånga upp och hålla kvar dimensionerande fordon på vägbanan finns i författning (VVFS 2003:140, avsnitt 6.4.2.4) och är i vårt förslag endast ändrat redaktionellt. I begreppet vägbana ingår körbana och vägren men inte mittremsa/skiljeremsa. Detta innebär att både långsgående sidoräcken och mitträcken träffas av kravet.

Kravet, i andra stycket, om att vägskyddsanordningar ska utformas så att personskador begränsas vid påkörning med personbil finns redan i dag genom författningskrav i VVFS 2003:140, avsnitt 6.4.2.4. Vi har enbart förtydligat kravet med att det är påkörning med personbil som avses utifrån att det är personbil som är dimensionerande fordon i enlighet med vad som anges i det allmänna rådet i nuvarande föreskrifter.

Kravet i tredje stycket om att oeftergivliga föremål, såsom oeftergivliga väganordningar, inte får placeras inom ett väg- eller broräckes deklarerade arbetsbredd eller fordonsinträngning (om sådan angetts) utgör en grundförutsättning för att säkerställa ett vägräckes funktionalitet. Kravet finns också beskrivet i VGU, 2020⁵⁵. Kravet avser enbart oeftergivliga föremål, inklusive väganordningar som är oeftergivliga. Vi anser att detta bör utgöra en lägsta acceptabel samhällelig säkerhetsnivå. Eftergivliga väganordningar kan därmed placeras innanför arbetsbredden. Detta är såklart ingen föredragen lösning utifrån säkerhetssynpunkt men förutsättningar på platsen, exempelvis på en bro, kan ändå motivera eller kräva det. Vi tydliggör också i föreskrifterna att kantstolpar är att betrakta som ofarliga/eftergivliga (jfr. allmänt råd till 24 §). Vid placering av en eftergivlig stolpe med brottled bakom ett vägräcke är dock denna typ av stolpe att betrakta som oeftergivlig, eftersom den kräver en stöt för att lösa ut.

Vårt förslag i det allmänna rådet i första stycket motsvarande dagens råd om vad som är dimensionerande fordon för vägräcken respektive broräcken/räcken för upphöjda konstruktioner. Därutöver föreslår vi som allmänna råd nationella val för kapacitetsklass på väg- och broräcken enligt den harmoniserade standarden SS-EN 1317-5, inklusive kapacitetsklass på vägräcken i tunnlar. Vi bedömer att detta utgör en lägsta acceptabel

⁵⁵ Krav – VGU, Vägar och gators utformning, TRV publikation 2020:029, avsnitt 7.3.2 Placering av räcken.

säkerhetsnivå för samhället i stort och att både kraven och de allmänna råden är i överensstämmelse med krav i VGU (2020)⁵⁶.

I övrigt för säkerhet specifikt i vägtunnlar gäller lagen (2006:418) om säkerhet i vägtunnlar, förordningen (2006:421) om säkerhet i vägtunnlar samt Transportstyrelsens föreskrifter och allmänna råd (TSFS 2019:93) om säkerhet i vägtunnlar m.m.

Vi föreslår ett nytt allmänt råd om att större delar inte bör lossna från vägskyddsanordning vid påkörning. Större lösa föremål som kommer farande innebär en risk för personskada på tredje man och därför bedömer vi att detta bör uppmärksammas särskilt.

En väghållare bör också undvika att placera stolpar på ett vägräcke, eftersom detta innebär en risk att ett fordon eller en förare, som vid en olycka glider längs räcket toppföljare, kolliderar med stolpen. En stolpe som är placerad på ett räcke kan också påverka funktionen på själva räcket negativt.

Anslutningar och övergångar i vägräckesdelar finns med i gällande författning genom hänvisning till VU 94 men har lyfts och förtydligats genom kraven och de allmänna råden i 35–36 §§.

De krav på räckeslängd som föreslås i 37 § finns inte i nuvarande föreskrifter och har fram till år 2020 inte heller funnits i någon branschstandard på ett tydligt sätt. I Krav för VGU (2020)⁵⁷ finns i och med uppdateringen 2020 ett avsnitt om räckeslängd. Vi har i föreslagna allmänna råd utgått från en bedömning av vad vi anser är rimliga värden för att ett vägräckes funktion enligt kravparagrafen ska kunna uppnås. I stort baseras vårt förslag till allmänna råd på befintliga ska-krav i VGU där det, i tabellform, anges mått för minsta räckeslängd baserat på vägens referenshastighet. Vi har valt att föreslå detta genom allmänna råd, vilket innebär att det är möjligt att välja andra räckeslängder där det går att visa att kravet; det vill säga att vägräcket är så pass långt att ett avkörande fordon inte når faran eller hindret vid färd i vägens referenshastighet, ändå är uppfyllt.

I 38–39 §§ föreslår vi egenskapskrav för en vägräckesände. Det finns flera exempel på svåra trafikolyckor där ett fordon kolliderat med en vägräckesände och denna likt ett spjut har penetrerat fordonskupén. Eftersom det numera finns väl fungerande räckesavslutningar som påtagligt begränsar den penetrerande effekten av räckesändan, är vårt förslag att

⁵⁶ Krav – VGU, Vägar och gators utformning, TRV publikation 2020:029, avsnitt 7.3.2 Placering av räcken.

⁵⁷ Krav – VGU, Vägar och gators utformning, TRV publikation 2020:029, avsnitt 7.3.3. Räckeslängd.

föreskriva om detta samt ge mer utförliga råd kring utförande av räckesavslut. Vi bedömer att det finns potential till att reducera personskador vad gäller gående och cyklister genom att ställa tekniska egenskapskrav även för räckan vid gång- eller cykelbanor.

I den provningsstandard (SS-ENV 1317-4) som anges i första stycket i det allmänna rådet till 39 § är 110 km/h den högsta nivån som finns upptagen. Detta kommer medföra att det kan bli svårt att i dagsläget verifiera kravet för vägar med referenshastighet på 120 km/h, som alltså överstiger högsta nivån i provningsstandarden. Vi bedömer att detta ändå kan hanteras och har därför valt att formulera kravet utifrån att krockdämpare och energiupptagande vägräckesändrar ska kunna ta om hand om påkörningsenergin från en personbil som förs i vägens referenshastighet.

3.3.26 Vägbelysning (5 kap. 40–46 §§)

Syftet med vägbelysning är att tillåta dem som använder vägen att transportera sig säkert, att möjliggöra för fotgängare att detektera föremål, orientera sig, känna igen andra fotgängare samt ge en känsla av säkerhet och trygghet (CIE, 2010). Ett annat syfte är att förbättra miljöns utseende dagtid och nattetid. Vi föreslår därför ett antal krav för belysning utifrån säkerhet vid användning.

Förslagen till föreskrifter om belysning bygger på nationell praxis och internationella standarder. Nuvarande författningskrav i VVFS 2003:140 hänvisar, genom råd, till flera avsnitt i VU 94, vilket gör nuvarande reglering väldigt detaljerad och svåröverskådlig.

Vi föreslår i 40 § krav på att vägbelysning, då sådan används, ska lysa upp ytor och tydliggöra kontraster i syfte att ge visuell komfort och ökad trafiksäkerhet vid mörker.

I 41–42 §§ föreslår vi ett antal krav och allmänna råd som rör den belysningstekniska kvaliteten hos en vägbelysning. Vi föreslår bland annat ett krav om att val av belysningsklass ska göras utifrån vägens referenshastighet, trafikflöde och trafiksammansättning, vägens funktion och övergripande utformning samt miljöförhållanden, till exempel skyddande av ljuskänsliga djurarter eller med beaktande av störning i bebyggda eller obebyggda områden. Vi anger inga värden för en belysningsanläggnings tekniska kvaliteter utan hänvisar i stället genom ett allmänt råd till Krav för VGU (Trafikverket, 2020).

I 43–46 §§ föreslår vi krav och allmänna råd, kring placering av vägbelysning. Huruvida en väg i dag har belysning eller inte beror på befintliga regelverk, styrdokument och ibland även på kommunala principer. Regleringen bygger till största delen på Vägar och gators utformning, VGU. VGU i sin tur baserar sina krav och råd på de standarder

som tagits fram inom CIE (Commission Internationale de l'Éclairage), till exempel EN 13201:1–5 (Jägerbrand, 2020).

LED-belysning är i dagsläget tillgänglig för användning på vägar och den har helt andra egenskaper än de gamla traditionella ljuskällorna som standarderna baseras på. Exempelvis har LED-belysningar egenskaper som ökar synbarhet, säkerhet och energieffektivitet, men de ger även andra miljöeffekter och har helt andra förutsättningar för intelligent styrning (Jägerbrand, 2020). Vi anser det därför vara motiverat att se över grunderna för när och var vägbelysning ska eller bör ordnas, inte minst för att minska oskyddade trafikanter utsatthet för olyckor i mörker.

3.3.27 Skydd mot instängning och barnolycksfall (5 kap. 47–49 §§)

Kravet i 47 § om att brunnsbetäckningar ska finnas och vara av sådan beskaffenhet att risk för barnolycksfall minimeras innebär i sak inga förändringar mot gällande författningskrav (VVFS 2003:140, avsnitt 6.3.6). De allmänna råden till 47 § är däremot nya. Av 3 kap. 5 § ordningslagen (1993:1617) framgår att brunnar, bassänger och liknande anläggningar ska ha de säkerhetsanordningar som behövs, beroende på var anläggningen finns och hur anläggningen är utformad och att skyddet mot barnolycksfall är särskilt viktigt. Motsvarande råd finns också i BBR (8 kap.) med tillägget att brunnslocket alternativt kan vara tillräckligt tungt. Enligt Arbetsmiljöverkets regler får dock brunnslock inte väga mer än 25 kg (AFS 2012:2). Brunnslock som väger uppemot 25 kg flyttas inte enkelt av barn men för att undvika att någon skulle försöka, med risk för exempelvis klämskador, anser vi att en låsanordning är att föredra. För att minimera risk för att små fötter eller händer fastnar mellan galler i gatu-/dagvattenbrunnsbetäckningar eller liknande bör spalter/öppningar inte överstiga 40 mm.

Kravet i 48 § om att broar, vägar, gång- eller cykelbanor och tillhörande anordningar ska utformas så att risken begränsas för att människor fastnar eller blir instängda innebär mindre omskrivningar jämfört med kraven i VVFS 2003:140, avsnitt 6.3.8. Omskrivningarna är av mer redaktionell än saklig karaktär, och syftet är att göra kraven tydligare. Även kravet på utformning av vägskyddsanordning på platser med gång- eller cykeltrafik som medför att risken för att barn fastnar med huvudet – om de till exempel skulle få för sig att försöka sticka ut huvudet mellan två spjälor i ett broräcke – utgör befintlig reglering och praxis i dag (genom till exempel hänvisning i råd i VVFS 2003:140, avsnitt 6.4.2.4). Vi har valt att ge allmänna råd som anger lämpliga mått, baserat på erfarenhet utifrån dagens praxis.

Kravet på klätterskydd i 49 § är nytt. Enligt vår bedömning är det inte kontroversiellt utifrån avgränsningen för när kravet ska tillämpas och det faktum att stolpar och portalben utförda som fackverk inte är speciellt vanligt förekommande.

3.3.28 Räddningsinsatser (5 kap. 50–51 §§)

I 50 § föreslår vi att framkomligheten för uttrycknings- och räddningsfordon ska beaktas vid utformning av mötesseparerade vägar. Vi har gjort bedömningen att det inte är relevant längre med högst tre kilometers avstånd mellan överfarter/vändmöjligheter på mötesseparerade vägar, vilket är ett allmänt råd i gällande författning (VVFS 2003:140, avsnitt 6.5).

Vändmöjligheter innebär en risk för att andra fordon än räddningsfordon stannar och vänder, vilket i så fall utgör en fara för trafiksäkerheten. Vi ser att korsningar ändå ofta hamnar på ett rimligt avstånd och medger möjlighet för räddningsfordon att vända på mötesseparerade vägar. Viktigare i dag är enligt vår bedömning att man som byggherre, i samråd med räddningstjänst, uppmärksammar framkomligheten för räddningsfordon utifrån övrig trafikmiljö.

Körbanorna har sedan anläggandet av fler 2+1-vägar och bredare gång- eller cykelbanor tenderat att bli allt smalare, vilket också haft positiva effekter på regelefterlevnad och trafiksäkerhet. Bredare vägrenar och därmed fler nöduppställningsmöjligheter har dock fått stå tillbaka på bekostnad av detta. Vi föreslår i 51 § krav på att nöduppställningsmöjlighet på motorväg och annan mötesseparerad väg ska beaktas och dokumenteras så att stopp, vid till exempel ett oväntat fordonshaveri eller plötsligt sjukdomsfall, kan ske på ett så trafiksäkert sätt som möjligt. Vi ser också att ny förarstödsteknik i fordon, där fordon är programmerade att stanna på lämpligt sätt vid till exempel sjukdomsfall hos föraren, medför att det sannolikt blir betydelsefullt att sådana möjligheter fortsatt kommer att finnas kvar på något sätt och i den mån det är nödvändigt.

Säkerhet vid användning på spårvägar och tunnelbanor (6 kap.)

Vi föreslår ett antal utvalda krav och allmänna råd som vi anser ska särskilt uppmärksammas vid byggnation av tunnelbana och spårväg. Det är dock även i fortsättningen nödvändigt för byggherren eller spårinnehavaren att ställa upp egna krav. Våra krav ersätter heller inte Transportstyrelsens godkännande enligt lagen (1990:1157) om säkerhet vid tunnelbana och spårväg. Majoriteten av kraven och de allmänna råden som gäller säkerhet vid användning på spårväg och tunnelbana avviker inte från hur dessa anläggningar konstrueras och utförs i dag. Flertalet av kraven är också funktionella.

3.3.29 Bankonstruktion (6 kap. 1–6 §§)

Vi föreslår, i likhet med 10 § i lagen om säkerhet vid tunnelbana och spårväg, ett generellt krav om säkerhet, men i dessa föreskrifter specifikt för banans konstruktion och utförande i stället för systemet i helhet. Våra krav i 1–2 §§ medför att vi får en likvärdig övergripande reglering för vägar och banor vad gäller säkerhet vid användning. Vid utformningen ska banor, på samma sätt som vägar, utformas dels så att risken för att människor skadas allvarligt eller dödas minimeras, dels så att risken för att människor fastnar eller blir instängda begränsas.

Vi föreslår också övergripande regler och allmänna råd för bankonstruktionens dimensionering avseende krafter som överförs till spåret. Våra krav i 3–4 §§ avser dels förebyggande av solkurvor, dels förebyggande av stora rälsöppningar för skarvfria spår vid ett eventuellt rälsbrott. Båda dessa krav syftar till att minska risken för urspårning med potentiellt allvarliga konsekvenser som följd. De allmänna råden till 3 och 4 §§ förtydligar vilka underlag som delvis kan ligga till grund för dimensioneringen vad gäller krafter kopplat till temperaturer. Baserat på praxis för järnväg (Trafikverket, 2020c) föreslår vi genom ett allmänt råd att skarvöppningar i spårkonstruktionen inte bör överstiga 50 millimeter vid rälsbrott.

I 5 § avser våra krav att spår ska dimensioneras utifrån hastighet och att gränsvärden för spår läget ska fastställas i likhet med det europeiska regelverket för järnväg, TSD⁵⁸ Infrastruktur (Förordning (EU) 1299/2014, 2014). Skillnaden mot TSD Infrastruktur är att det föreslagna kravet är funktionellt och inte anger specifika gränsvärden som ska uppfyllas, eftersom vi ser ett mervärde i att i högre grad möjliggöra anpassning utifrån de fordon som ska trafikera banan.

Vi föreslår i 6 § att fallolyckor för gående och cyklister i möjligaste mån bör förebyggas vid utformning av ytskikt vid spårväg i väg. Vi ser detta funktionella krav som en del i att motverka fallolyckor i transportsystemet. Kravet innehåller också dimensioneringsaspekter utifrån att ytskikt ska behållas jämna.

3.3.30 Fritt utrymme (6 kap. 7–8 §§)

Vi föreslår att varje spårinnehavare ska fastställa ett fritt utrymme kring sina spår i likhet med den gällande regleringen för järnväg. Kravet baserar sig dels på regelverket för spårvägar i Tyskland, Verordnung über den Bau und Betrieb der Straßenbahnen (BoStrab)⁵⁹ (Federal Ministry of Transport - Germany, 1987), dels på spårinnehavarnas interna regelverk för både järnväg, tunnelbana och spårväg. Vi hänvisar i allmänna råd till standarden

⁵⁸ [Tekniska specifikationer för driftskompatibilitet.](#)

⁵⁹ Bostrab. Verordnung über den Bau und Betrieb der Straßenbahnen.

SS-EN 15273-3:2013+A1:2016 Järnvägar – Profiler – Del 3:
Infrastrukturprofiler som innehåller metoder för att beräkna det fria
utrymmet.

8 § beskriver särskilt den delen av det fria utrymmet, skyddsutrymmet, vars syfte är att förhindra skador på gång- och cykeltrafikanter som vistas i och i anslutning till spårvägssystem där dessa trafikanter förväntas kunna röra sig fritt. Vi anger i det allmänna rådet förslag till lämpliga skyddsutrymmen mellan spårvagn och hinder.

3.3.31 Banutformning (6 kap. 9–14 §§)

Vi föreslår att tunnelportaler och krön på djupa bergsskärningar i välbesökta strövområden ska förses med skyddsanordningar för att förhindra att personer faller ned på spåret. Liknande krav finns sedan tidigare för vägkonstruktioner genom författningskrav VVFS 2003:140, avsnitt 6.3.5.2 och Transportstyrelsen ställer motsvarande krav i delar av 5 kap. 34 §. Vi anser att det är motiverat att tillämpliga delar av kravet också gäller för spårväg och tunnelbana.

Vi föreslår i 10 § krav om att förebygga obehörigt spårbeträdande på spårvägar som går på särskild banvall och där spårvagnar framförs som säkrade rörelser⁶⁰. Spårvagnar som framförs som säkrad rörelse behöver inte kunna stanna på sin siktsträcka, enligt 6 kap. 16 §. Därför finns det betydande risker med obehörigt spårbeträdande i dessa system.

Vi föreslår i 11 § att sidoacceleration ska tas i beaktande vid banutformning. Kravet syftar till att förhindra att resande faller i fordonet, vilket kan uppkomma beroende på för höga okompenserade sidokrafter. Vidare förtydligas genom allmänna råd nivåer på sidoacceleration och rälsförhöjning som inte bör överstigas. Särskild hänsyn har också tagits till att spårväg och tunnelbana, till skillnad från järnväg generellt sett, är ett trafikslag där vagnarna är avsedda för en stor andel stående passagerare och därför kan förvänta sig att många personer kommer att stå upp under färd. Transportstyrelsens föreslagna nivåer är delvis baserade på spårinnehavarnas egna beprövade krav. Som ett exempel kan vi nämna Region Stockholms Trafikförvaltnings krav (Trafikförvaltningen, 2015) på spårväg, som anger ett sidoaccelerationsvärde understigande $0,4 \text{ m/s}^2$ som god standard och ett värde på $1,0 \text{ m/s}^2$ som maxvärde. Ett annat exempel är Göteborgs spårvägar, som kravställer att rälsförhöjningsbristen inte får vara större än att den ej kompenserade sidoaccelerationen blir $0,3 \text{ m/s}^2$; vid extremfall kan sidoaccelerationen få uppgå till $1,0 \text{ m/s}^2$ (Göteborgs Stad Trafikkontoret, 2014). Även handledning för spårvägsplanering i Skåne

⁶⁰ Rörelseform på trafikspår som förutsätter att färdvägen är iordningställd samt fri från trafikverksamheter och hinder.

verkar vara inom de föreslagna nivåerna som anges i det allmänna rådet (Hansson, et al., 2011).

- || Vårt förslag i 12 § baseras delvis på tysk lagstiftning i Verordnung über den Bau und Betrieb der Straßenbahnen (BoStrab): att korsningar i plan mellan spårväg och huvudspår på järnväg ska vara förbjudna. Vi anser att dessa typer av korsningar riskerar att försämra trafiksäkerheten. Veterligen förekommer inte sådana typer av korsningar i huvudspår i Sverige i dag, men de har förekommit historiskt. Vi bedömer dock att det finns behov av reglering mot bakgrund av de spårvägsprojekt som planeras. Det förekommer anslutningar, vilket inte är samma sak som korsning, mellan spårväg och järnväg. Exempelvis har spårvägen Tvärbanan anslutningar och även kortare delar som trafikeras av godstrafik från järnvägen. Korsningar mellan spårväg och järnväg i plan utanför huvudspåret kan om det är nödvändigt vara tillåtet under förutsättning att det finns lämpliga säkerhetsanordningar eller rutiner för att det ska kunna ske på ett säkert sätt. Detsamma gäller för anslutningar mellan spårväg och järnväg. Bestämmelsen beaktar också eventuella utbyggnader av system som är anpassade för duospårvagnar (spårvagnar avsedda att trafikera både spårväg och järnväg).

Transportstyrelsen ser det som en viktig säkerhetsprincip att förhindra fordon att sättas i självrullning och därmed rulla ut på trafikspår eller andra angränsande spår där det kan få allvarliga konsekvenser (13 §). Även skydd mot urspårning vid spårslut (14 §) utgör en viktig säkerhetsprincip, eftersom en sådan urspårning kan medföra risk för personskada eller medföra skada på egendom eller miljö.

3.3.32 Anordningar för trafikstyrning och signalering (6 kap. 15–19 §§)

Vi föreslår krav kring tavlor och optiska signaler i 15 § i syfte att stärka trafiksäkerheten. Information till förare via tavlor och optiska signaler ska vara tydliga och ge förarna möjlighet att i normalt förekommande väderlek och ljusförhållanden agera utifrån den information som ges.

Vi föreslår i 16–17 §§ den viktiga säkerhetsprincipen att ett fordon som inte säkert kan stoppas på föreslagna siktsträckor ska ske som en säkrad rörelse som övervakas av ett signalställverk och ett tågdetekteringssystem. Vi föreslår ett kriterium för när signalställverk inte ska krävas baserat på möjligheten att stanna på siktsträckan. Undantaget baseras på den gällande praxisen.

En annan viktig säkerhetsprincip är att säkerställa att växelläget i en spårväxel (18 §) inte ändras under en överfart av ett fordon eller en fordonskombination. Detsamma gäller för broläget vid öppningsbara broar. Denna princip gäller oberoende av rörelseformen. Vidare föreslår vi genom allmänna råd att spårväxelns läge eller broläget bör kunna visas på ett

lämpligt sätt för föraren. Med lämpligt sätt avser vi att det främst är lämpligt vad gäller säkerheten.

Vi krävställer vissa grundläggande principer kring säkrad rörelse på banor som övervakas av signalställverk (19 §). Principerna syftar till att förhindra kollision mellan fordon.

3.3.33 Plattformer (6 kap. 20–25 §§)

Vi föreslår ett antal utvalda krav för utformning av plattformer för tunnelbana och spårväg. Kraven syftar främst till att öka säkerheten för de personer och resande som vistas på plattformen.

Vi föreslår krav om utformningen av plattformskanter och plattformsslut (20 §), förebyggande åtgärder mot självrullning av barnvagnar, rullstolar eller andra hjulförsedda hjälpmedel (21 §), friktion på plattformsytor (22 §) samt belysning (23 §). Dessa krav syftar främst till att förebygga olyckor kopplat till fall på eller från plattformer. Kravet om utmärkning av plattformskanter och plattformsslut, anordnande av skydd mot fall vid plattformsslut samt belysning är baserat på Boverkets föreskrifter (BFS 2011:5 ALM 2) och allmänna råd om tillgänglighet och användbarhet för personer med nedsatt rörelse- eller orienteringsförmåga på allmänna platser och inom områden för andra anläggningar än byggnader. Förslaget förtydligar krav på plattformer inom ramen för vårt bemyndigande. Krav om friktion på plattformer (22 §) finns för järnväg i TSD Tillgänglighet för personer med funktionsnedsättningar eller personer med nedsatt rörlighet (Förordning (EU) 1300/2014), men där anges inget specifikt värde, utan enbart att ytor ska vara halksäkra. De föreslagna friktionstalen på plattformsytor baseras sig på motsvarande friktion som föreslås gälla för bland annat busshållplatser, gång- eller cykelbanor med mera, se motsvarande för 5 kap. 12 §. Friktionstalet baseras på VTI-rapport 980 Krav på belagda väg-, cykel- och gångbanors friktionsegenskaper vid barmarksförhållanden - Underlag och rekommendationer (Sjögren, et al., 2020).

Kravet om anordningar som ska motverka obehörigt spårbeträdande gäller för plattformer över mark i tunnelbanan. Detta är i analogi med motsvarande krav för plattformer i undermarksstationer i tunnelbana enligt 23 § (TSFS 2017:119). Vi anser att det är rimligt att ha likvärdig säkerhetsnivå och kravställning för hela systemet.

Vi föreslår även ett övergripande funktionellt krav kopplat till säkerhet kring att vistas på plattformer vid på- och avstigning samt passage av tunnelbanetåg. Kravet består av två delar. Den första syftar till att, genom utformning av plattformen, förhindra fall- och klämo-olyckor kopplat till avstånd mellan fordon och plattformer. Den andra delen av kravet, att säkert kunna vistas på plattform vid passage av tunnelbanetåg, handlar främst om

utformning och dimensionering av plattformen för att komma åt problemet med fall- och klämolyckor. Kravet baseras delvis på Trafikverkets övergripande krav 6.5 Säkra järnvägsstation och bussterminaler för resandeutbyte i Väg- och banutformning (TDOK 2015:0347). Värdena i det allmänna rådet baseras på BVS 1586.26 - Banöverbyggnad - Plattformar. Geometrisk krav vid ny- och ombyggnad (Trafikverket, 2015).

3.3.34 Lokalisering (6 kap. 26 §§)

Vi föreslår krav på lokalisering i 26 §. Kravet på lokalisering syftar främst till att vid räddningsinsatser i samband med incidenter och olyckor underlätta lokalisering av platsen.

Skydd mot buller (7 kap.)

3.3.35 Skydd mot buller (7 kap. 1-3 §§)

I ”Environmental Noise Guidelines” (WHO, 2018) understryks att hälsoeffekterna av trafikbuller är stora redan vid relativt låga nivåer, och de rekommendationer som WHO presenterar är restriktivare än de riktvärden vi har i Sverige i dag. I den ”Myndighetssamverkan för goda ljudmiljöer” (Miljömålsrådet, 2018) som etablerats pågår ett gemensamt arbete med att analysera hur dessa rekommendationer bäst kan implementeras i en svensk kontext. Resultaten av dessa analyser och överväganden bedöms som mycket viktiga för att på sikt kunna ange en väl avvägd och motiverad reglering. Konsekvenserna för exempelvis hälsa och tillgänglighet av att eventuellt ändra riktvärdena i linje med WHO:s rekommendationer behöver analyseras. Eftersom dessa analyser kommer att ta tid i anspråk, överför vi nu de befintliga riktvärden som gäller för vägar till vårt förslag, när vi finner dem relevanta, med smärre justeringar. Vid en kommande översyn av föreskrifterna gör vi, vid behov, en ändring och kommer då även att överväga om det är motiverat att införa ett riktvärde för tunnelbana och spårväg.

För egenskapskravet buller i 1 § behåller vi gällande regler i VVFS 2003:140 om att vägar ska utformas så att det buller som uppkommer och sprids till omgivningen genom användningen av vägen begränsas. Vi föreslår att de allmänna råden om rekommenderade ekvivalenta ljudnivåer utomhus vid fasad för bostadsbyggnad, och vård- eller undervisningslokal behålls. I förslaget behålls också rådet att den maximala ljudnivån 70 dBA inte bör överskridas vid uteplatser vid bostäder.

Samma ljudnivåer anges också som riktvärden i infrastrukturpropositionen 1996/97:53, som i rättstillämpningen fått en avgörande betydelse för

bedömningar av vilka nivåer som ska eftersträvas och när åtgärder behöver övervägas.⁶¹

Naturvårdsverkets ansvarar för tillsynsvägledning för buller utomhus enligt 3 kap. 2 § miljötillsynsförordningen (2011:13). Med anledning av detta ansvar har de gett ut en vägledning som redovisar olika sorters riktvärden för buller från väg- och järnvägstrafik utomhus vid bostäder och hur de bör tillämpas. Vägledningen bygger på infrastrukturpropositionen samt efterföljande rättspraxis och anknytande dokument.⁶²

Förordningen (2015:216) om trafikbuller vid bostadsbyggnader är meddelad med stöd av miljöbalken och har bestämmelser om riktvärden för trafikbuller utomhus vid bostadsbyggnader. Förordningen ska tillämpas vid bedömningen av om kravet på förebyggande av olägenhet för människors hälsa i fråga om omgivningsbuller är uppfyllt vid planläggning samt i ärenden om förhandsbesked och bygglov utanför detaljplan.

I propositionen 2013/14:128 som föregick förordningen om trafikbuller vid bostadsbyggnader angavs att de riktvärden som kommer att författningsregleras inte ska gälla vid planering och byggande av infrastruktur för väg- och spårtrafik. Regeringens bedömning i infrastrukturproposition (1996/97:53) kvarstår. Även bedömningen i att vid tillämpning av riktvärden vid åtgärder i trafikinfrastrukturen bör hänsyn tas till vad som är tekniskt möjligt och ekonomiskt rimligt kvarstår. Vårt förslag till allmänna råd om riktvärden för buller, som gäller specifikt vid byggande av väg, går i linje med riktvärdena i infrastrukturpropositionen. Vi bedömer därmed att det inte föreligger några motstridiga bestämmelser.

För buller inomhus finns det riktvärden i Folkhälsomyndighetens allmänna råd (FoHMFS 2014:13) om buller inomhus med rekommendationer för tillämpningen av 9 kap. 3 § miljöbalken. Som stöd för bedömningen av vad som ska anses vara en störning som kan påverka hälsan menligt och som inte är ringa eller helt tillfällig anger de riktvärden som bör beaktas vid bedömningen.⁶³ För att göra det särskilt tydligt att de gäller parallellt med denna föreskrift gör vi i 2 § en hänvisning till riktvärden i Folkhälsomyndighetens allmänna råd om buller inomhus.

Byggregler med riktvärden för buller i bostäder och vissa lokaler utifrån plan- och bygglagen och plan- och byggförordningen, när man bygger bostäder, finns i Boverkets byggregler (BFS 2011:6), BBR. De innehåller

⁶¹ [Infrastrukturinriktning för framtida transporter. Proposition 1996/97:53.](#)

⁶² [Riktvärden för buller från väg och spårtrafik vid befintliga bostäder. Naturvårdsverket, 2017.](#)

⁶³ [Vägledning om buller inomhus och höga ljudnivåer. Folkhälsomyndigheten, 2019.](#)

föreskrifter och allmänna råd om byggnaders bullerskydd med riktvärden för ljud inomhus för bostäder och lokaler i stycke 7:1. För byggnader som innehåller bostäder framgår det av allmänna råd vid vilka ljudförhållanden föreskriftens krav normalt anses vara uppfyllda.

Vårt föreskriftsmandat enligt plan- och byggförordningen gäller bullret som uppkommer och sprids till omgivningen från själva infrastrukturen. Vi ser det som motiverat att vi anger råd och krav om bullernivåer som ska gälla vid fasad och på uteplatser. Eftersom vårt mandat utgår från källan, det vill säga byggnadsverket väg, och buller inomhus till stor del påverkas av byggnadstekniska aspekter för själva bostaden eller lokalen, anser vi det inte vara motiverat att i vårt förslag inkludera riktvärden för buller inomhus. Vi föreslår därför att de riktvärden för inomhusbuller som finns i VVFS 2003:140 inte förs över till den nya föreskriften. I dessa delar anser vi det inte relevant att föra över dessa råd eftersom det ändå tas omhand genom Folkhälsomyndighetens allmänna råd.

I den gällande föreskriften VVFS 2003:140 finns också riktvärden för ljudnivåer för rekreationsytor i tätbebyggelse, friluftsområden samt bostadsområden med låg bakgrundsnivå. Dessa värden gäller dock inte för kommunala vägar och gator utan endast för statliga vägar och enskilda vägar med ÅDT från 125 fordon per dygn. En möjlighet vore att utvidga rådet till att även omfatta kommunala vägar och gator. Det skulle då vara i linje med vad Naturvårdsverket anser ska eftersträvas för rekreationsområden i tätort och friluftsområden, där låg ljudnivå utgör en särskild kvalitet.⁶⁴

En utvidgning av råden för ljudnivåer för rekreationsytor och friluftsområden med mera till att omfatta även kommunala gator kan bli problematiskt i exempelvis storstadskommunerna. Vi bedömer att konsekvenserna av en sådan utvidgning behöver utredas mer innan vi kan föreslå ett sådant allmänt råd. Det skulle exempelvis kunna leda till att rekreationsytor i tätbebyggelse inte anläggs eller att bullerbarriärer gör att parker hägnas in och upplevs otrygga. Vi anser därmed att det i dagsläget inte är befogat att föra över dessa råd, eftersom föreskrifterna i dessa delar i stort sett bara rör statliga vägar och därmed endast Trafikverket⁶⁵. Även Vägverket valde att endast föreskriva för det statliga vägnätet. Vi bedömer att dessa ljudnivåer bäst kan hanteras genom Trafikverkets egna riktlinjer. Trafikverket har i stort sett motsvarande riktvärden i sina riktlinjer och förändringen innebär därmed ingen praktisk skillnad.

⁶⁴ [Riktvärden för buller från vägar och järnvägar vid nybyggnationer. Naturvårdsverket.](#)

⁶⁵ Det är ytterst få enskilda vägar som har ÅDT över 125 och därmed omfattas av vårt förslag till reglering.

Förutom att vi ensar råden och tar bort de riktvärden som vi inte anser är befogade, har vi ensat vissa begrepp med hur de praktiskt tillämpas i dag. Då har vi främst tittat på de definitioner och begrepp som man kommit överens om inom den nationella bullersamordningen *Nationell samordning av omgivningsbuller Redovisning av arbetsgruppen "Gemensamma definitioner och begrepp"*⁶⁶. Det gäller hur man anger storheter för ekvivalenta ljudnivåer respektive maximala bullernivåer och ett förtydligande av hur antalet reflexer ska hanteras vid beräkning av frifältsvärde. Vi har även tagit bort ålderdomliga begrepp som daghem. Enligt bullersamordningen avses med undervisningslokaler alla skolformer från förskola och uppåt.

Vi förtydligar också att man ska beräkna ljudnivåer under ett trafikårsmedeldygn.

I 3 § uppdaterar vi befintliga krav och allmänna råd på hur bullret effektivast kan minskas vid källan genom att man tar hänsyn till buller vid val av beläggning, utformning av räfflor och övergångskonstruktioner för broar. Det är motiverat utifrån att det är effektivast att minska buller vid källan.

I 4 § för vi över ett befintligt krav på att bullerskärmar och vallar ska utformas och anpassas till omgivningens karaktär och vägens funktion så att påverkan på omgivningen i övrigt blir så liten som möjligt.

4. Vilka är berörda?

Vi gör bedömningen att vårt förslag i första hand berör byggherrar, väghållare och spårinnehavare av nya vägar, gator, tunnelbanor och spårvägar, främst Trafikverket, Region Stockholm och Sveriges kommuner. Även enskilda väghållare berörs, och då för vägar där årsdygnstrafiken (ÅDT) beräknas överstiga 125 fordon under öppningsåret. Sveriges kommuner är dessutom både byggherre och tillsynsmyndighet enligt bemyndigande i plan- och byggförordningen.

Vidare berörs länsstyrelserna i de kommuner där nya vägar, gator, spårvägar eller tunnelbanor planeras. Länsstyrelsen företräder och bevakar statens intressen i plan- och bygglagens olika processer. Länsstyrelsen har till uppgift att följa upp kommunernas tillämpning av plan- och bygglagstiftningen samt att ge råd och stöd, bland annat i form av tillsynsvägledning. De räddningstjänster som agerar i de områden där nya vägar, gator, spårvägar eller tunnelbanor planeras kommer också att beröras.

⁶⁶ [Nationell samordning av omgivningsbuller, Gemensamma definitioner och begrepp. Godkänd av styrgruppen 2013-05-31 Reviderad 2016-10-05.](#)

Även medborgarna berörs indirekt, eftersom regleringen syftar till att öka säkerheten i väg- och spårtrafiken samt till att nya väg- och spårtnullar ska utformas så att de inte medför oacceptabla hälsorisker för trafikanter och resande.

När det gäller företag är det i huvudsak de företag som hjälper till med dimensionering och projektering av de aktuella byggnadsverken som berörs av regleringen. Regleringen bedöms däremot inte påverka företagens konkurrensförmåga på marknaden. I Sverige är det en handfull olika konsultföretag som dominerar denna marknad, bland annat AFRY, COWI, Ramboll, Sweco, Tyréns och WSP. För vissa entreprenad- och upphandlingsformer, exempelvis vid totalentreprenader, är det normalt entreprenadföretag som dimensionerar och projekterar aktuella byggnadsverk. Exempel på entreprenadföretag som då kan beröras är NCC, PEAB, Skanska och Svevia.

5. Vilka konsekvenser medför regleringen?

5.1 Företag

(X) Regleringen bedöms inte få effekter av betydelse för företags arbetsförutsättningar, konkurrensförmåga eller villkor i övrigt. Samtliga konsekvenser för företagen beskrivs därför under 5.1.

() Regleringen bedöms få effekter av betydelse för företags arbetsförutsättningar, konkurrensförmåga eller villkor i övrigt. Konsekvensutredningen innehåller därför ingen beskrivning under 5.1 utan samtliga konsekvenser för företagen beskrivs under avsnitt C.

I tidigare remiss av förslag till föreskrifter om säkerhet i vägtunnlar gjorde Regelrådet bedömningen att förslaget om egenskapskrav för byggnadsverket vägtunnlar gav begränsade effekter för företag och avstod därför från att yttra sig.⁶⁷ Detta förslag med egenskapskrav för vägar och spår har samma principiella omfattning. Därför är vår bedömning att förslaget inte får effekter av betydelse för företags arbetsförutsättningar, konkurrensförmåga eller villkor i övrigt.

De företag som enligt vår bedömning påverkas mest av förslaget är konsult- och entreprenadföretag som planerar och projekterar vägar, gator, tunnelbanor och spårvägar. Det är uppskattningsvis en handfull större konsult- och entreprenadföretag och ytterligare ett dussin mindre konsult- och entreprenadföretag som berörs.

Vi bedömer att tydliga krav som till stor del är likvärdiga de som rör andra transportslag underlättar för planering av resurser och även ökar företagens

⁶⁷ [Regelrådets remissvar till Transportstyrelsens förslag till föreskrifter och allmänna råd om säkerhet i vägtunnlar.](#)

möjlighet att arbeta inom fler områden. De berörda konsult- och entreprenadföretagen bedöms få en större möjlighet att verka på ett bredare område, innefattande infrastrukturprojekt inom väg-, tunnelbane- och spårvägsområdet, och som helhet få lägre kostnader för att verka inom sin bransch.

Den kostnad som eventuellt kan uppstå är när konsultföretagen behöver gå igenom regelverket för att sätta sig in i de krav som vi föreslår samt de eventuella mindre uppdateringar som kan komma att krävas av byggherrarnas, väghållarnas eller spårinnehavarnas regelverk. Normalt förändras byggherrarnas regler med jämna mellanrum så deras generella uppdateringsrutiner tar troligen till största del hand om detta.

Det har inte varit möjligt att i monetära termer värdera konsekvenserna för berörda företag, vare sig det gäller konsultföretag eller entreprenadföretag som bistår i projektering. De eventuella kostnader och nyttor som företagen får av regleringen kan heller inte värderas område för område, eftersom det är samhällets kostnader som påverkas i störst omfattning av regleringen. Generellt sett är den totala bedömningen att företagen får fördelar genom en samlad reglering för de olika byggnadsverken, särskilt då reglering på samhällsnivå för tunnelbanor och spårvägar ovan mark saknas i dag.

5.2 Medborgare

Den reglering vi föreslår bedöms ge en ökad personsäkerhet i väg-, spårvägs- och tunnelbanesystemet med färre antal dödade och allvarligt skadade personer. Regleringen syftar också till att nya väg- och spårtunnlar ska utformas med avseende på luftkvalitet så att de inte medför oacceptabla hälsorisker för trafikanter och resande. Sammantaget bedöms regleringen ge en högre faktisk och upplevd trygghet för resenärer.

Avslutningsvis bör understrykas att regleringen ger, så långt det är möjligt, en likvärdig säkerhetsnivå, oavsett om resor företas på väg, spårväg eller tunnelbana.

5.3 Staten, regioner eller kommuner

Som tidigare nämnts är det övergripande syftet med de föreslagna föreskrifterna att bidra till att de transportpolitiska målen uppnås och därigenom få en förbättrad säkerhet, tillgänglighet, miljö och hälsa. Reglerna ska också, så långt som möjligt, bidra till en likvärdig säkerhetsstandard och ett likvärdigt skydd för hälsa och miljö vid trafikering och resande på vägar, spårvägar och tunnelbanor.

Vårt förslag till reglering ska tillämpas vid projektering och utförande av vägar, gator, tunnelbanor och spårvägar. Eftersom det huvudsakligen är stat eller kommuner som bygger och förvaltar de byggnadsverk som faller inom

tillämpningsområdet för denna reglering, är det statliga eller kommunala byggherrar, väghållare och spårinnehavare som ska tillämpa dessa föreskrifter.

Vi ser inga negativa konsekvenser i termer av omotiverade kostnadsökningar av vår reglering eftersom den, i stort, överensstämmer med etablerad praxis som används av någon byggherre, väghållare eller spårinnehavare. Vår bedömning, efter att ha utvärderat vart och ett, är att de förslag som baseras på praxis är skäliga och realistiska att ange som samhällets minimikrav i befintlig eller anpassad form, eftersom de bygger på lång erfarenhet eller ny uppdaterad kunskap. Vi föreslår även att den etablerade praxisen för statliga vägar och järnvägar, där vi bedömt förslagen som skäliga och realistiska, är lämplig även för spårvägar och tunnelbanor samt för det kommunala vägnätet.

Kommunerna utövar redan idag tillsyn över att bestämmelserna i plan- och bygglagen och föreskrifter som meddelats med stöd av dem för bland annat vägar, spårväg och tunnelbana följs. Denna reglering förändrar inte det förhållandet. Kostnaderna för tillsynen är i första hand beroende på vilken ambitionsnivå tillsynsmyndigheten har. Om det blir någon kostnadsändring för kommunerna i egenskap av tillsynsmyndigheter är det rimligt att kostnaderna minskar något utifrån att det blir ett tydligare regelverk att förhålla sig till.

Prövning enligt plan- och bygglagen ersätter inte Transportstyrelsens beslut om godkännande enligt lagen (1990:1157) om säkerhet vid tunnelbana och spårväg.

Vi bedömer vidare att utan de föreslagna kraven finns en risk att säkerheten och hälsoaspekterna inte uppmärksammas i tillräcklig utsträckning vid projektering och byggande. Även det motsatta kan förekomma, att kravbilden kan bli omotiverat hög, vilket i sin tur kan leda till ökade kostnader som inte är samhällsekonomiskt motiverade. Om det inte finns reglerade krav på en övergripande nivå, finns det ett stort utredningsbehov av vilka krav som ska ställas i varje projekt. Detta leder även till onödigt långa planerings- och byggprocesser. Ett samlat regelverk för vägar, gator, spårväg och tunnelbana leder även till en enklare användning för branschens aktörer och underlättar för kommande revideringar.

Vi bedömer att den föreslagna regleringen är väl avvägd med ändamålsenliga krav och råd och den bedöms således som kostnadseffektiv.

5.4 Externa effekter

Vi bedömer att vårt förslag till reglering ger robustare och säkrare byggnadsverk, vilket resulterar i stor samhällsnytta, exempelvis följande:

- *Skydd för skador på riskobjekt och skyddsvärda objekt.* Kravet syftar till att förebygga bortfall av eller störningar i samhällsviktig verksamhet som, i värsta fall, kan skada viktiga samhällsfunktioner. Kravet syftar också till att förebygga olyckor med stora miljömässiga och allmänfarliga konsekvenser.
- *Klimatanpassning av den markbaserade infrastrukturen.* Vi föreslår att det införs bestämmelser om dimensionerande nederbörd, flöden och vattennivåer vid projektering av vägar, spårvägar och tunnelbanor. Dessa byggnadsverk ska dimensioneras utifrån pågående och kommande klimatförändringar så att inte oacceptabel risk till följd av kraftig nederbörd uppstår.
- *Riktvärde för luftkvalitet i väg- och spårtunnlar.* Vi föreslår att nya väg- och spårtunnlar ska utformas så att de inte medför oacceptabla hälsorisker för trafikanter och resande.
- *Säkerhet vid användning av vägar, spårvägar och tunnelbanor.* Den reglering vi föreslår bedöms ge en ökad personsäkerhet i väg- och spårtrafiken med färre antal dödade och allvarligt skadade personer. Vi bedömer att vårt förslag om att inkludera krav och allmänna råd som beaktar gående och cyklisters behov är ett steg i riktning mot ökad attraktivitet och tillgänglighet för dessa trafikantgrupper, med en förbättrad miljö och hälsa som följd.
- Vårt förslag till reglering ger, så långt det är möjligt, en likvärdig säkerhetsnivå, oavsett om resor företas på väg, spårväg eller tunnelbana.

Den föreslagna regleringen bedöms medföra positiva externa effekter för miljö och hälsa. Störst fokus för regleringen är dock personsäkerhet samt bärförmåga, stadga och beständighet som avses ge effekter kopplat till olyckor.

Om inte fokus på trafiksäkerhet på vägarna finns i föreskrifterna skulle det inte ge de positiva effekter som regeringens viljeinriktning i [”Nystart för Nollvisionen”](#) styr mot (Regeringskansliet, 2016).

6. Vilka konsekvenser medför övervägda alternativ till regleringen och varför anses regleringen vara det bästa alternativet?

Inledande bestämmelser (1 kap.)

6.3.2 Skydd för skador på riskobjekt och skyddsvärda objekt (1 kap. 12–13 §§)

Det föreslagna funktionella kravet tillsammans med stödjande reglering avseende riskanalys och föreslagna åtgärder enligt 13 §, 1–2 syftar till att vägar och banor ska utformas så att risken för att skada riskobjekt eller skyddsvärda objekt minimeras. Att utforma vägar och banor i syfte att förebygga bortfall av eller störningar i samhällsviktig verksamhet samtidigt som olyckor med stora miljömässiga och allmänfarliga effekter förebyggs är en proportionerlig åtgärd i förhållande till de kostnader som skulle uppstå om dessa viktiga risk- eller skyddsvärda objekt störs eller skadas. Eftersom vårt samhälle måste skyddas mot olyckor med stora miljömässiga och allmänfarliga effekter samtidigt som samhällsviktig verksamhet fungerar, bedöms denna reglering som ansvarsfull och kostnadseffektiv.

Bärförmåga stadga och beständighet (2 kap.)

6.3.3 Dimensionering av vägöverbyggnad och bankropp ovan terrassyta (2 kap. 1–3 §§)

Vi bedömer att effekten av våra förslag säkrar funktionen för de avsedda konstruktionerna vad gäller bärförmåga, stadga och beständighet under den planerade livslängden. Åtgärderna bedöms samtidigt inte leda till ökade kostnader, eftersom dessa förslag redan är praxis i dag för vägar och järnvägar. Att denna reglering även anges för spårvägs- och tunnelbanekonstruktioner bedömer vi inte medföra oskäligen eller ökade kostnader för byggherrar och spårinnehavare, då dessa krav ansluter till motsvarande krav i de europeiska beräkningsreglerna (eurokoder). Även för dessa konstruktioner säkras bärförmåga, stadga och beständighet för de avsedda konstruktionerna under den planerade livslängden.

En ytterligare konsekvens av vårt förslag är att väghållare och spårinnehavare själva får besluta om dimensionering och utformning av vägöverbyggnad och banunderbyggnad. Det medför att de kan anpassa sina val utifrån förhållandena i de olika projekten.

6.3.4 Nederbörd, flöden och vattennivåer (2 kap. 4-8 §§)

Våra förslag i 4–8 §§ är ett proaktivt steg i samhällets anpassning till ett förändrat klimat och regeringens målsättning att utveckla ett långsiktigt hållbart och robust samhälle som aktivt möter klimatförändringar genom att minska sårbarheter och ta tillvara möjligheter. Parisavtalet och Agenda 2030

med de globala målen för hållbar utveckling ska också uppnås enligt Nationell strategi för klimatanpassning (Proposition 2017/18:163).

Effekter till följd av klimatanpassningar för väg och bana, specifikt då effekter kopplat till dimensionering av nederbörd, flöden och vattennivåer för 50, 100 eller 200 års återkomsttid, är beroende av specifika förutsättningar för de enskilda projekten. Vi har därför inte bedömt det som meningsfullt att monetärt beskriva positiva och negativa effekter av denna reglering.

Enligt Klimat- och sårbarhetsutredningen (SOU 2007:60) är vägar och järnvägar speciellt sårbara, där ökad nederbörd och ökade flöden i vattendrag och dräneringssystem kan ge stora problem om inte åtgärder vidtas. I klimat- och sårbarhetsutredningens uppdrag ingick att bedöma kostnader för skador som klimatförändringarna kan ge upphov till. I utredningen har uppskattningar gjorts av skadekostnader liksom intäktsökningar för två scenarier (hög och låg). Skadekostnaderna avser de skador som skulle uppstå, om inga åtgärder vidtas för att mildra konsekvenserna av olika väderhändelser, som att reparera och återställa det skadade objektet, i det fall det är möjligt, eller av värdet av det som förstörts. Utredningen uppskattar de ökade skadekostnaderna till följd av översvämningar, ras, skred och erosion mellan åren 2011–2100 till 100–240 miljarder kronor⁶⁸. Merkostnaderna för reparationer på vägar och broar på grund av skred, ras, bortspolad väg och översvämningar har uppskattats till mellan 80 och 200 miljoner kronor per år. Om risken antas öka successivt under seklet och skadorna når den angivna kostnadsnivån vid 2080, så ligger den totala kostnaden fram till 2100 på mellan 9 och 13 miljarder kronor. Kostnaderna för att förebygga 50 procent av dessa skador bedöms ligga mellan 2–3,5 miljarder kronor. Åtgärderna är således mycket lönsamma.⁶⁹

Våra förslag går i linje med förordningen (2018:1428) om myndigheters klimatanpassningsarbete. Den övergripande bedömningen av våra förslag till reglering är att dessa är proportionerliga i förhållande till de kostnader som skulle uppstå om dessa viktiga objekt störs eller skadas. De positiva säkerhetshöjande effekterna på bärförmåga, stadga och beständighet samt för säkerhet vid användning till följd av ett förändrat klimat överstiger de negativa effekterna i form av extra kostnader för att klimatsäkra de aktuella byggnadsverken.

6.3.5 Trummor och dagvattenledningar (2 kap. 9 §)

Vi bedömer att dessa funktionella krav kommer att medverka till att säkerställa bärförmågan för de vägar, gång- och cykelbanor eller banor de

⁶⁸ [Klimat- och sårbarhetsutredningen \(SOU 2007:60\), sidan 16.](#)

⁶⁹ [Sverige inför klimatförändringarna - Hot och möjligheter, Kapitel 4, SOU 2007:60, sidan 480.](#)

byggs in i och bibehålls under den planerade livslängden. Kraven bedöms även medföra att oacceptabla risker för översvämningar och erosion kring konstruktionerna inte uppstår. Vid dimensionering av vägar, gång- och cykelbanor eller banor bedöms de föreslagna kraven påverka kostnadsbilden endast marginellt, då de ansluter till och följer etablerad praxis.

6.3.6 Brunnsbetäckningar (2 kap. 10 §)

Vi bedömer att dessa krav kommer att tillförsäkra att bärförmågan för brunnsbetäckningar som är placerade i trafikeringsområdet säkerställs under den planerade livslängden. På så sätt förhindras att brunnsbetäckningar som går sönder orsakar olyckor med allvarliga personskador som följd. Vid utformning av aktuella byggnadsverk bedöms de föreslagna kraven inte påverka kostnadsbilden märkbart, eftersom de ansluter till och följer etablerad praxis.

6.3.7 Rörbroar (2 kap. 11 §)

Vi bedömer att dessa krav kommer att säkerställa att bärförmågan för nya rörbroar ska vara likvärdig med övriga nybyggda väg- och banbroar. Vid utformning av vägar och banor bedöms de föreslagna kraven inte påverka kostnadsbilden i någon nämnvärd omfattning, då de ansluter till och följer etablerad praxis.

6.3.8 Ballastmaterial (2 kap. 12–19 §§)

Vi bedömer att våra förslag till krav och allmänna råd för ballastmaterial inte leder till omotiverade kostnadsökningar för byggherrar, väghållare och spårinnehavare. Dessa krav, inkluderande bestyrkande av ballastprodukter, överensstämmer med befintlig reglering för väg- och gatukonstruktioner i VVFS 2004:31. Vi har också samverkat med SLL/ FUT om att motsvarande krav också ska gälla för spårvägs- och tunnelbanekonstruktioner.

Våra förslag till differentierade krav och allmänna råd för bestyrkande av ballastprodukter – utifrån om de avses gälla vid nybyggnad, ombyggnad och annan ändring – bedöms efter samverkan med Trafikverket och SLL/ FUT inte heller ge några negativa konsekvenser.

6.3.9 Väganordningar (2 kap. 20–29 §§)

Vi bedömer att dessa krav på dimensionering för olika typer av väganordningar kommer att säkerställa att bärförmågan för aktuella vägmärken, skyltar och bärare uppnås under den planerade livslängden. Dessa krav har en positiv påverkan på trafiksäkerheten: de förebygger att väganordning faller ned på gång-, cykel- eller vägbana till följd av otillräcklig bärförmåga. Eventuella nedfallande väganordningar ska inte träffa trafikanter eller tredje man, samtidigt som väganordningen ska sitta uppe för att fylla sin funktion. Vid utformning av vägar bedöms de föreslagna kraven inte påverka kostnadsbilden, eftersom kraven utgår från befintlig praxis.

6.3.10 Kontroller (2 kap. 30–32 §§)

De föreslagna kraven på dimensioneringskontroll, mottagningskontroll av material och byggprodukter och utförandekontroll innebär att dessa kontroller kommer att genomföras på ett likvärdigt sätt för alla material och byggprodukter för vägar och banor. Vi bedömer att kontrollprocessen kommer att effektiviseras på ett positivt sätt för hela anläggningssektorn, eftersom kraven likriktas mot kraven i Transportstyrelsens föreskrifter och allmänna råd (TSFS 2018:57) om tillämpning av eurokoder men också mot Boverkets konstruktionsregler, EKS 11 (BFS 2011:10).

6.3.11 Dokumentation (2 kap. 33–35 §§)

De föreslagna kraven på dokumentation av beräkningar och provningar, dokumentation av dimensionerings-, mottagnings- och utförandekontroll samt konstruktionsdokumentation innebär att dessa kontroller kommer att genomföras på ett likvärdigt sätt för alla vägar och banor. Vi bedömer att dokumentationsprocessen kommer att effektiviseras på ett positivt sätt för hela anläggningssektorn, eftersom kraven likriktas mot kraven i både föreskrifterna om tillämpning av eurokoder och Boverkets konstruktionsregler.

*Säkerhet i händelse av brand (3 kap.)***6.3.12 Utformning av väg eller bana för säkerhet i händelse av brand (3 kap. 1–4 §§)**

Som anförts i 3.3.12 medför en brand ovan mark i väg- eller banområdet mindre allvarliga konsekvenser än vid en brand under mark. Det är ändå berättigat med en samhällelig miniminivå för säkerhet i händelse av brand vid utformning av väg eller bana ovan mark, och därför föreslår vi ett funktionellt krav med tillhörande krav på riskbedömning. Utöver att vi bedömer detta som ett motiverat krav kommer regleringen att – så långt det är möjligt – ge en likvärdig säkerhetsnivå i händelse av brand, för vägar, spårvägar och tunnelbanor.

Det funktionella kravet är formulerat så att vägar och banor ska utformas så att brand inte innebär en oacceptabel risk för trafikanter, resande, miljö samt förlust av konstruktionens bärförmåga. För vissa situationer med speciella förutsättningar samt utformning av hållplatser eller plattformar ovan mark föreslår vi att en riskbedömning ska genomföras vid utformning av väg eller bana och att resultaten från bedömningen ska ligga som underlag för beslut om eventuellt nödvändiga riskreducerande åtgärder.

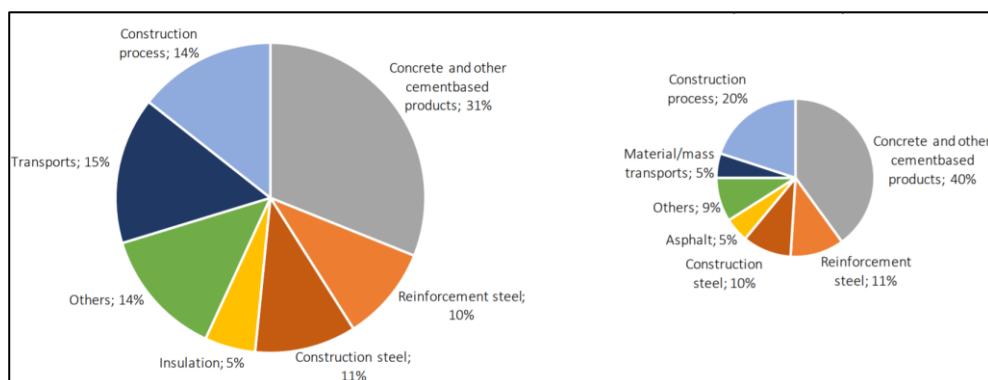
Vi bedömer att våra förslag till krav och allmänna råd för säkerhet i händelse av brand inte ger några negativa konsekvenser eller omotiverade kostnadsökningar om detta hanteras i projekteringsfasen.

Skydd med hänsyn till hygien, hälsa och miljö (4 kap.)

6.3.13 Utformning och gestaltning av vägar och banor (4 kap. 1–5 §§)

Vårt förslag till krav och råd om att begränsa klimatpåverkan i 1 § är avsedda att minska utsläpp av växthusgaser under lång tid. I bedömningen av klimatpåverkan bör de utsläpp som beror av själva byggnationen och dess dekonstruktion ingå, men också de utsläpp från trafiken som genereras under vägens livslängd.

Potentialen att minska utsläpp av koldioxid vid byggande av transportinfrastruktur bedöms vara två miljoner ton (Karlsson, et al., 2020), där betong- och cementprodukter står för den största delen och själva konstruktionsprocessen för den näst största delen. Vid anläggande av byggnader och transportinfrastruktur är det betong, cement och stålprodukter som har störst klimatpåverkan, se figur 3. Studien visar också att det finns flera tillgängliga åtgärder för att minska utsläppen som att ersätta bränslen i cementugnar, optimerade betongrecept, designoptimering till smala konstruktioner och materialsättningar mot träbaserade lösningar. (Karlsson, et al., 2020)

Figur 3. Emissioner av CO₂ från byggande av byggnader 7,6 miljoner ton CO₂, respektive transportinfrastruktur 1,9 miljoner ton CO₂ (Karlsson, et al., 2020).

Utsläppen från trafikarbetet i driftsfasen är betydligt högre i jämförelse med de i anläggningsfasen. Val som påverkar utsläpp i driftskedet får därmed ett betydande utfall för projektets totala klimatpåverkan. I en fallstudie från Kungälv beräknades utsläppen i kunna minska med ca 10 procent av de totala utsläppen genom ett förändrat linjeval. Störst påverkan på utsläppen i exemplet hade vägens längd förutom vid stark lutning och hög andel tung trafik då lutningen hade större inverkan. Utsläpp från trafikering finns idag inte med i verktyget Klimatkalkyl som Trafikverket använder för beräkning av utsläpp från anläggning, drift och underhåll och kompletterande beräkningar för utsläpp från trafikering behöver därför göras. (WSP, 2020)

Om vägens utformning underlättar för trafikanten att hålla den avsedda hastigheten som vi föreslår i 2 §, blir hastigheten både lägre och trafiken flyter jämnare. Vid de trafiksituationer där det är möjligt att hålla en konstant fart förbrukas minst mängd bränsle vid en hastighet på 50–70 km/h. Om ett fordon kör i jämn hastighet i 110 km/h i stället för 90 km/h, ökar bränsleförbrukningen och därmed koldioxidutsläppet med nästan 20 procent. Även vid körning i tätort, där det svårt att ha en helt jämn hastighet på grund av trafikljus, korsningar eller övergångsställen, spelar hastigheten stor roll för hur mycket bränsle ett fordon förbrukar. I en trafikmiljö med flera stopp blir bränsleförbrukningen mindre ju lägre hastighet man håller. Om trafikens verkliga medelhastighet på en lokalgata i centrum sänks från 50 km/h till 40 km/h, minskar det utsläppen av koldioxid med ungefär 10 procent (Trafikverket, hastighetsprojektet). Vi bedömer att kostnaderna till följd av vårt förslag blir marginella vid utformning av vägar.

Vårt förslag till krav och allmänna råd i 3 § om luftkvalitet i omgivningsluften förtydligar vad byggherren behöver ta hänsyn till vid utformning av en väg. Detta för att säkra att åtgärder, exempelvis val av utformning och sträckning av vägen, som leder till färre exponerade för luftföroreningar, beaktas redan i den initiala projekteringen. Vi vill också särskilt belysa möjligheten att göra avvägningar vid valet av referenshastighet och beläggningstyp, till exempel genom att välja en beläggning som ger upphov till färre slitagepartiklar.

Verktyget SIMAIR tillhandahålls till olika kostnader beroende på hur stor kommunen i fråga är. Exempelvis kostar det cirka 11 600 kronor exklusive moms för ett årligt abonnemang för en kommun med 20 000 invånare och 25 800 kronor för en kommun med 140 000 invånare. Särskilda priser finns för samverkansområden, län och konsulter (SMHI, 2020b).

Verktyget kan användas till övervakning av luftkvaliteten generellt, och inte bara till detta ändamål. De kommuner som till exempel har större behov av utredningar och redan i dag använder andra motsvarande verktyg, som exempelvis Airviro, kan fortsätta att göra det. Genom allmänna råd om tillämpningen kan beräkningen ske tidigt i projekteringen, kvaliteten bli jämnare och behovet av konsultstöd minska, eftersom myndigheter⁷⁰ redan bekostat framtagandet av modellen och många parametrar redan är inlagda. Vi bedömer den eventuellt tillkommande kostnaden för byggherrarna som relativt låg i sammanhanget.

För att främja folkhälsa och miljö genom att underlätta valet av fysiskt aktiva trafikslag föreslår vi i 4–5 §§ krav på att gator och torg ska utformas och gestaltas så att de blir tillgängliga och säkra samt upplevs som trygga.

⁷⁰ SMHI har utvecklat SIMAIR-väg på uppdrag av Trafikverket och Naturvårdsverket.

För att fler ska välja cykel och gång spelar inte bara den faktiska säkerheten roll utan också att miljön upplevs så trygg att den faktiskt används. Enligt Trafikverkets vision ska trafikmiljöer upplevas trygga att använda och vistas i. Det kan exempelvis handla om att inte ha mörka tunnlar eller buskage som försämrar synligheten. Belysning bidrar till upplevelsen av trygghet för fotgängare och cyklister då det blir lättare att se och identifiera ansikten samt att se omgivningen (Trafikverket, 2014). Även för fysiska åtgärder vid vägen uttrycker gående och cyklister olika grad av oro beroende på vald åtgärd (Arnehed & Johansson, 2012).

Genom att fler väljer att gå eller cykla i stället för att färdas med bil minskar emissionerna av klimatpåverkande gaser, andra luftföroreningar och buller. I gällande föreskrifter finns i dag ingen reglering som direkt riktar sig mot oskyddade trafikanter. Förslaget är därför ett viktigt steg mot att bättre möta gående och cyklisters behov. Hur stor påverkan utformningen av gator och torg har på hur många som väljer att cykla är svårt att uppskatta, men potentialen för ökad cykling bedöms generellt som stor. Ett fokus på att utforma och gestalta vägen utifrån gående och cyklisters faktiska och upplevda trygghet bedöms som en viktig faktor för ett ökat gående och cyklande.

Med en överflyttning av resor med bil till cykel-, gång- och kollektivtrafik blir det mindre utsläpp av växthusgaser, partiklar och andra luftföroreningar och därmed mindre negativ påverkan på klimatet och människors hälsa. Det bidrar också till minskat buller och bättre livsmiljöer i framför allt städer och tätorter. Hälsofrämjande fysisk aktivitet förbättrar hälsan utan att åsamka skada. Fysisk inaktivitet är en riskfaktor för sjukdomar, såsom hjärt-kärlsjukdomar, fetma, typ 2-diabetes, sjukdomar i rörelseorganen, psykisk ohälsa och cancer. Bibehållen fysisk aktivitet genom livet bidrar till att människor kan leva ett oberoende liv långt upp i åldern. Dagens gång- och cykelresor beräknas förhindra cirka 3 500 förtida dödsfall. Fysisk inaktivitet finns med bland de tio främsta riskfaktorerna i Sverige för förlorade friska levnadsår och cykling har stora förutsättningar att ge regelbunden fysisk aktivitet (Regeringskansliet, 2017). Särskilt stor effekt har fysisk aktivitet på dem som bor i områden med dålig luft. I en studie var risken att insjukna i ischemisk hjärtsjukdom 45 procent lägre bland de som tränade minst två gånger per vecka, för personer bosatta på adresser med höga nivåer av luftföroreningar. (Raza, 2021)

Vår bedömning är att kostnaderna till följd av vårt förslag blir marginella vid utformning av vägar, samtidigt som de positiva effekterna enligt ovan möjliggörs.

6.3.14 Material (4 kap. 6 §)

Kravet att de material som används i en väg- eller bananläggning inte ska innebära oacceptabla miljö- och hälsorisker under anläggningens livslängd bidrar till att uppnå Sveriges nationella miljömål "Giftfri miljö" genom att fasa ut ämnen med farliga egenskaper från bygg- och anläggningsprodukter.

Det allmänna rådet om att använda det kvalitetssäkrade systemet BASTA för bedömning av byggmaterials innehåll av farliga ämnen ger stöd för hur medvetna materialval kan göras. BASTA stöds av samhällsbyggnadssektorns stora aktörer och av myndigheter, såsom Kemikalieinspektionen och Trafikverket, och baseras på en konsekvent vetenskaplig metodik, där kunskap om branschens behov och en hög kompetens inom miljöområdet styr utvecklingen. Tydliga kriterier och riktlinjer förhindrar ovetenskapliga och individuella tolkningar och produkter bedöms på hela ämnesinnehållet, vilket ger mer rättvisande utvärderingar.

Eftersom vi i allmänt råd anger att en bedömning ska göras som hänvisar till redan etablerade system, kommer merkostnaden för att uppfylla krav och råd att bli liten. De flesta aktörer har redan interna riktlinjer som motsvarar våra förslag till krav. Att ändå ha ett krav medför att denna aspekt inte förbises så att bedömningen sker på ett effektivt sätt. Samtidigt ger det möjlighet för aktörer att fortsatt använda andra bedömningssystem.

6.3.15 Belysning (4 kap. 7 §§)

Vi bedömer att våra förslag om att begränsa ljusföroreningar från belysningen 7 § kommer att minska infrastrukturens negativa påverkan på djurlivet. Det är proaktiva förslag som bidrar till att uppnå miljö kvalitetsmålet "Ett rikt växt- och djurliv" och preciseringen om en grön infrastruktur (Regeringen 2017/18:265). Åtgärderna kan bidra till minskad fragmentering av populationer och livsmiljöer samt bidra till att bevara den biologiska mångfalden i landskapet. Att landskapen blir allt mer uppdelade av vägar och byggnader gör det svårare för djur att sprida sig och försämrar deras livsvillkor (Naturvårdsverket, 2020). Vilda pollinatörer kan också påverkas av ljusföroreningar. Vi bedömer att våra förslag till allmänna råd om begränsad belysning kan minska denna uppdelning och därmed gynna djurlivet.

Störst effekt förväntas förslaget ge för de arter som är särskilt ljuskänsliga som enligt Jägerbrand (2018) är arter

- som naturligt är aktiva i mörker,

- vars livsmiljöer är särskilt utsatta för ljusförorening (exempelvis områden för fortplantning och vila),
- som migrerar (till exempel orienterar sig vissa arter med hjälp av natthimlen)',
- som attraheras av ljus (djuren kan lockas till en farlig plats), och
- som redan är hotade.

Cirka 10 procent av Sveriges djur och växtarter räknas som hotade.

Eftersom kraven ställs när åtgärder ska genomföras, bör merkostnaden för belysning som går att rikta mer precist bli försumbar i jämförelse med andra alternativ. Vid utformning av vägar och banor är merkostnaden för armaturer etc. som begränsar ljusföroreningar liten. Att rikta ljuset rätt eller att sänka belysningseffekten kan till och med leda till en lägre totalkostnad för belysningen. En begränsning av belysningen måste så klart göras i avvägning mot säkerhet, trygghet och tillgänglighet. Men det finns många exempel där en minskning av ljusföroreningar har kunnat göras utan att man ger avkall på andra aspekter.

6.3.16 Passager för djur (4 kap. 8–9 §§)

Vi bedömer att effekterna av vårt förslag minskar barriäreffekter för land- och vattenlevande djur och organismer vid byggande av nya vägar och banor.

Vårt förslag om säkra passager för djur kan minska vanliga konsekvenser som barriärer annars kan innebära. Negativa effekter som kan minskas med fler säkra passager är exempelvis risken att djur får ström i sig genom att kollidera med ledningar eller skärmar eller att de blir instängda i infrastruktur anläggningen. För stora däggdjur är åtgärderna särskilt betydelsefull i tydligt framträdande dalgångar som skärs av, vid broar över vattendrag som är viktiga för djurs vandring, för stängslade vägar, för vägar med ÅDT över 4000 och vid hastigheter på 90 km/h och däröver (TDOK 2015:0323, 2019).

Potentialen att minska negativa effekter av barriäreffekter är stor. Enligt en grov uppskattning dödas i Sverige varje år närmare 10 miljoner fåglar och däggdjur efter kollision med vägfordon (Helldin, 2013). Att minska ytterligare negativ påverkan vid ny infrastruktur är därför en viktig åtgärd.

Vid behov att anlägga särskilda passager för att djuren ska kunna ta sig över säkert kommer att innebära en viss ökning av kostnaden men det ger även andra nyttor som minskade viltolyckor. Vid utformning av vägar bedöms merkostnaden för de föreslagna kraven att vara relativt små i förhållande till

den totala kostnadsbilden och sammantaget bedömer vi att våra förslag är motiverade utan att vara ekonomiskt orimliga att genomföra.

6.3.17 Artrika miljöer (4 kap. 10 §)

Vid anläggning av väg och järnväg blottas mineraljorden, vilket hjälper många vilda bin som bygger sina bon i sådan blottad, framför allt sandig, mark. Därmed finns stora möjligheter att skapa boplatSMiljöer i samband med anläggning av ny infrastruktur. Det finns även stora möjligheter att skapa gräsmarker som kan liknas vid magra traditionella ängsmarker utmed ny och befintlig infrastruktur (Naturvårdsverket, 2018). Vår bedömning är att den biologiska mångfalden kan främjas på ett positivt sätt om detta beaktas vid utformningen av sidoområden. Vid utformning av vägar och banor bedöms de föreslagna kraven inte påverka kostnadsbilden nämnvärt.

6.3.18 Skydd för vatten (4 kap. 11 §)

De vattentäkter som används i dag, eller som kan vara viktiga för den framtida vattenförsörjningen, är en kritisk samhällsresurs som måste skyddas. I värsta fall kan konsekvenserna bli så stora att effekterna blir irreversibla eller leder till stora samhälleliga kostnader för att återställa vattentäkten till ursprungligt skick. Kravet motiveras, mer än väl, av att de kostnader som uppstår för att skydda täkter som används till vattenförsörjning är försumbara i förhållande till en förstörd och oanvändbar vattentäkt.

Vårt föreslagna krav på att närliggande vattenförekomstens status, funktion och användningsområde tryggas bedöms inte påverka kostnadsbilden, eftersom det utgår från befintlig praxis.

6.3.19 Luftkvalitet i tunnlar och plattformsrums (5 kap. 12–13 §§)

Luftkvalitet i vägtunnlar

För att bedöma konsekvenserna av att införa ett allmänt råd med ett riktvärde för luftföroreningar i vägtunnlar, som vi föreslår i 12 §, har vi jämfört med beräkningar som SLB-analys har gjort åt Trafikverket av halter i befintliga tunnlar. De högsta halterna om cirka 2 500 µg/m³ NO_x under maxtimmen beräknas för Söderledstunneln och Södra länken. Södra länken är 3,8 km lång och en passage tar drygt tre minuter (Elmgren & Johansson, 2019). Vårt förslag till riktvärde på cirka 6 400 µg/m³, som är baserat på en acceptabel risk för pendlarkollektivet, skulle då klaras vid fritt flytande trafik. Det skulle ha kunnat vara motiverat med ett lägre riktvärde, sett utifrån ökad samhällsnytta för trafikantkollektivet som helhet, om rådet om riktvärde hade funnits och kunnat tillämpas redan vid planeringen och projekteringen av tunneln. Men detta kräver en grundlig analys som vi inte har haft möjlighet att göra inom ramen för denna utredning.

Även det allmänna rådet att ”riktvärde bör väljas utifrån den hälsorisk som följer av alla tunnelpassager sammantaget, om det kan förväntas att

trafikanter kommer att använda flera tunnlar i följd”, skulle kunna göra att det krävs särskilda åtgärder för att uppnå riktvärdet i framtida nya tunnlar med motsvarande egenskaper som befintliga tunnlar.

Ett lägre riktvärde kan vara motiverat i de fall där tunnlar är så tätt lokaliserade att många biltrafikanter kommer att passera flera tunnlar under sin resa. En rimlig konsekvens av fokus på riskökning för frekventa pendlare blir då att riktvärdet för varje tunnel behöver anpassas så att den samlade riskökningen för hela resvägen (alla tunnlar) inte överstiger den ”acceptabla” gränsen. Konkret innebär det att den sammanlagda passage-tiden för alla tunnlar längs en sådan ”naturlig rutt” blir avgörande för riktvärdet. Det blir en bedömningsfråga vilka rutter (tunnelkombinationer) som ska bedömas vara så vanliga att riskökningen ska beaktas för hela rutten (och inte för varje tunnel för sig). Som ett minimum behöver riktvärdet beakta den samlade tunnellängden i alla tunnlar som ligger efter varandra på samma länk, utan avfarter emellan.

För att få en uppfattning om vad förslaget till riktvärden skulle innebära för framtida tunnlar har vi utgått från en fallstudie för de planeringsförutsättningar för Förbifart Stockholm som gällde då studien WSP (2018) gjordes⁷¹. Vi har använt samma nollalternativ i fallstudien som WSP och utgått från att ventilationen ska styras för att klara 4 000 NO_x (µg/m³) som maximalt timmedelvärde, någonstans i tunneln, vilket antas motsvara ungefär den nivå som maximalt kan råda för att bibehålla god sikt i tunneln. Beräkningarna av halter med olika ventilationsscenarier baseras på Brandt & Lucchini, (2016)⁷² och skulle motsvara en medelhalt av NO_x längs tunneln på 2 142 (µg/m³) (WSP, 2018). Se tabell 5.

Hälsonytta av att sänka halten baseras på antaganden och beräkningar i WSP (2018) som i sin tur utgår från Orru & Forsberg (2016).

Tabell 5. Medelhalt NO_x/m³ under maxtimme, årsdos för pendlare i Förbifart Stockholm (FS) samt hälsovinster jämfört med jämförelsealternativet för utredningsalternativ med olika riktvärden, år 2030, med prisnivå 2014 (WSP, 2018).

	Medelhalt hela tunneln under	Maxhalt i något tunnelsegment	Trafikant viktad medelhalt	Ökning årsmedelhalt (årsdos)	Sparade liv per år i jfr med JA	Sparade levnadsår UA jfr JA (år)	Hälsovinst (mnkr)
--	------------------------------	-------------------------------	----------------------------	------------------------------	---------------------------------	----------------------------------	-------------------

⁷¹ Planeringsförutsättningarna har sedan dess ändrats och detta exempel ska inte ses som beräkningar för det slutgiltiga projektet.

⁷² Nollalternativet baseras på den högsta utredda haltnivån, max 4000 µg NO_x/m³ i något tunnelsegment. Enligt resonemang i Brandt och Lucchini (2016) bör PIARC:s (World Road Association) siktrekommendation på 1500 µg/m³ PM_{2,5} ligga i nivå med det som erhålls vid maxhalten på 4000 µg NO_x/m³. Beräkningarna inkluderar trafikflöden och hastighet för varje timme under ett dygn, uppdelat på tunnelsektioner och ramper. Halterna, uttryckta i NO_x, är beräknade som maximala halter för varje segment i tunneln.

	maxtim- men (μg NO_x/m^3)	(μg NO_x/m^3)	(μg NO_x/m^3)	för pendlare ($\mu\text{g}/\text{m}^3$ NOX)			
Nollalt. JA	2 142	4 000	1 205	20,4			
Utredn. alt. 1 UA_r risk	1 660	2 000	900	12,5	13	277	525
Utredn. alt. 2 UA_s sam hålls- ekonomi	1 145 ⁷³	1 798 ²	592		26	557	1 056

I utredningsalternativ 1 (UA_r) är ett riktvärde satt utifrån att riskhöjningen för populationen dagliga pendlare inte bör bli oacceptabelt hög enligt tabellen i föreskriften. Riktvärdet för medelhalten i hela tunneln under maxtimmen blir cirka 1 700 NO_x $\mu\text{g}/\text{m}^3$ då passagen genom vägtunneln beräknas ta 11½ minut. Antalet sparade liv per år, jämfört med nollalternativet, blir då 13 och antalet sparade levnadsår 277. Se tabell 5 (WSP, 2018).

I utredningsalternativ 2 (UA_s) är ett riktvärde satt utifrån samhällsekonomi och tunneln styrs mot en trafikantviktad medelhalt som är två tredjedelar av den trafikantviktade medelhalten som fås om man ”bara” styr tunneln för att klara riktvärdet för risk för pendlare, UA_r. För Förbifart Stockholm motsvarar det en trafikantviktad medelhalt på cirka 600 NO_x ($\mu\text{g}/\text{m}^3$), vilket motsvarar en timmedelhalt under maxtimmen på cirka 1 000 NO_x ($\mu\text{g}/\text{m}^3$). Det är också den lägsta halt som kan uppnås med det ventilationssystem som var planerat för projektet vid tidpunkten för vår fallstudie. I detta alternativ blir det årliga antalet sparade liv i jämförelse med nollalternativet 26 och antalet sparade levnadsår 557.

Det råder inte konsensus kring hur vi i Sverige värderar ”hälsa” i samhälls-ekonomiska kalkyler (Svensson & Hultkrantz, 2015). Grovt kan sägas att hälso-och sjukvårdssektorn utgår från kvalitetsjusterade levnadsår⁷⁴ eller det funktionsjusterade måttet DALY⁷⁵, medan transportsektorn utgår från värdet

⁷³ Medelhalterna för maxtimmen både för hela tunneln och i något tunnelsegment är högre då projekterade ventilationsanläggningen inte fullt ut kan upprätthålla den eftersträvarde maxhalten 1 000 μg NO_x/m³.

⁷⁴ Kvalitetsjusterade levnadsår, QALY, utgår från individens preferenser.

⁷⁵ Funktionsjusterade levnadsår DALY, disability adjusted life years, baseras på expertbedömningar.

av ett statistiskt liv, VSL. Vid utvärderingar av åtgärder i infrastrukturen är praxis sedan länge att värdera effekter av förtida död i "liv" (Söderqvist, 2019). Mycket få studier har gjorts om betalningsviljan för att förlänga den förväntade livslängden och i stället härleds värderingen av ett sparat levnadsår från VSL och antalet kvarvarande levnadsår med antagen förväntad livslängd till cirka 2 miljoner kronor (WSP, 2018).⁷⁶

Eftersom VSL enligt ASEK är 40,5 miljoner kronor per liv, innebär de 13 sparade livet i UA_r en minskad samhällskostnad på cirka 500 miljoner kronor om året. Hälsonyttan minskar med 3 procent per år i jämförelse med nollalternativet, eftersom halten utan ventilation blir lägre på grund av fordonsflottans utveckling mot ett mindre fossilberoende. Under tunnelns beräknade livslängd på 60 år skulle den ackumulerade hälsoytan bli cirka 8 respektive 16 miljarder kronor med en diskonteringsränta på 3,5 procent (WSP, 2018). Beräkningarna av riktvärden för fallstudien för Förbifart Stockholm har baserats på fritt flytande trafik. Om det blir kö i tunneln, påverkas både emissionsfaktorer och uppehållstiden i tunneln. Vid en lägre hastighet, det vill säga om trafiken inte förblir fritt flytande, behöver halten hållas lägre.

Ett lägre riktvärde ställer större krav på ventilationsanläggningens kapacitet. Det innebär extra kostnader för fläktar, installationer för elkraft och tillhörande kringsystem samt eventuellt extra bergrum för fläktar och schakt av tunnelluft till och avluftningstorn på markytan.

I version 2.0 av [PM Förbifart Stockholm - Tunnelluft Del 4: Hälsoekonomiska effekter](#) (Trafikverket, 2020b) görs en grov uppskattning av investeringskostnaden för ventilationskostnader för Förbifart Stockholm. Där antas att cirka 50 procent av den uppskattade totala kostnaden för ventilationssystemet kan hänföras till ventilation av hälsoskadliga luftföroreningar. Det ger, för utredningsalternativ 2 som motsvarar riktvärdet baserat på samhällsekonomi, en uppskattad investeringskostnad på nästan en miljard kronor för ventilation för luftkvalitet, vilket i huvudsak avser de 241 impulsfläktarna som sitter i tunneltaket och luftbytesstationerna. Halva kostnaden för impulsfläktarna antas avse ventilation för luftkvalitet i tunneln, miljöventilation, och är cirka 300 miljoner kronor. De sex luftbytesstationerna (byggnation och inklädnad med fläktar etc.) räknas helt till miljöventilation, till en kostnad av cirka 600 miljoner kronor. Investering av miljöventilation ligger på cirka 2,7 procent av totala kostnaden för hela projekt Förbifart Stockholm.

⁷⁶ Bilaga 3.

För utredningsalternativ 1, att ventilation dimensioneras för att klara ett riktvärde baserat på risken för dagliga pendlare, antar vi att investeringskostnaden för miljöventilation blir hälften av i utredningsalternativ 2, det vill säga cirka 500 miljoner kronor.

Om tunnelventilationen styrs mot den lägsta maxhalten, 1 000 µg/m³, i utredningsalternativ 2⁷⁷ blir kostnaden för ett års drift cirka 80 miljoner kronor. Vid en samhällsekonomisk kalkyl används en skattefaktor 1,3 för kostnader som finansieras med skattemedel, vilket då innebär en årlig samhällsekonomisk kostnad på cirka 104 miljoner kronor. Om ovanstående kostnad (104 miljoner kronor/år) diskonteras till ett nuvärde, blir den samlade kostnaden under åtgärdens antagna livslängd (60 år) cirka 2,7 miljarder kronor.

I rapporten WSP (2019) presenteras teoretiska analyser av alternativa sätt att nå en lägre halt genom fler luftutbytesstationer och ökat antal impulsfläktar. Enligt dessa analyser kan luftutbytesstationer teoretiskt halvera halten av NO_x inne i tunneln, men förutsättningarna för detta varierar för olika tunnlar. Vi har fått information om att det är praktiskt svårt eller omöjligt att öka antalet luftutbytesstationer för Förbifart Stockholm. Det beror på att stora delar av tunneln endera går under vatten eller en befintlig miljö där utrymme eller möjlighet att placera luftutbytesstationer saknas (Trafikverket, 2018b)

Den totala kostnaden för den ökade ventilationen utifrån utredningsalternativ 1, vars riktvärde baseras på risk, i relation till nollalternativet, beräknas uppgå till 47,5 (48–0,5) miljoner kronor. Till det kommer en extern samhällskostnad för utsläpp av koldioxid, CO₂, på 5,1 miljoner kronor, år 2030, se tabell 6.

Den totala ökade driftkostnaden för miljöventilationen utifrån utredningsalternativ 2, vars riktvärde baseras på samhällsekonomi, i relation till nollalternativet, beräknas uppgå till 103,5 (104–0,5) miljoner kronor år 2030. Till det kommer en extern kostnad för utsläpp av CO₂ på 11,3 miljoner kronor, se tabell 6.

Tabell 6, Kostnader för tunnelventilation för utredningsalternativ respektive nollalternativet, mnkr, år 2030. Kostnader för el och klimatpåverkan för år 2030 med följande antaganden: 1 300 kr per MWh, Nordisk genomsnitts el motsvarar 125 g CO₂-ekvivalenter per kWh el och monetärt värde 1,14 kr per kg CO₂-ekvivalenter (ASEK), uttryckt i prisnivå 2014 (WSP, 2018).

	Medelhalt hela tunneln under maxtimmen	Elanvändning (MWh)	Ventilations- kostnad, (mnkr)	CO ₂ - ekvivalent, (ton)	Kostnad för klimat- påverkan (mnkr)

⁷⁷Den lägsta maxhalten som kan uppnås med den ventilationsanläggningen som utretts i fallstudien, det vill säga att ventilationen används med full kapacitet.

	($\mu\text{g NO}_x/\text{m}^3$)				
Nollalternativ, JA	2142	365	0,5	46	0,1
Utredningsalt 1 utifrån risk, UA _s	1660	36 500	48	4560	5,2
Utrednings alternativ 2, utifrån samhälls-ekonomi, UA _s	1145	80 300	104	10 000	11,4

I tabell 7 nedan redovisas en sammanställning av kostnader och nyttor under en kalkylperiod på 60 år så långt det varit möjligt att kvantifiera⁷⁸, jämfört med nollalternativet. Det totala nettonuvärdet för utredningsalternativ 1, riktvärdet utifrån risk, blir 6,5 miljarder kronor. I utredningsalternativ 2, riktvärde utifrån samhällsekonomi, blir nettonuvärdet hela 13 miljarder kronor.

⁷⁸ med en kalkylränta på 3,5 procent.

Tabell 7. Samhällsekonomisk kalkyl för riktvärden jämfört med nollalternativet för fallstudien förbifart Stockholm. Nuvärde miljoner kronor under 60 år. Diskonteringsränta 3,5 procent (WSP, 2018), version 2.0 av [PM Förbifart Stockholm - Tunnelluft Del 4: Hälsoekonomiska effekter](#) (Trafikverket, 2020b).

	Utr. alternativ 1, – riktvärde baserat på risk	Utr. alternativ 2, – riktvärde baserat på samhällsekonomi
Medelhalt under maxtimmen	1 660 µg NO _x /m ³ ,	1 145 µg NO _x /m ³ ,
Trafikantviktad medelhalt	900 µg NO _x /m ³	592 µg NO _x /m ³ ,
Investeringskostnad miljöventilation	-500	-1 000
	<i>Nuvärde under 60 i år i miljoner kronor</i>	<i>Nuvärde under 60 i år i miljoner kronor</i>
Driftskostnader för tunnelventilation	– 1 000	– 2 000
Klimatpåverkan (elanvändning)	– 100	– 200
Värdet av sparade levnadsår	+8 000	+16 000
Nettonuvärde (Nyttor – kostnader)	+6 500	+13 000

I fallstudien för Förbifart Stockholm visade analyserna att det samhälls-ekonomiskt fanns skäl att sänka den trafikantviktade dygnsmedelhalten ända ner till den lägsta nivå som analyserats, 592 µg NO_x/m³. Detta eftersom de samhällsekonomiska kostnaderna för att upprätthålla ventilationen (104 miljoner kronor/år) bara skulle öka med drygt en tiondel och bli långt mindre än de samhällsekonomiska hälsovinster som det skulle medföra att sänka halten (1 006 miljoner kronor/år) (WSP, 2018). Men som också poängteras i den ”second opinion” som genomförts (TÖI, 2019) så har WSP i och med denna analys inte funnit den optimala nivån för ventilationen utan analysen visar bara att det mest ambitiösa alternativet är bättre än de andra, och det kan finnas ett ambitiösare alternativ som är ännu mera lönsamt. Vidare drar TÖI slutsatsen att fallstudien visar att en ”lämplig” nivå på ett riktvärde ligger under det mest ambitiösa alternativ som har utretts.

Både kostnader och hälso nytta växer proportionellt i samma takt när tunnelns längd och trafikens omfattning förändras. Den sänkning av medelhalten som är samhällsekonomiskt motiverad i en högtrafikerad lång tunnel, förväntas därför vara samhällsekonomiskt motiverad också i korta tunnlar med liten trafik. Hälsoeffekterna av sänkningen blir mycket större i den långa tunneln – men ventilationskostnaderna ökar i ungefär samma utsträckning (WSP, 2019). Eftersom både hälsoeffekter och ventilationskostnader beror på tunnellängden, kan det vara samhälls-ekonomiskt motiverat med ett lågt riktvärde även i en kortare tunnel (WSP, 2019).

Ett lägre riktvärde kommer att öka kostnaden både för att bygga tunnlar och för tunneldrift. En relevant frågeställning är då om det kan leda till att färre

tunnlar byggs, och således vara negativt för tillgängligheten. I WSP (2019) gjordes därför ett antal fallstudier på några tunnelprojekt. Dessa fallstudier visar att lönsamheten påverkas marginellt eftersom investeringskostnaden för den ökade ventilationen som krävs för att förbättra tunnelluften är liten i förhållande till den ursprungliga investeringen för tunnelarna: 2,4 procent för Förbifart Stockholm, 1,5 procent för Södra Länken, 1,5 procent för Norra Länken och 0,7 procent för Tvärförbindelse Södertörn. Enligt litteraturstudier och intervjuer gjorda i WSP (2019) har den samhällsekonomiska lönsamheten inte särskilt stor påverkan på om ett objekt byggs eller inte. Det är därför osannolikt att de ökade investeringskostnaderna för att klara ett lägre riktvärde skulle ha någon större påverkan på byggandet av tunnlar i framtiden. Under driftskedet är däremot kostnaden stor i förhållande till budgetarna för drift och underhåll. Här finns behov att se till att budgetarna anpassas, vilket det kanske inte alltid finns politisk acceptans för WSP (2019).

Till de kvantifierade konsekvenserna ovan tillkommer en rad kvalitativa värderingar. De flesta berörs översiktligt i rapporten WSP (2018) och sammanfattas här i tabell 8.

I WSP (2019) förs ett resonemang om att ett lägre riktvärde innebär att ventilationen behöver höjas och då kan ytterligare brandrisker uppkomma, eftersom lufthastigheten i tunneln då ökar. Ökad lufthastighet ger en snabbare och högre effektutveckling vid en eventuell brand, snabbare spridning av brandgaser och ökad risk för brandspridning mellan fordon. Den ökade lufthastigheten kan också leda till en högre risk för explosion. Svårigheten att detektera brand ökar också med lufthastigheten på grund av en större utspädningseffekt. Att det blir svårare att detektera bränder innebär i sin tur att risken ökar för att bränder kan växa sig stora innan åtgärder kan vidtas och minskar tiden man har på sig för utrymning (WSP, 2019).

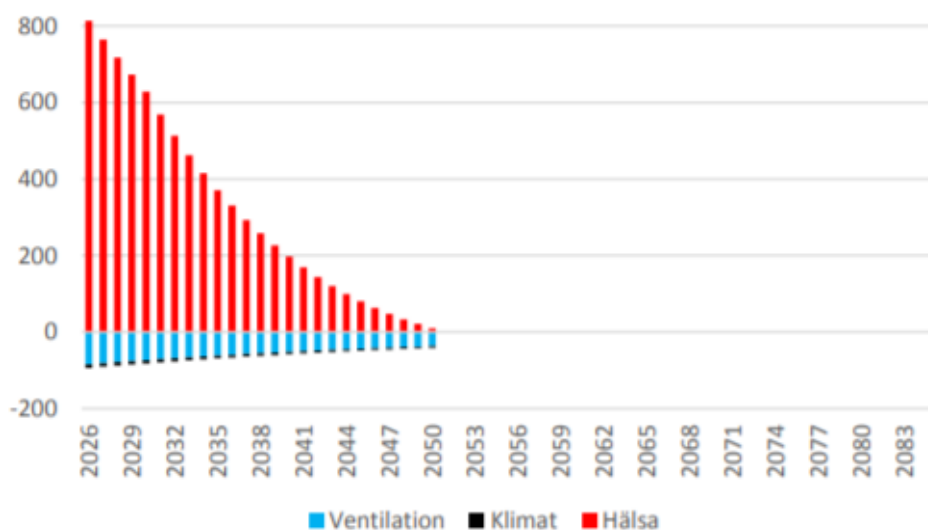
Denna ökade risknivå kan hanteras genom att riskreducerande åtgärder vidtas för att begränsa konsekvenserna av en brand. Exempel på åtgärder som kan minska de risker som uppkommer vid ökad ventilationshastighet är:

- detektionssystem som är anpassade för att kunna detektera brand vid höga ventilationsflöden,
- brandbekämpningssystem, sprinklersystem som minskar risken för brandspridning, minskar brandens storlek etc., och
- system för att snabbt kunna bromsa ventilationsflödet till lägre nivåer.

Tabell 8. Exempel på konsekvenser av de olika utredningsalternativen som inte har kvantifierats. Bedömningar från WSP (2018), (2019).

Kvalitativ värdering	Utr. alternativ 1, - riktvärde baserat på risk	Utr. alternativ 2, - riktvärde baserat på samhällsekonomi
Ingrepp i markyta	Oklart	Oklart
Minskad arbetskostnad vid planering	Liten nytta	Liten nytta
Underhållskostnad	Högre	Betydligt högre
Kompletterande åtgärder för brandskydd	Något högre	Högre

I WSP-rapporten (2018) har man gjort en känslighetsanalys av effekten på luftkvaliteten om elektrifieringen av fordonsflottan skulle gå snabbare än de prognostiserade tre procenten per år. Enligt analysen kommer den ackumulerade nyttan av ett lägre riktvärde att minska i relation till nollalternativet, se figur 4. Ventilationskostnaden kommer också att minska med en högre andel elfordon och det är först år 2048 som ventilationskostnaderna överstiger hälsonyttan för det lägre riktvärdet. Så om det går att uppnå det lägre riktvärdet utan att investeringskostnaderna ökar markant, skulle det alltså vara samhällsekonomiskt lönsamt att styra mot detta lägre riktvärde under en lång tid framöver, även om en större andel av fordonsflottan blir elektrifierad.

Figur 4. Nuvärdes beräknade utredningsalternativ 2 jämfört med nollalternativet, kostnader och nyttor under antagande om att fordonsflottan blir emissionsfri efter 2050, miljoner kronor (WSP, 2018).

Detta förändras så klart beroende på när tunneln kommer att öppnas. I detta exempel har WSP utgått från att tunneln kommer att öppnas för trafik år 2026 och använt 2030 som prognosår (WSP, 2019).

För att få en uppfattning om riskökningen för pendlare har SLB analys gjort en jämförelse mellan olika utgångspunkter för en acceptabel ökning av

långtidsdosen. Miljökvalitetsmålet för kvävedioxider, NO₂, i omgivningsluften är 20 µg/m³ och motsvarar ungefär 30 µg/m³ NO_x⁷⁹. För en pendlare⁸⁰ som utsätts för halten för urban bakgrund, 12 µg/m³ under övrig tid, skulle halten kunna vara 1 400 µg/m³ i tunneln utan att totala årsdosen för NO₂ skulle bli högre än att ha halter i nivå med miljökvalitetsmålet vid sin bostad. Det är nära vårt förslag på 1 300 µg/m³ för en tunnel som tar 15 min att passera och tyder på att de riktvärden vi föreslår baserat på risk ligger ungefär i samma storleksordning som de målsättningar och normer som finns för luftkvalitet generellt. (Johansson & Forsberg, 2020)

Luftkvalitet i spårtunnlar

Även nya spårtunnlar ska utformas så att de inte medför oacceptabla hälsorisker för resande. I 13 § föreslår vi därför att ett riktvärde till skydd för människors hälsa, ska tas fram för nya plattformsrum eller vid överdäckning av plattformar.

Ett nationellt riktvärde för luftkvalitet för dessa utrymmen medför att vi kan undvika samhällsförluster, som skulle kunna uppstå om alltför låga eller höga krav på luftkvalitet upprätthålls i enskilda projekt. Det leder också till att mer omfattande utredningar för att bedöma vad som är ett lämpligt riktvärde för varje enskilt projekt kan undvikas, vilket ökar förutsägbarheten i projekteringen och ger en likvärdigare hantering över landet.

Att vi väljer att ställa krav på att det ska bestämmas ett riktvärde i stället för ett gränsvärde gör att orimliga konsekvenser för exempelvis tillgänglighet kan undvikas, om till exempel plattformsrummet inte kan användas under vissa speciella förutsättningar. Det gör också att orimligt stora investeringar för att kunna klara vissa extrema toppar kan undvikas.

För att bedöma konsekvenser av vårt förslag har vi jämfört med de olika projektspecifika mål och riktvärden som finns i dag, vilka sammanvägt kan anses vara befintlig praxis. Dessa utgår från att årsdosen för en pendlare inte ska överskrida miljökvalitetsnormerna för PM₁₀ och anger en högsta halt i plattformsrummet på 240 respektive 200 µg/m³.

Eftersom vårt förslag till allmänt råd utgår från exponeringsdos för PM₁₀ i stället för halt, möjliggör det för spårinnehavaren att göra åtgärder där det är effektivast för att minska resenärers totala exponering. Det kan exempelvis ske genom att man tillser att halten i vagnarna är låg. För slutna system, där verksamhetsutövaren kan påverka kvaliteten på de fordon som trafikerar

⁷⁹ Utifrån relationen mellan NO_x och NO₂ i olika miljöer i Stockholmsregionen ([årsmedelhalter under flera år i Stockholmsregionen](#)) (SLB, 2017) så motsvarar 20 µg NO₂/m³ cirka 30 µg NO_x/m³.

⁸⁰ Två passager om dagen under 220 arbetsdagar per år

systemet, genom exempelvis upphandlingskrav och drift av fordon, kan ett riktvärde satt utifrån exponeringsdosen och som tar hänsyn till en lägre halt i vagnar ge incitament för att genomföra sådana åtgärder. Även uppehållstiden i plattformsrummet är en parameter som spårinnehavaren kan använda för att minska exponeringen för partiklar på ett kostnadseffektivt sätt. Det kan exempelvis innebära kortare väntetider genom en högre turtäthet eller att utforma stationsmiljön för att minska tiden som resenärer uppehåller sig i den del av plattformen där halterna är som högst.

Som jämförelse har vi gjort ett antal beräkningar där vi bedömt vad halten i plattformsrummet skulle kunna bli med utgångspunkt både från vårt förslag och från befintlig praxis.

Enligt vårt förslag ska ett riktvärde bestämmas utifrån att halten i plattformsrummet inte bör vara högre än att exponeringsdosen för en pendlare blir lägre än exponeringsdosen av att vistas i miljöer med samma halt som miljö kvalitetsmålet för PM₁₀. Preciseringsen för årsmedelvärde är 15 µg/m³ och exponeringsdosen under ett dygn är då $15 \cdot 60 \cdot 24 = 21\,600 \mu\text{g} \cdot \text{min}/\text{m}^3$.

Med samma antaganden om restider som i Järvholm (2013)⁸¹ men med samma utgångspunkt för acceptabel exponeringsdos för pendlare som i vårt förslag, skulle den acceptabla halten i plattformsrummet bli 240 µg/m³. Vårt förslag ligger därmed i samma storleksordning som befintliga inriktningsmål och riktvärden.

Då vårt förslag ger incitament till att förbättra luftkvaliteten i vagnarna kan det innebära en lägre totalexponering eftersom de flesta resenärer spenderar längre tid i vagnen än på plattformen. Om halten i vagnar under mark minskar till hälften av den i plattformsrummet, skulle halten i plattformsrummet kunna öka från 240 till 393 µg/m³ utan att den totala exponeringen skulle ökar. Detta om vi antar att de 90 minuterna under en dag enligt Järvholms rapport är fördelade på 20 minuter i plattformsrum och 70 minuters restid i tunnelbanevagn, se tabell 9.

Som ett exempel på vad det dosbaserade riktvärdet skulle kunna vara i form av halter i plattformsrummet har vi utgått från att restiden i vagn under mark är 90 minuter per dag och att det tillkommer en uppehållstid i plattformsrummet som kan variera beroende på exempelvis turtäthet. Vi har också antagit att halten i vagnen är hälften av halten i plattformsrummet (kvoten $\delta=0,5$), se tabell 9.

⁸¹ I Järvholm (2013) har antagande gjorts om en restid på cirka 1 tim 30 min/arbetsdag samt några fritidsresor, total 480 tim per år.

Ett dosbaserat riktvärde gör att risken kan undvikas för att ett strikt haltbaserat riktvärde blir begränsande för en ökad turtäthet. Konsekvensen av en ökad turtäthet blir att den totala exponeringen för resande kan bli mindre.

Som jämförelse har vi också gjort beräkningar enligt WHO:s Air quality guideline values om $20 \mu\text{g}/\text{m}^3$ (WHO, 2018), som också ska gälla för ”övriga miljöer” som utgångspunkt för ”acceptabel dos”. I denna jämförelse blir riktvärdet $443 \mu\text{g}/\text{m}^3$ för 20 minuters upphålltid i plattformsrummet, se tabell 9.

Tabell 9. Exempel på vad riktvärdet skulle bli utifrån olika halt för att bestämma "acceptabel exponeringsdos" för tur- och returresa, antaganden om restider som i Järvholm (2013⁸²) eller exemplet i förslag till föreskrift, olika uppehållstider i plattformsrum samt olika kvot mellan halt i vagn och plattform

	Järvholm (2013)	Halv halt i vagn	Halv tid plattform	Exempel förslaget till föreskrift	WHO:s Air quality guideline value
t_p -tid i plattformsrum per dag (min)	20	20	10	20	20
t_v - tid i vagn under mark per dag (min)	70	70	70	90	90
δ – kvot mellan halt i vagn och plattformsrum	1	0,5	1	0,5	0,5
Halt som "acceptabel exponeringsdos" baseras på ($\mu\text{g}/\text{m}^3$)	15	15	15	15	20
kp – riktvärde för halt i plattformsrum ($\mu\text{g}/\text{m}^3$)	240	393	270	332	443

Som en känslighetsanalys har vi också gjort beräkningar för vad vårt förslag till hur ett riktvärde ska tas fram skulle innebära för den totala exponeringen under dygnet. Vi har jämfört detta med miljökvalitetsnormen för dygns-medelvärde av PM10, 40 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ utifrån samma resonemang som använts för nuvarande inriktningsmål i tunnelbanan och för Trafikverkets projektspecifika krav baserade på Järvholm (2013). Om halten under övrig tid antas vara den samma som bakgrundshalten, 12 $\mu\text{g}/\text{m}^3$, vilket anses representera boendemiljöer väl (SLB, 2020) så kommer förslaget innebära att den totala dosen under dygnet inte överskrider miljökvalitetsnorm för utomhusluft i analogi med resonemanget vid framtägnande av nuvarande inriktningsmål, se tabell 10.

⁸² Egen uppskattning av hur stor del av restiden som är väntetid plattformsrum och hur stor del som resa under mark.

Tabell 10. Exempel på vad riktvärdet skulle bli utifrån att den totala exponeringen under hela dygnet inte ska överskrida miljö kvalitetsnormen $40 \mu\text{g}/\text{m}^3$ med lika antaganden om restider som Järholm (2013), längre restider som i exemplet i forskriftsförslaget och med olika antaganden för förhållandet mellan halten i vagn och plattformsrum, uppehållstid i plattformsrum samt vilken halt som resenärerna exponeras för under övrig tid.

	Restider och halt övrig tid som i Järholm 2013.	Restider som i Järholm men övrig tid halt som urban bakgrund	Exempel i förslag till föreskrift
t_p – tid i plattformsrum per dag (min)	20	20	20
t_v – tid i fordon under mark per dag (min)	70	70	90
δ kvot mellan halt i vagn och plattformsrum	1	1	0,5
Halt övrig tid ($\mu\text{g}/\text{m}^3$)	30	12	12
k_p – riktvärde för halt i plattformsrum ($\mu\text{g}/\text{m}^3$)	190	460	640

Som en känslighetsanalys har vi även jämfört vårt förslag med exponeringsdosen i en studie från Stockholm där man studerade effekter på inflammationsmarkörer hos personer med lätt astma efter att de vistats 2 timmar i tunnelbanan med PM10-halter om $200 \mu\text{g}/\text{m}^3$ (Larsson & Svartengren, 2010). Det motsvarar en dos på $200 \mu\text{g}/\text{m}^3 \cdot 24 \text{ tim} \cdot 60 \text{ min} = 24\,000 \mu\text{g} \cdot \text{min}/\text{m}^3$. Den dagliga exponeringsdosen för tur- och returesor under maxtimmen i tunnelbanan bör enligt vårt allmänna råd underskrida $21\,600 \mu\text{g} \cdot \text{min}/\text{m}^3$.

Riktvärdet ligger något högre än uppmätta halter i de mest trafikerade av de befintliga anläggningarna men förutsättningarna att anpassa nya byggnadsverk till vårt riktvärde bedöms som stora. Se tabell 11.

Tabell 11. Uppmätta timmedelvärden klockan 06.00–24.00, Sammanställning av mätdata avseende partikelhalter i överbyggda stationsmiljöer (Stroh, 2019).

Plats	Mätår	Medelhalt $\mu\text{g}/\text{m}^3$ för PM _{2,5}	Medelhalt $\mu\text{g}/\text{m}^3$ för PM ₁₀
Stockholm Mariatorget	2015	77	203
Stockholm T-centralen	2016	-	400–525
Stockholm Odenplan	2016	-	400–500
Stockholm Akalla	2016	-	100–130
Stockholm Husby	2016	-	170–240

För att få en bredare syn på möjligheterna att sänka partikelhalterna och därmed uppnå riktvärdet har vi jämfört med en litteraturstudie från andra länder. I exempelvis Barcelona har man lyckats sänka halterna för PM_{2,5} till låga nivåer genom mjukare inbromsningar, minskad hastighet i skarpa kurvor eller stigningar och förbättrad städning. Effektiv ventilerings minskade både mass- och antalskoncentrationen av partiklar på perrongerna med upp till 50 procent, även i kombination med plattformsavskiljande väggar. I en svensk studie om plattformsavskiljande väggar fann man däremot ingen skillnad mellan partikelhalterna (Stroh, 2019).

I Barcelona var halterna av partiklar lägre under sommarmånaderna (hög verkningsgrad på ventilation). Ett striktare riktvärde i svenska förhållanden kan innebära att det blir stora problem med komforten i tunnelbanan, eftersom hög ventilation vintertid leder till väldigt låga temperaturer i tunnelsystemet och plattformsrummet.⁸³

Att dimensionera anläggningen för låga halter kan också bli mycket kostnadsdrivande. Exempelvis uppger trafikborgarrådet i Stockholm kommun att ökade miljökrav, som inkluderar luftkvalitetsaspekter, är en del av anledningarna till att utbyggnaden av tunnelbanan enligt beräkning från Region Stockholm riskerar att bli 9 miljarder dyrare (Sveriges Radio, 2019).

I vårt förslag till riktvärde har vi i stort utgått från liknande antagande som i framtagandet av de mål och riktvärden som redan tillämpas vid nybyggnation av tunnelbanor och undermarksstationer, men vi har gett fler möjligheter till att göra den typ av åtgärder som kostnadseffektivast minskar resenärers exponering. Därför är förslaget enligt vår bedömning en rimlig avvägning mellan hälsa och genomförbarhet till en samhällsekonomiskt motiverad kostnad.

⁸³ Ventilationslösning, Tunnelbana till Nacka och söderort, FUT 2017–0093, avsnitt 3.

Säkerhet vid användning av vägar (5 kap.)

6.3.20 Säker utformning (5 kap. 1–3 §§)

De föreslagna generella kraven utifrån säker utformning av vägar syftar till att förtydliga grundläggande dimensionerande faktorer så att dessa beaktas i ett tidigt skede och att det säkerställs att det byggs rätt från början. Vår bedömning är att de föreslagna kraven och de allmänna råden inte medför någon betydande förändring för väghållarna, utifrån vad som är praxis redan i dag, eller konsekvenser för samhället i stort.

Det allmänna rådet till 1 §, tredje stycket, som gäller åtskiljande av gående, cyklister och förare av moped klass II från övrig trafik skulle, även om det enbart utgör en stark rekommendation i form av ett allmänt råd, kunna medföra ökade anläggningskostnader för väghållare utifrån hur väg- och gatumiljön de facto ser ut i dag. Vi anser dock att förslaget är i linje med den politiska intentionen, nya planprograms intentioner och ny byggstandard i enlighet med strävan efter ökad tillgänglighet och säkerhet för oskyddade trafikanter samt att eventuell kostnadsökning uppvägs av samhällsnytta i dessa fall.

Det allmänna rådet, i sista stycket, till 1 § om anläggande av fysiska barriärer som kan förhindra att fotgängare genar över höghastighetsvägar skulle kunna innebära betydande merkostnader om detta appliceras över hela eller stora delar av nybyggda höghastighetsvägar, vilket inte är vår intention. Det handlar enligt vår bedömning om väldigt specifika platser där riskerna förknippade med sådan gentagning är stora. Därför bedömer vi att de faktiska kostnaderna för dessa åtgärder blir marginella för denna typ av projekt.

6.3.21 Hinderfri höjd och bredd (5 kap. 4–8 §§)

Vi bedömer att vårt förslag till 4 § om hinderfri höjd och bredd utgör befintligt krav och redan gällande praxis. Det största tillägget mot nuvarande föreskrifter är att vi även uppmärksammar gående och cyklisters behov, vilket vi bedömer går i linje med den politiska intentionen, men också med ny etablerad byggpraxis. Vi gör därmed bedömningen att föreskrifterna inte medför några kostnadsökningar. Vi bedömer att de allmänna råden utgör ett stöd vid projektering, av framför allt gång- eller cykelbanor, vilket kommer att medföra ökad trafiksäkerhetsnytta med marginellt ökad projekteringskostnad.

I 5–7 §§ anges krav på höjdbegränsning och höjdbegränsningsportaler. Även om kraven inte återfinns i dagens reglering, bedömer vi att de utgör branschstandard i dag, möjligen med undantag för kravet om att höjdbegränsningsportaler inte ska ha vassa och utstickande delar. Förslaget bedöms leda till åtgärder som begränsar konsekvenser av olyckor där fordon kör in i höjdbegränsningsportaler, som den olycka som inträffade vid

Klaratunneln i Stockholm där en gasbuss körde in i en höjdbegränsningsportal och gastankar placerade på bussens tak exploderande. Våra förslag kommer också att generellt leda till ökad säkerhet på vägar och specifikt för vägar som trafikeras med gasbussar. De eventuellt ökade kostnader som dessa åtgärder medför bedömer vi som obetydliga i förhållande till övriga kostnader i samband vid nybyggnation av höjdbegränsningsportaler.

Olyckor i plankorsningar, särskilt mellan tåg och lastbil, bedöms kunna medföra stora och allvarliga konsekvenser. Vi bedömer en hög samhällsekonomisk lönsamhet av förslaget i 8 § som bland annat syftar till att förhindra kollision mellan spårfordon och ett långt vägfordon som fastnat i en plankorsning, eftersom förslaget inte bedöms medföra nämnvärd merkostnad i vare sig projekterings- eller byggskedet. Det är mycket ovanligt att fordon fastnar i plankorsningar eller på farthinder på grund av hur dessa är utformade i enlighet med dagens byggpraxis. Till exempel en ökad förtätning eller nya typer av hastighetsreducerande vägåtgärder skulle dock kunna leda till att fler höjd- och nivåskillnader skapas i gaturummet, vilket i sin tur skulle kunna leda till fler olyckor där fordon fastnar. Vi ser det som viktigt att dessa typer av olyckor fortsatt förhindras, eftersom de kan innebära samhällskostnader till följd av kollisionsolyckor och materiella skador. Vi bedömer inte att kravet i 8 § i sig medför några samhällskostnader, utan att det mer handlar om att projektera vägen rätt från början.

6.3.22 Vägytor (5 kap. 9–15 §§)

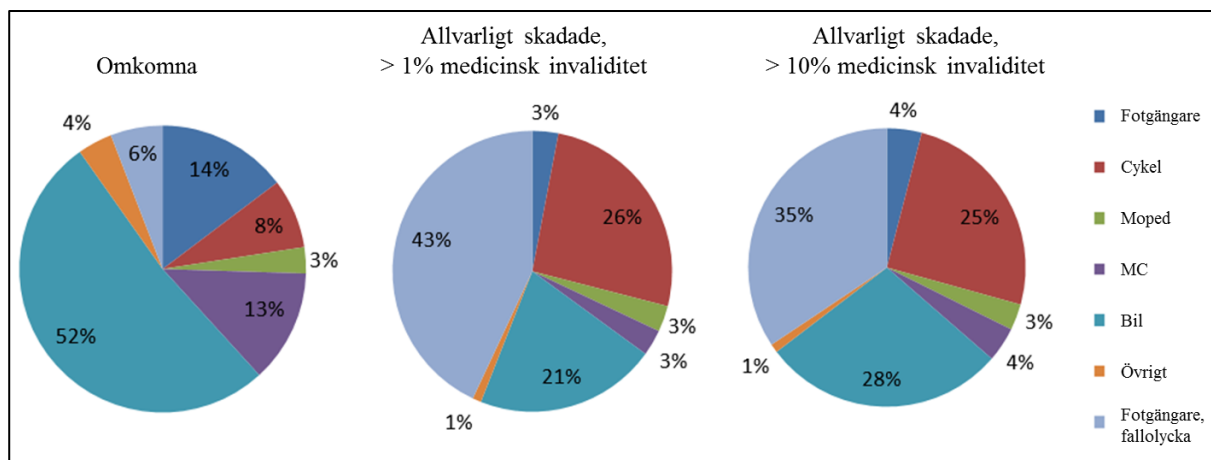
När vi ser över den befintliga kravbilden avseende ojämnheter på vägytan, gör vi bedömningen att det är lämpligast att ställa krav på lokala ojämnheter och tjällyftning kopplat till egenskapskravet ”säkerhet vid användning” och inte kopplat till ”bärförmåga, stadga och beständighet”, vilket är fallet i den befintliga VVFS 2004:31. Tjällyftning är i och för sig en viktig driftsaspekt och en faktor som påverkar bärighet, livslängd, och vägkapital för vägar och gator men vi bedömer att detta är frågor för byggherrar och förvaltare av vägar och gator, företrädesvis Trafikverket och kommuner. Lokala ojämnheter är sett ur ett säkerhetsperspektiv dock en fråga där det är befogat att fastställa samhällets minimikrav. Vi ger därför i 9 § ett förslag till föreskrift där vi förtydligar att kravet gäller för ojämnheter på vägytan. De krav och allmänna råd som vi föreslår är i överensstämmelse med lägsta nivå i Trafikverkets kravdokument⁸⁴. Därför bedöms denna reglering vara praxis i dag och nyttan i form av tillförsäkrad trafiksäkerhet bedöms överväga uppkomna kostnader till följd av regleringen.

⁸⁴ [Överbyggnad väg, Dimensionering och utformning TRVINFRA-00224](#), avsnitt 9.1.2.

Vi bedömer att kravet i 10 § avseende vägmarkeringar redan utgör gällande reglering (genom VVFS 2003:140) och konsekvens utreds därför inte här.

Myndigheten för Samhällsskydd och Beredskap har visat att fallolyckor medför stora kostnader för samhället i form av produktionsförluster, vårdkostnader och personligt lidande⁸⁵. De flesta olyckor sker i hemmet men en andel inträffar även i transportsystemet. 10–20 av totalt 1 000 dödsfall till följd av fallolyckor sker i trafikmiljö per år, det vill säga 1–2 procent. Ungefär 3 000 av totalt 70 000 sjukhusinläggningar sker till följd av fallolyckor i trafikmiljö per år. Ungefär 12 000 av totalt 270 000 som uppsöker akutsjukhus gör det på grund av fallolycka i trafikmiljön per år.

I figur 5 nedan redogörs för andelen omkomna och allvarligt skadade (>1 procent och >10 procent medicinsk invaliditet) vid trafikolyckor år 2016, efter färdstätt. Där framgår att andelen omkomna gångtrafikanter till följd av fallolyckor uppgår till 6 procent av alla omkomna i vägtrafiken. Motsvarande andelar allvarligt skadade gående i vägtransportsystemet är 43 procent med >1 procent medicinsk invaliditet och 35 procent med en medicinsk invaliditet som överstiger 10 procent.

Figur 5. Andel omkomna och allvarligt skadade (>1 % och >10 % medicinsk invaliditet) vid trafikolyckor i Sverige år 2016, efter färdstätt. Data från STRADA, Transportstyrelsen⁸⁶.

Detta är resultat från olika statistikkällor och studier som inte är helt jämförbara. Exempelvis redovisar Socialstyrelsen bara dödsfall och allvarligt skadade (slutenvård). Olika källor och redovisningssätt försvårar möjligheten att studera förändringen över tid.

⁸⁵ <https://www.msb.se/RibData/Filer/pdf/27442.pdf>.

⁸⁶ [Olycksdatabasen, STRADA Transportstyrelsen](#).

Statistiken visar att sannolikheterna varierar mellan olika trafikmiljöer och geografiska områden. Olyckor till följd av halka är en viktig orsak – antalet skadade fotgängare fördubblas under vintern – men även ojämnheter i gatubeläggning.

Samhället strävar på olika sätt efter att öka resandet med gång och cykel, samtidigt som antalet döda och allvarligt skadade i transportsystemet ska minska (Regeringskansliet, 2016). Därför anser vi att det finns motiv att skapa tydligare och generella regler för infrastrukturutformning även för den infrastruktur som är avsedd för dessa trafikantgrupper. Kostnader kommer i stor utsträckning att bäras av kommunerna, vilket skulle kunna få konsekvenser för insatser för att minska olyckor inom andra områden. Därför det är viktigt att hitta rätt nivå för de krav som ställs.

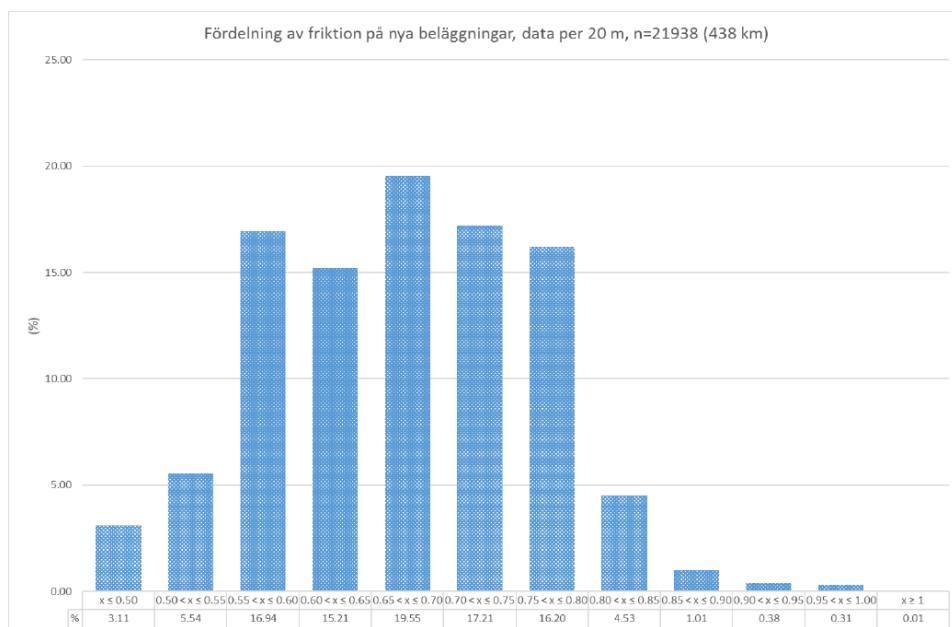
De samhällskostnader för fallolyckor som redovisas i tabell 12 anser vi motiverar relativt långtgående åtgärder i infrastrukturen. Vi bedömer dock att de krav vi föreslår i 11 § inte är kostnadsdrivande utan att de till stor del handlar om att utforma vägen rätt från början. I någon mån skulle kraven kunna medföra ökade kostnader för väghållarna, kanske framför allt vid ombyggnad eller annan ändring, men i dessa fall bedömer vi att nyttan, i form av minskade samhällskostnader för personskador, överstiger kostnaden, exempelvis eventuellt fördyrande materialkostnader.

Tabell 12. Samhällskostnad (miljoner kronor) för skadade fotgängare under barmarksperioden (maj–september) utifrån angiven olycksorsak i STRADA (totalt antal skadade fotgängare är 4 443). Medelvärden för kostnader per sjukhus och medelvärde för antalet skadade personer per sjukhus (Arvidsson, 2017).

	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	Summa
Ojämnt, hål och gropar	61,8	95,8	144,0	180,5	171,8	242,7	219,8	221,8	1 338,2
Nivåskillnad	53,4	55,1	32,8	109,0	145,6	119,1	149,3	93,6	757,9
Sten/platta	60,6	69,6	37,9	90,4	84,3	170,4	141,4	123,8	778,3
Trampade snett	0,5	0,7	6,5	3,5	13,9	19,0	9,3	4,1	57,4
Annat/föremål	19,7	3,7	28,4	44,5	44,7	16,0	16,5	35,4	208,9
Löst grus	0	0,7	3,8	13,1	9,1	6,3	25,0	8,5	66,5
Har Spår-/Järnvägsspår	0	0	0	0	0,7	0,5	2,1	1,4	4,6
Hal pga vatten	0	0	0	3,8	0,7	9,0	3,8	0,9	18,2
Hal pga löv	0	0	0,2	0,2	0,5	3,5	3,8	0,2	8,5
Vind	0	0	0	7,7	0,2	0	0	0,2	8,1
Ej relevant	8,5	5,1	25,0	37,1	45,8	31,9	38,3	29,7	221,4
Okänt	15,9	28,1	27,9	38,4	45,0	53,6	47,5	31,8	288,1
Summa	220,3	258,9	306,5	528,1	562,3	672,1	656,7	551,4	3 756,2
Medelkostnad/sjukhus	6,1	6,5	7,1	10,2	10,0	12,0	10,6	9,8	9,4
Medelvärde antal skadade/sjukhus	6,1	6,0	7,9	10,5	12,5	15,0	12,3	14,1	11,1

Vårt förslag i 12 § till friktion på vägar och vägmarkeringar är i stort överensstämmande med gällande reglering. Som en indikation på eventuella

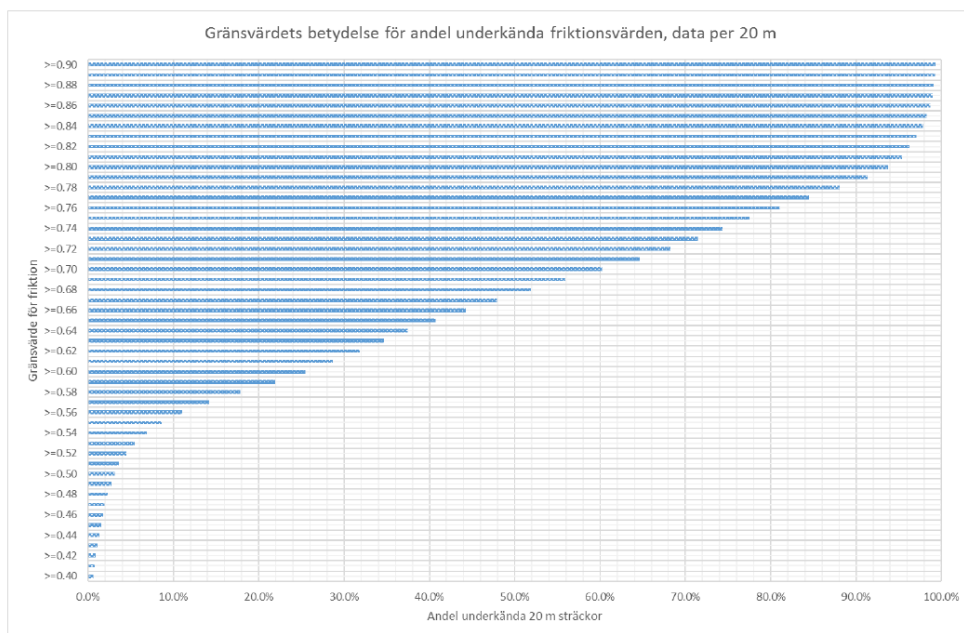
konsekvenser av vårt förslag om att friktionstalet ska vara minst 0,50 kan jämföras med uppmätta normalnivåer för friktion enligt figur 6 nedan. Underlaget hämtat från Sjögren med flera (2020).

Figur 6. Normalnivåer för våtfriktion på nya beläggningar, data per 20 meter (Arvidsson, et al., 2019).

Sammanställningen i figur 6 visar att drygt 3 procent av alla objektmätningar visar på ett inte godkänt resultat (det vill säga friktionstal lägre än 0,50). Sträckor i riskzonen, strax över gränsvärdet 0,50, är cirka 5,5 procent. I intervallet mellan 0,65 och 0,70 hamnar knappt 20 procent av alla friktionsvärden, vilket är den största gruppen.

För att analysera hur en förändrad kravnivå slår på utfallet av andel underkända 20 meterssträckor (samma datamängd som sammanställningen i figur 6) har kravnivån ändrats 0,01 åt gången och andel underkända sträckor har sammanställts (figur 7).

Figur 7. Andel underkända 20 metervärden vid ett förändrat gränsvärde hos nya beläggningar.

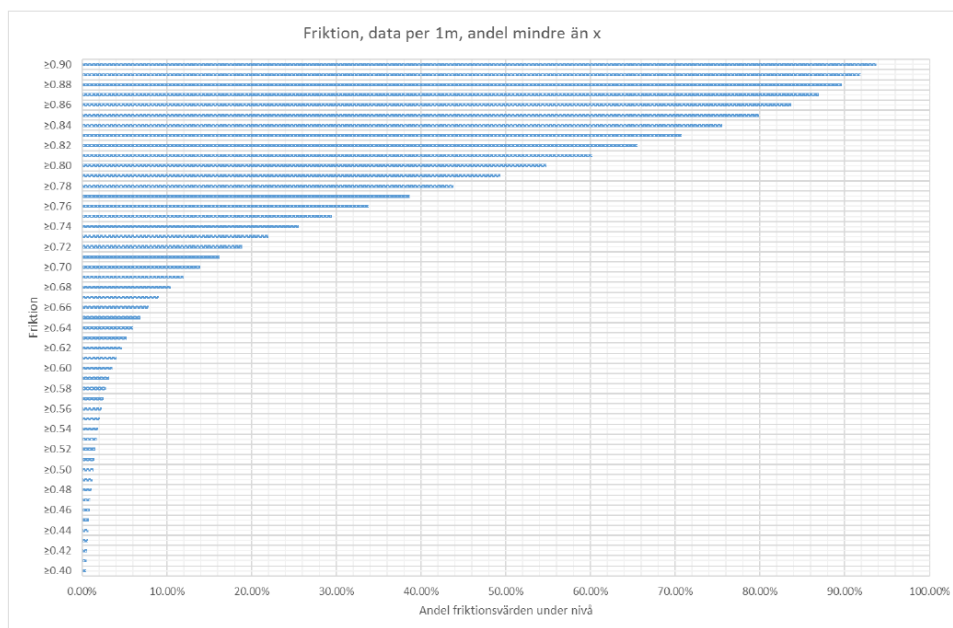
Resultatet visar att andelen underkända sträckor accelererar om gränsvärdet skulle justeras till ett värde som är större än 0,53. Ett gränsvärde som är större än 0,67 skulle underkänna halva populationen. Den intressanta delen, mellan 0,40 och 0,60, visas i tabell 13.

Tabell 13. Gränsvärdets betydelse för andelen godkända friktionsvärden.

Gränsvärde	Andel underkända (%)	Gränsvärde	Andel underkända (%)
≥0.40	0,6	≥0.50	3,1
≥0.41	0,7	≥0.51	3,6
≥0.42	0,9	≥0.52	4,4
≥0.43	1,1	≥0.53	5,5
≥0.44	1,3	≥0.54	6,9
≥0.45	1,6	≥0.55	8,6
≥0.46	1,8	≥0.56	11,0
≥0.47	2,0	≥0.57	14,2
≥0.48	2,3	≥0.58	17,8
≥0.49	2,7	≥0.59	21,9
		≥0.60	25,5

För att få ett grepp om hur friktionsnivån ser ut på det vägnät som används i dagligt bruk har ytterligare en sammanställning gjorts med utgångspunkt

från data från ett forskningsprojekt (Lundberg med flera, 2015) (Lundberg, et al., 2015). I figur 8 nedan visas hur stor andel av 1 meters friktionsvärden som ligger under ett visst friktionsvärde. Den friktionsnivå som motsvarar att 5 procent av urvalet ligger under nivån är 0,63, vilket kan jämföras med 0,53 för nya beläggningar (figur 7).

Figur 8. Andel friktionsvärden (per 1 meter) under en given friktionsnivå på vägar i bruk (Lundberg med flera, 2015).

Sammanfattningsvis kan sägas att vi utifrån nuvarande kunskapsläge inte kan motivera andra krav än de som redan gäller enligt nuvarande författning. Konsekvenserna av våra förslag bedömer vi därmed vara begränsade till att reglerna blir tydligare och enklare att verifiera, även på vägar som inte går att mäta med mätbil som kör i 70 km/h.

Enligt rapporten ”[Statistik över cyklisters olyckor - Faktaunderlag till gemensam strategi för säker cykling](#)” (Niska & Eriksson, 2013) är antalet skadade och omkomna cyklisterna stort: ”Under åren 2007–2012 har 153 cyklisterna omkommit och fler än 44 000 skadat sig så illa i trafiken att de uppsökt akut sjukvård. Av de skadade cyklisterna har 8 400 skadats allvarligt och 1 100 mycket allvarligt. Det ska poängteras att det redovisade antalet skadade cyklisterna ska ses som ett minimum då vi inte har uppgifter från alla sjukhus och vårdcentraler.”

Enligt samma rapport har 8 av 10 cyklisterna skadats i singelolyckor under denna period, vilket innebar att drygt 6 700 och 800 cyklisterna skadades allvarligt respektive mycket allvarligt – i singelolyckor. Alla åtgärder,

kopplat till cykelbanors utformning och tillstånd, i syfte att minimera antalet singelolyckor för cyklister är högst motiverade utifrån det stora antalet skadade och allvarligt skadade cyklister.

En av de viktigaste aspekterna för en säker cykling, med få singelolyckor, är att gång- eller cykelbanors ytor är förutsägbara med friktion enligt 11–12 §§, utan oväntade nivåförändringar på vägytan enligt 11 § och att det inte ska gå att köra ned i eller fastna i breda längsgående sprickor i beläggningen enligt 13 §. Vi bedömer att detta kommer att medföra något högre underhållskostnader, framför allt för kommunala väghållare, men vi bedömer att nyttan av dessa åtgärder i form av färre personskador till följd av färre cykelolyckor överväger kostnaderna.

Det föreslagna allmänna rådet till kravet i 13 § är i överensstämmelse med Trafikverkets kravdokument⁸⁷. Därför bedöms denna reglering vara praxis i dag och att nyttan i form av tillförsäkrad trafiksäkerhet överväger uppkomna kostnader till följd av regleringen.

Kravet i 14 § innebär att grusvägar som faller inom tillämpningsområdet för dessa föreskrifter ska dammbindas och dess grusslitlager ha rätt materialsammansättning, så som kornstorleksfördelning, så att rullgrus undviks. Vi bedömer att detta är ett motiverat krav som redan är förenligt med nuvarande praxis. Eftersom föreskrifterna inte behöver tillämpas på skogsbilvägar eller på vägar med årsdygnstrafik understigande 125 fordon per dygn (öppningsåret), är det dock enbart ett fåtal grusvägar som berörs av kravet.

I 15 § föreslår vi krav på vägens tvärfall. Den enda ändring vi i sak gör jämfört med dagens reglering är ett tillägg i syfte att förhindra att fordon välter på grund av felaktig kurvdosering. En rapport av Granlund (2016)⁸⁸ visar på hög lönsamhet för att minimera vältningsrisk genom att anpassa skevningen, eftersom kravet inte bedöms medföra nämnvärd merkostnad i vare sig projekterings- eller byggskedet.

Vi bedömer att det till 15 § föreslagna allmänna rådet om vägytans lutning på platser där gående uppehåller sig i trafikmiljön och där det finns risk att till exempel barnvagnar eller rullstolar ofrivilligt sätts i rullning inte leder till ökade kostnader, om detta tas med redan i utformningen av vägen. För plankorsningar och inom tätort måste regleringen anses utgöra praxis redan i dag.

⁸⁷ [Överbyggnad väg, Dimensionering och utformning TRVINFRA-00224](#), avsnitt 9.1.2.

⁸⁸ [Utformning av tvärfall för minskad krängningsrisk i kurva](#), 2016, Johan Granlund, WSP. Transportstyrelsen TSG 2016-1836.

6.3.23 Korsningar (5 kap. 16–19 §§)

Vår bedömning är att krav och allmänna råd i 16–19 §§ redan utgör befintlig reglering alternativt byggpraxis i dag och inte medför några omotiverade kostnadsökningar, om man hanterar dem redan vid projektering och byggande av korsningar.

Vi bedömer att vårt krav i 18 § – om att förändring av antalet körfält vid anslutningar till huvudkörbana som löper genom tunnel måste ske på betryggande avstånd från tunnelportal, om det är geografiskt möjligt – är okontroversiellt för branschen.

Den byggpraxis som gällde i Sverige, fram till den nationella implementeringen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/54/EG om minimikrav för säkerhet i vägtunnlar i TSFS 2019:93, var tre sekunder från den punkt på körfältet där utspetsningen börjar. Det motsvarar ungefär fem och en halv sekund från tunnelmynningen. Reglerna om tre sekunder fanns med i VGU 2004⁸⁹ och tidigare versioner av Trafikverkets/Vägverkets styrdokument för vägutformning (VU osv.) men har tagits bort i senare utgåvor av VGU för att inte ha dubbelreglering mot gällande författningskrav. Vi bedömer att ett avstånd på sex sekunder är ett tillräckligt betryggande avstånd som alltså i stort motsvarar etablerad och beprövad byggpraxis.

Vår avsikt är att motsvarande reglering även ska skrivas in och förtydligas i Transportstyrelsens föreskrifter om säkerhet i vägtunnlar, vilket därmed innebär en form av dubbelreglering. Vi anser att regeln är relevant både när man bygger tunnlar och när man bygger vägar. En byggherre/tunnelhållare kommer vid byggande av vägtunnlar i första hand att läsa författningar som kopplar till säkerhet i vägtunnlar, medan en byggherre/väghållare vid byggande av vägar, som kan ansluta till tunnlar, i första hand kommer att läsa författningar som kopplar till byggande av vägar. Därför föreslår vi motsvarande kravställande i båda författningar. En sådan reglering kommer att förenkla för branschen och göra det enklare att bygga rätt och regelenligt.

Kravet i 19 § om att räcken ska ha gensikt så att anslutande trafikanter kan upptäckas i tid medför att väghållare måste göra ett medvetet val av räcken och räckesutformning där fordon från en korsning eller påfart ansluter till en körbana samt i anslutning till cykelöverfarter och övergångsställen. Vi bedömer att nyttan av denna trafiksäkerhetshöjande åtgärd överstiger de marginella extrakostnader som detta krav eventuellt skulle kunna resultera i. Eftersom föreskrifterna enbart gäller när vägar byggs, byggs om eller på annat sätt ändras, är vår bedömning att det

⁸⁹ Vägverket (2004). Vägar och gators utformning, VV Publikation 2004:80, ISSN 1401-9612 (gällde fram till 6 november 2012).

främst handlar om att välja rätt räcketformning från början och att det därmed inte behöver innebära någon kostnadsökning.

6.3.24 Sidoområden (5 kap. 20–33 §§)

Vi föreslår i 20 § krav på hur sidoområdet närmast vägbanan ska vara beskaffat för att begränsa personskador vid en eventuell avkörning och att särskild hänsyn till risk beträffande avkörning med motorcykel ska tas vid utformning av säkerhetszon eller skyddsanordning. Under 2019 omkom 221 personer i trafikolyckor i landet, varav 29 motorcyklister. År 2018 var motsvarande siffra 47. Hälften av dessa (14 stycken) förolyckades i en singelolycka (Trafikanalys, 2020). Enligt Trafikverkets djupstudier sker 6 av 10 singelolyckor med motorcykel, med dödlig utgång, i en kurva⁹⁰. Att undvika att placera stolpar i ytterkurvor och att utforma vägräcken med underglidningsskydd i särskilt riskfyllda ytterkurvor, som medför extra stora risker för motorcykelförare, bedömer vi medför nytta i termer av färre svårt skadade och omkomna i motorcykelolyckor. Även om detta också medför ökade räcketkostnader, är vår bedömning att samhällsnyttan överstiger kostnaden.

Vi bedömer att kravet i 20 § första stycket skulle kunna vara kostnadsdrivande, och inte samhällsekonomiskt effektivt, om det utan förbehåll även ställdes vid ombyggnad och annan ändring av vägar. I en förlängning skulle det, i värsta fall, kunna innebära att ombyggnads- och ändringsprojekt inte går att genomföra utifrån vad som är praktiskt eller ekonomiskt möjligt (de blir inte längre lönsamma), och att samhället därmed undanhålls nytta i form av positiva hälso- eller miljöeffekter eller ökad säkerhet. Vi har därför valt att ange att kravet behöver anpassas till vad som är praktiskt möjligt och samhällsekonomiskt motiverat vid ombyggnad av vägar.

Vi bedömer att kravet, i 21 §, på säkerhetszonens utformning – i de fall säkerhetszon anläggs i enlighet med 20 § – utgör befintlig reglering eller beprövad praxis. Det samma gäller de undantag som anges i andra stycket, som vi anser utgör en lägsta acceptabel samhällssäkerhetsnivå. Vi ser därför inte några direkta konsekvenser av regleringen annat än att det blir tydligare.

Det allmänna rådet om att en stödmur eller tunnelvägg upp till fyra meter hög bör utformas så att ett påkörande fordon inte fastnar bedömer vi som okontroversiellt. Det finns tidigare olyckor som pekar på behovet av kravet, exempelvis har murkonstruktion i Lundbytunneln blivit genomkörd. Vi

⁹⁰ [På vilka platser skedde singelolyckorna](https://www.svmc.se/smc/SMCs-arbete--fragor/Statistik/), Trafikverkets djupstudier 2014-2019.
<https://www.svmc.se/smc/SMCs-arbete--fragor/Statistik/>.

bedömer kostnader för eventuella extra åtgärder som marginella för denna typ av projekt.

I 22 § föreslår vi krav på att säkerhetszonens bredd ska anpassas efter vägens referenshastighet. Vår bedömning är att kravet är funktionellt och okontroversiellt oberoende av väghållare och att konsekvenserna därmed är små utöver att reglerna medför en ökad tydlighet. I det allmänna rådet föreslår vi rekommenderade mått för säkerhetszonens utbredning i sidled utanför vägbanan vid normala förhållanden vad gäller trafikmiljön i stort. Vi anser inte att dessa allmänna råd kan vara normsättande för t.ex. behov av vägområde enligt väglagen (1971:948) och byggherren/väghållaren kan även fortsättningsvis välja att ha allmänna, egna och strängare krav. Föreslagna mått utgör en stark rekommendation så att man har något att förhålla sig till. Vi förstår att anpassningar sedan behöver göras utifrån de specifika förutsättningarna på den aktuella platsen. Råden går att frånga, utan behov av undantag, med goda argument; såsom samhällsekonomi, vad som är praktiskt möjligt eller avvägningar med andra mål som exempelvis tillgänglighet och framkomlighet för olika trafikantgrupper. I dagsläget föreslår vi inga krav gällande skyddszon till fasta hinder på gång- eller cykelväg. Det är något som vi ser behöver analyseras vidare tillsammans med eventuella konsekvenser av sådana krav.

I 23 § föreslår vi krav och allmänna råd kring väganordningars eftergivlighet. VTI-rapport 957 (Vadeby, et al., 2017) pekar på att eftergivliga belysningsstolpar alltid bör användas på vägar med stora trafikmängder och där hastighetsgränsen är 50 km/h eller högre. Beräkningar i flera länder visar att det är kostnadseffektivt att använda eftergivliga belysningsstolpar utom på vägar med låga trafikmängder eller låg hastighet, eftersom skadeutfallet i olyckorna minskar kraftigt.

Trots att en eftergivlig stolpe inte är eftergivlig för förare av motorcykel skulle en sådan lösning kunna vara att föredra även för denna trafikantgrupp, eftersom längre skyddsanordningar som vägräcken som skyddar traditionella oeftergivliga stolpar då kan undvikas.

I någon mån skulle de allmänna råden kunna innebära ökade kostnader för väghållaren, eftersom en eftergivlig väganordning ofta är dyrare än en oeftergivlig. Vår bedömning är ändå att dessa kostnader inte överstiger samhällsnyttan i form av färre allvarligt skadade och omkomna.

I 24 § föreslår vi krav och ett allmänt råd kring placering av föremål i rondeller. Cirkulationsplatser har alltmer ersatt trafikljus: de ökar framkomligheten, minskar utsläpp och olyckor. Det har dock uppmärksamats att det sker olyckor genom att fordon kör in i rondeller

och att personer ibland skadas till följd av kollision med utsmyckningen i rondellen.

Enligt sammanställd statistiken från STRADA sker det ett dödsfall vart tredje år på grund av kollisioner med rondellutsmyckning (träd, stenar, konstverk etc.), 6 skadas svårt per år och cirka 20 skadas lindrigt. Därutöver innebär kollisioner materialskador och åverkan på rondellen och eventuell utsmyckning. Nästan hälften av de som omkom eller skadades allvarligt var förare som var misstänkt alkoholpåverkad. Någon monetär värdering av dessa effekter har inte genomförts.

En mindre andel av alla vägtrafikolyckor inträffar i cirkulationsplatser och ett fåtal av dessa är till följd av att någon kört in i rondellen. Rent generellt, givet det trafikarbete som sker i cirkulationsplatser per år, är därför sannolikheten för olyckor liten. Sannolikheten för att en avåkning sker och en kollision inträffar beror på exempelvis på hastighet, alkoholkonsumtion, dålig sikt eller hur synlig cirkulationsplatsen är. Såväl sannolikhet som konsekvenser är förhållandevis små, och en stor andel orsakas av bristande regelefterlevnad genom alkoholpåverkan. Förväntade effekter av nya krav bedöms därför vara marginella. Detta är också en olycksrisk som förväntas minska över tid i och med fordon med avancerad förarstötteknik som kan läsa av hinder i omgivningen. Vi bedömer att kostnaderna som obefintliga jämfört med den samhällsnytta som vår reglering ger.

Vårt förslag till krav med allmänna råd till 25-26 §§ kring placering och höjd på räcken eller fallskydd bedömer vi utgör en etablerad miniminivå utifrån befintlig byggpraxis. Kravet i 26 § om att räcken ska finnas invid vägen om det finns stup med minst 1,0 meters vertikal fallhöjd baseras på en analys av personskadeutfall som gjorts av Movea (2020). Eftersom Trafikverket i Krav för VGU (2020)⁹¹ anger 1,5 meter som mått för stup, innebär vårt förslag en skärpning mot nuvarande praxis. Utifrån tillämpningsområdet för dessa föreskrifter, det vill säga att befintligt vägnät inte inkluderas i annat fall än vid ombyggnad eller annan ändring, är vår bedömning att kravet är samhällsekonomiskt motiverat.

De föreslagna kraven i 27-29 §§ avseende minimiavstånd mellan vägbankant och spårmitt för parallellt löpande järnväg, tunnelbana eller spårväg på egen banvall bedöms vara motiverat, eftersom det anknyter till gängse praxis i branschen.

I 32 § införs ett nytt krav om att bullerskärmar placerade på upphöjda konstruktioner inte ska splittras vid en påkörning, så att risk för personskada

⁹¹ Krav – VGU, Vägar och gators utformning, TRV publikation 2020:029, avsnitt 6.3.4.6.4 Väggräcke.

motverkas. Vi bedömer att kravet inte är kostnadsdrivande, då följden blir att lämpligt splitterresistent material väljs vid projekteringen.

Vi bedömer att övriga krav gällande sidoområdets utformning och utförande, det vill säga 30–31 §§ och 33 §, enbart utgör omskrivningar av dagens regler, alternativt nuvarande praxis, och därför inte medför några andra konsekvenser än att reglerna moderniseras och görs tydligare.

6.3.25 Vägskyddsanordningar (5 kap. 34–39 §§)

Vi bedömer att de krav och allmänna råd för vägskyddsanordningars funktion och kapacitet som vi föreslår i 34 § är beprövad och väl avvägd praxis. Detta inkluderar nationella val utifrån tillämpbar harmoniserad standard SS-EN 1317-5. Vi har svårt att motivera några ändringar, varken höjningar eller sänkningar av befintlig ”lägsta nivå”. Vi bedömer därmed att det inte blir några konsekvenser för ekonomi eller säkerhet.

Vår bedömning är att våra föreslagna krav och allmänna råd kring anslutningar och övergångar i vägräckesdelar i 35-36 §§ utgör såväl befintlig reglering som praxis vid utformning och byggande av vägräcken i dag.

I 37 § föreslår vi ett funktionellt krav på minsta räckeslängd. Att vägräcken ska vara tillräckligt långa för att förhindra att en bil som kör av vägen når fram till den fara eller det hinder som räcket är uppsatt för att skydda alternativt skydda bilisten från känns som ett ganska självklart och okontroversiellt krav. Enligt vår bedömning handlar kravet mer om ett medvetandegörande för byggherrar, väghållare och spårinnehavare. De räckeslängder som anges i de tillhörande råden bygger i stort på praxis för statlig väg, genom befintliga krav i VGU (2020)⁹². Gatunätet har, av naturliga skäl, inte vägräcken i lika stor utsträckning och eftersom hastigheten ofta är lägre än på det statliga vägnätet behövs heller inte lika långa räcken. Vi bedömer att där räcken sätts upp är dessa råd för hur kravet kan uppfyllas relevanta även för kommunala vägar och gator. Reglerna kan innebära en fördyrning, kanske framför allt vid ombyggnads- och ändringsprojekt, i de fall kravet innebär att en längre räckeslängd behöver användas jämfört med vad som tidigare använts. Vi bedömer dock vårt förslag som motiverat. Om ett räckes ändå ska placeras, är kostnadsökningen för att göra det tillräckligt långt väl motiverad utifrån den nytta som det bedöms medföra.

Kraven, med allmänna råd, på räckesändrar som föreslås i 38 § skulle kunna innebära en marginell fördyrning för byggherren eller väghållaren. I mångt och mycket utgör detta krav dock praxis redan i dag vid om- och

⁹² Krav – VGU, Vägar och gators utformning, TRV publikation 2020:029, avsnitt 7.3.3 Räckeslängd.

nybyggnad, så vår bedömning är att nyttan i termer av färre personskador överstiger kostnaden.

Vi ser inga negativa konsekvenser i termer av omotiverade kostnadsökningar av vårt förslag på krav rörande energiupptagande vägräckesändar och krockdämpare i 39 § eftersom det, i stort, överensstämmer med dagens krav. Den positiva nyttan av vårt förslag i termer av färre personskador bedöms överväga eventuella kostnadsökningar.

6.3.26 Vägbelysning (5 kap. 40–46 §§)

Det saknas i dag moderna studier som verifierar orsaks- och effektsamband mellan belysningens ljusnivå och olycksrisk. Det gör att det är svårt att bedöma om användning av vägbelysning är kostnadseffektiv när det gäller att förebygga olyckor. Sannolikt är det så. Men samtidigt ger installation och användning av vägbelysningen upphov till kostnader och energikonsumtion samt negativa konsekvenser vad gäller miljö- och klimatpåverkan, till exempel i termer av ekologiska konsekvenser på skyddade djurarter såsom fladdermöss. I 4 kap. 7 § anges också krav på belysning utifrån ekologiska aspekter (Jägerbrand, 2020).

Det kan också finnas målkonflikter mellan god belysning och tillgänglighet och trygghet, där trafikanterna upplever sig säkra och därmed utsätter sig för större fara eller risk. Ett exempel kan vara när fotgängare och cyklister väljer att färdas på vägar med högre belysningsnivåer trots att de då riskerar att bli påkörda av motorfordon i hög hastighet. Därför behöver även aspekter av tillgänglighet och trygghet beaktas i planeringen av vägbelysning (Jägerbrand, 2020).

I stadsmiljö är nyttan av belysningen sannolikt betydligt högre än på matarleder eller motorvägar i urban miljö, eftersom det finns påvisade samband mellan påkörning av fotgängare och dålig belysning. För att vara kostnadseffektiv behöver vägbelysningen reducera antalet trafikolyckor och då behövs en bedömning utifrån typ av väg, fordonshastighet och område samt trafikflöde/trafikarbete. Även belysningens egenskaper behöver tas hänsyn till, såsom belysningsstyrka, nedsläckning med mera (Jägerbrand, 2020).

Förslagen till föreskrifter har tagits fram i samverkan med Trafikverket och harmoniserar med nationell praxis åtminstone sedan 90-talet, då Vägverket och Svenska kommunförbundet gemensamt gav ut regler för vägbelysning: REBEL 91⁹³. En tidigare utgåva hette RIBEL och togs fram redan på 70-talet.

⁹³ Vägverket, Svenska kommunförbundet (1991). REBEL 91: tekniska beskrivningar för anordnande av vägbelysning.

För krav på belysning gäller även 8 kap. 12 § plan- och bygglagen samt 14 § Boverkets föreskrifter och allmänna råd (BFS 2011:5 – ALM 2) om tillgänglighet och användbarhet för personer med nedsatt rörelse- eller orienteringsförmåga på allmänna platser och inom områden för andra anläggningar än byggnader. Där ställs krav för belysning på gångytor och målpunkter, såsom busshållplatser, perronger, övergångsställen och entréer. Dessa krav bedömer vi som mer omfattande än de krav som vi föreslår.

Vår sammanvägda bedömning utifrån ovanstående är att våra förslag på föreskrifter om belysning i 40–46 §§ inte medför några andra konsekvenser än att reglerna blir modernare och tydligare.

6.3.27 Skydd mot instängning och barnolycksfall (5 kap. 47–49 §§)

Vår bedömning är att det nya allmänna råd som vi föreslår i 47 § om att brunnsbetäckningar bör ha låsanordningar inte medför andra negativa konsekvenser än en mycket marginell extra kostnad. Nyttan av vårt förslag, med syfte att minimera risken för barnolycksfall, bedöms överväga eventuella kostnadsökningar.

De allmänna råden till 48 § syftar till att olika typer av öppningar i väganordningar ska ha sådana dimensioner att man undviker att någon fastnar i dem. Vi bedömer att dessa råd innebär en uppdatering mot dagens samlade praxis och vi kan inte se att de kommer att generera några negativa konsekvenser, såsom omotiverade kostnadsökningar.

Kravet på klätterskydd i 49 § syftar till att förhindra att barn klättrar upp på höga väganordningar och därmed riskerar att falla ner. Som kravet är utformat anser vi att det inte innebär mer än en marginellt fördyrad konstruktion för ett begränsat antal vägprojekt.

6.3.28 Räddningsinsatser (5 kap. 50–51 §§)

Våra krav i 59–60 §§ syftar till att möjliggöra räddningsinsatser och uppställning vid nödsituationer. Ökade krav/råd på dokumentation skulle kunna medföra en ökad administrativ ”börda” och krav på uppförande av nöduppställningsplatser skulle i någon mån kunna innebära en fördyrning för byggherren/väghållaren. I huvudsak utgör detta dock praxis redan i dag och vår bedömning är att den samhällsekonomiska kostnaden understiger den samhällsekonomiska nytta som vi bedömer att reglerna medför.

Säkerhet vid användning av spårvägar och tunnelbanor (6 kap.)

6.3.29 Bankonstruktion (6 kap. 1–6 §§)

Det föreslagna kravet i 1 § om att banor ska konstrueras på ett sådant sätt att risken för att människor skadas allvarligt eller dödas minimeras innebär i sak inte något nytt. Dessa krav innefattas redan genom 13 § lagen (1990:1157) om säkerhet vid tunnelbana och spårväg: ”Spåranläggningar,

fordon och annan materiel som används i verksamheten skall vara av sådan beskaffenhet att skador till följd av verksamheten förebyggs”.

Vi bedömer att våra föreslagna krav i 2 § – att broar, spår och tillhörande anordningar utformas så att människor inte fastnar eller stängs in – inte innebär några större konsekvenser i termer av kostnadsökningar för aktörerna. Vi bedömer vidare att nyttan, i form av att förebygga att människor fastnar eller stängs in, överstiger eventuellt tillkommande kostnader. Därför är det lämpligt att föreslå motsvarande krav även för tunnelbana och spårväg.

Vårt förslag till övergripande regler för bankonstruktionens dimensionering (3–5 §§) innehåller ett antal funktionella krav som bedöms överensstämma med gängse praxis i branschen och medför därför inte omotiverade kostnadsökningar för aktörerna. Vi bedömer att den samhällsekonomiska nyttan med att minska risken för urspärning med potentiellt allvarliga konsekvenser som följd överstiger eventuella tillkommande kostnader till följd av regleringen.

Vårt krav om utformning av ytskikt för spårväg i väg (6 §) bedöms inte medföra några negativa konsekvenser för aktörerna, eftersom detta är en viktig aspekt som redan bedöms omhändertas idag. Kravet är en del i Transportstyrelsens strävan att förhindra fallolyckor i transportsystemet, se mer om fallolyckor under avsnittet om plattformar. VTI rekommenderar i sin rapport Rekommendationer för funktionell utformning av spårvägssystem (Hedström, et al., 2018) ett åtgärdsförslag: ”Ytskikt måste väljas så att snubbelrisk undviks i spårområdet. Detta är särskilt viktigt vid gång- och cykelpassager. För att undvika sättningar och andra skador i spårområdets ytskikt måste underbyggnaden vara stabil, särskild för spår i blandtrafik. Uppgiften är särskilt kritisk när även bussar ska trafikera spårområdet. Därför kan det vara lämpligt att sträva efter alternativa färdvägar för busstrafiken”. Transportstyrelsen försöker att delvis tillmötesgå detta åtgärdsförslag genom den föreslagna kravställningen.

6.3.30 Fritt utrymme (6 kap. 7–8 §§)

Kravet om fritt utrymme är indelat i två paragrafer. 7 § bedöms inte ha någon betydande negativ påverkan på aktörerna då det redan idag är normalt att fastställa ett fritt utrymme. 8 § avser enbart spårvägssystem i de delar där gång- och cykeltrafik förväntas förekomma. Transportstyrelsen föreslår visserligen i allmänna råd lämpliga minimivärden kopplat till skyddsutrymmet, men kravet är trots det allmänna rådet fortfarande funktionellt. Det innebär sammantaget att kravet i sin helhet inte bedöms ha någon betydande negativ påverkan.

6.3.31 Banutformning (6 kap. 9–14 §§)

Vårt förslag till krav om att tunnelportaler och krön på djupa bergsskärningar längs spår ska förses med skyddsanordningar för att förhindra fallolyckor (9 §) bedöms vara i linje med hur övriga trafikanläggningar utformas i dag. Förslaget bedöms därför inte medföra några betydande negativa konsekvenser för aktörerna.

Vårt förslag att obehörigt spårbeträdande i spårvägssystem på egen banvall med säkrad rörelse ska förebyggas (10 §) syftar till att förhindra personpåkörning. Olyckor kopplat till påkörning är inte lika vanligt på spårväg på egen banvall som med spårvagn i vägmiljö (Hedström, et al., 2018). Men konsekvenserna kan bli allvarigare på grund av generellt högre hastigheter och därför är det viktigt att åtgärder görs för att förebygga obehörigt spårbeträdande. Bedömningen är att detta inte avviker mot hur spårvägssystemen utförs i dag och därmed kan det inte anses få några konsekvenser av betydelse för aktörerna.

Vårt föreslagna krav är att hänsyn ska tas till sidoacceleration vid utformning och utförande av spårplanläggningens geometrier. De föreslagna nivåerna (11 §) bedöms vara i enlighet med de nivåer som spårinnehavarna utför i dag och medför därför inga betydande kostnadsökningar för aktörerna. Kravet är en del i Transportstyrelsen strävan att förhindra fallolyckor i Transportsystemet. Se mer om fallolyckor under avsnittet om plattformar.

Vårt krav i 12 § om att korsningar i plan mellan spårväg och järnvägens huvudspår ska vara förbjudna bedöms inte medföra några praktiska konsekvenser eller omotiverade kostnadsökningar. Korsningar av den här typen är något som inte konstruerats i Sverige och som vi inte heller vill se i en framtid. Dock är det viktigt att påpeka att förbudet inte avser anslutningar eller korsningar med sidospår, under förutsättning att det kan säkerställas att det sker på säkert sätt.

Kraven om förhindrande av självvullning av uppställda fordon ut på angränsande trafikspår (13 §) och att stoppbockar ska finnas vid spårslut (14 §) tydliggör vad som är gängse praxis i branschen. Exempelvis har Trafikförvaltningen motsvarande krav om stoppbockar (Trafikförvaltningen, 2016) i sitt interna regelverk i dag. Transportstyrelsen bedömer därmed att kravet inte medför några praktiska konsekvenser eller omotiverade kostnadsökningar för aktörerna.

6.3.32 Anordningar för trafikstyrning och signalering (6 kap. 15–19 §§)

Kraven kring tavlor och optiska signaler i 15 § bedöms inte avvika från hur systemen utformas i dag.

Transportstyrelsen föreskriver ett antal krav om säkrad rörelse och signalställverk. Det är viktigt att notera att signalställverk inte är obligatoriskt under förutsättning att fordon kan stanna på de angivna siktsträckorna. I sak innebär detta inte något nytt. Föreskrifterna 16-19 §§ behandlar principer kopplat till säkrad rörelse. De bedöms inte heller avvika från hur anläggningar utförs i dag under förutsättning att de byggs med signalställverk. Vi bedömer att denna reglering inte får några betydande negativa konsekvenser för berörda aktörer.

6.3.33 Plattformer (6 kap. 20–25 §§)

Våra föreslagna krav om utformning av plattformskanter och plattformsslut (20 §), förebyggande åtgärder mot självrullning av hjulförsedda hjälpmedel (21 §), friktion på plattformsytor (22 §) och belysning (23 §) syftar främst till att förebygga fallolyckor på eller från plattformar. Enligt Trafikverket (Trafikverket, 2019) registreras nästan 2 000 fallolyckor i STRADA⁹⁴ årligen. Vi har dock ingen statistik kopplat till fall i transportsystemet för specifikt tunnelbana eller spårväg.

| Krav om åtgärder mot självrullning av barnvagnar, rullstolar eller andra hjulförsedda hjälpmedel (21 §) bedöms heller inte avvika från hur plattformar generellt utförs i dag. Exempelvis lutar Trafikverkets plattformar inåt mot plattformsmitten (Trafikverket, 2013). Det är ett rimligt antagande att också denna aspekt behöver tas i beaktande vid plattformsutformning för spårvägs- och tunnelbanesystem.

Kravet om att utmärkning av plattformskanter och plattformsslut, anordnande av fallskydd vid plattformsslut samt belysning är baserat på Boverkets föreskrifter (BFS 2011:5 ALM 2) och allmänna råd om tillgänglighet och användbarhet för personer med nedsatt rörelse- eller orienteringsförmåga på allmänna platser och inom områden för andra anläggningar än byggnader. Därför är det sannolikt att dessa föreskrifter och allmänna råd redan i dag beaktas vid utformning av plattformar. Vår bedömning är att vårt förslag inte bör innebära några betydande negativa konsekvenser för aktörerna. När det gäller friktionstalen i 22 § så bedöms de också ligga inom de värden som utförs i dag.

Vårt krav i 24 § om att obehörigt spårbeträdande ska motverkas genom anordningar på plattformar över mark i tunnelbanan är i analogi med motsvarande krav för plattformar i undermarksstationer i tunnelbanan i 23 § [Transportstyrelsens föreskrifter och allmänna råd \(TSFS 2017:119\) om personsäkerhet i tunnlar och plattformsrum för tunnelbana och spårväg](#). Det är viktigt att notera att kravet är funktionellt och inte behöver innebära plattformsavskiljande väggar, även om det är ett möjligt alternativ. Kravet

⁹⁴ [Olycksdatabasen STRADA, Transportstyrelsen.](#)

bedöms bidra till att minska olyckor kopplat till personpåkörningar vid plattform, både genom olycksfall och suicider. Obehörigt spårbeträdande leder också till ökade driftstörningar i tunnelbanesystemet. Det är också värt att notera att Transportstyrelsen, efter att TSFS 2017:119 remitterats, reviderade det ursprungliga förslaget från att förhindra till att motverka obehörigt spårbeträdande. Skillnaden i att motverka i stället för att förhindra gör att kravet inte bedöms lika kostnadsdrivande. Det ger mer flexibilitet och öppnar upp för mindre kostnadsdrivande åtgärder än exempelvis plattformssavskiljande väggar.

Transportstyrelsen stödjer sig på konsekvensutredningen till TSFS 2017:119, som omfattar en analys för samtliga tunnelbanestationer. Konsekvensutredningen baserades främst på ett underlag från Region Stockholms Trafikförvaltning som påvisade en beräknad samlad samhällsekonomisk nytta av att införa åtgärder för att motverka obehörigt spårbeträdande för hela tunnelbanesystemets plattformar. Den samhällsekonomiska nyttan baserade sig på en uppskattning av att åtgärder för att förhindra obehörigt spårbeträdande kunde leda till en minskning med ungefär 9 döda och 6 svårt skadade per år i tunnelbanesystemet. När konsekvensanalysen upprättades ställdes dessa i relation till värdet av ett statistiskt liv som då, år 2014, uppgick till 25,4 miljoner kronor⁹⁵ respektive 4,7 miljoner för en allvarligt skadad. Dessa beräknade samhällskostnader för förlorade liv översteg kostnaderna för de motverkande åtgärder som identifierades och därför bedömdes vår reglering som samhällsekonomisk motiverad. Vår bedömning är att slutsatserna från den tidigare konsekvensutredningen kvarstår och att vårt förslag att motverka obehörigt spårbeträdande även är giltigt att använda för plattformar i tunnelbanesystemet ovan mark. Med förslaget vill vi uppnå en enhetlig nivå för tunnelbanesystemet, oavsett om det är under eller ovan mark.

Vi föreslår även ett övergripande krav i 25 § kopplat till säkerhet att vistas på plattformar vid på- och avstigning samt passage av tunnelbanetåg. Kravet bedöms inte avvika från hur plattformar utformas i dag.

6.3.34 Lokalisering (6 kap. 26 §)

Kravet om lokalisering syftar främst till eventuell olycks- och incidenthantering. Hanteringen av dessa krav bör rimligen ses som en del av spårinnehavarens säkerhetsstyrning, som kravställs och som delvis ligger till grund för deras tillstånd i lagen om säkerhet vid tunnelbana och spårväg. Kravet syftar till att bidra till ökad trafiksäkerhet och kravet i sig bedöms inte innebära några betydande negativa effekter eller kostnadsökningar.

⁹⁵ Nuvarande värdering av ett räddat liv är 40,5 miljoner kronor, ASEK.

Skydd mot buller (7 kap.)

6.3.35 Skydd mot buller (7 kap.)

Eftersom våra förslag till krav och allmänna råd är nu gällande reglering (VVFS 2003:140) och även följer befintlig praxis, blir det inga direkta praktiska konsekvenser. Däremot förenklar vi reglerna och tar bort en del otydliga definitioner, vilket leder till ett enklare och mer överblickbart regelverk. Vi har också säkerställt att vårt förslag inte innehåller motstridiga krav gentemot övrig reglering om buller.

7. Vilka bemyndiganden grundar sig myndighetens beslutanderätt på?

Vår beslutanderätt grundar sig på 10 kap. 6 § plan- och byggförordningen (2011:338), där det anges att Transportstyrelsen, efter att ha hört Boverket, får meddela de föreskrifter som behövs för tillämpningen avseende

- bärförmåga, stadga och beständighet
- säkerhet i händelse av brand
- skydd med hänsyn till hygien, hälsa och miljö
- säkerhet vid användning
- skydd mot buller.

Denna beslutanderätt gäller för järnvägar, tunnelbanor, spårvägar, vägar och gator samt de anordningar som hör till dessa. I denna föreskrift har vi valt att ange reglering för tunnelbanor, spårvägar, vägar och gator samt de anordningar som hör till dessa.

Vi har i föreskrifterna bestämmelser om specificerade system för bestyrkande av överensstämmelse för ballastmaterial utifrån vad som anges i de harmoniserade standarder som är tillämpliga. I dessa harmoniserade standarder anges följande: "Säkerhetskrav definieras av medlemsländerna i deras nationella lagar, myndighetsföreskrifter och administrativa bestämmelser". De harmoniserade standarderna har tagits fram av Europeiska organisationen för standardisering (CEN) på uppdrag från EU-kommissionen⁹⁶. Svenska säkerhetskrav har historiskt meddelats i myndighetsföreskrifter. För vägar och gator anges säkerhetskrav i dag i VVFS 2004:31.

⁹⁶ [Standarder i Europa, Europeiska unionen webbsida.](#)

8. Överensstämmer regleringen med eller går den utöver de skyldigheter som följer av EU-rättslig reglering eller andra internationella regler?

Transportstyrelsen bedömer att förslaget inte medför hinder för den fria rörligheten enligt EU-rätten, eftersom förslaget inte sätter upp några krav på produkter eller organisatoriska krav på tjänsteutövare, utöver dem som finns i EU-gemensam reglering. Det finns inte gemensam reglering för de aktuella byggnadsverken som påverkar utformning med mera och därför anger vi en nationell reglering.

Förslaget till föreskrift kommer att anmälas till kommissionen enligt gällande informationsprocedur beträffande tekniska standarder och föreskrifter i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/1535, som i Sverige genomförts genom förordningen (1994:2029) om tekniska regler.

9. Behöver särskild hänsyn tas när det gäller tidpunkten för ikraftträdande och finns det behov av speciella informationsinsatser?

Föreskrifterna bör träda i kraft så snart som möjligt, eftersom nuvarande föreskrifter i delar är omoderna och inte uppdaterade mot nuvarande kunskapsläge om effektsamband eller ny byggnadsteknik.

Vi gör bedömningen att inga andra riktade informationsinsatser behöver göras utöver att externremissen skickas ut brett och riktat till de myndigheter, företag, organisationer etc. som vi anser vara direkt eller indirekt berörda eller kan tänkas ha synpunkter på föreskriftsförslaget.

Vi föreslår att tillämpningen av kraven regleras genom övergångsbestämmelser.

B. Transportpolitisk måluppfyllelse

Det övergripande målet för svensk transportpolitik är att säkerställa en samhällsekonomiskt effektiv och långsiktigt hållbar transportförsörjning för medborgare och näringsliv i hela landet. Under det övergripande målet finns också funktionsmål och hänsynsmål med ett antal prioriterade områden.

Funktionsmålet handlar om att skapa tillgänglighet för människor och gods. Transportsystemets utformning, funktion och användning ska medverka till att ge alla en grundläggande tillgänglighet med god kvalitet och användbarhet samt bidra till utvecklingskraft i hela landet. Samtidigt ska transportsystemet vara jämställt, det vill säga likvärdigt svara mot kvinnors respektive mäns transportbehov.

Hänsynsmålet handlar om säkerhet, miljö och hälsa. Transportsystemets utformning, funktion och användning ska anpassas till att ingen ska dödas eller skadas allvarligt. Det ska också bidra till det övergripande generationsmålet för miljö och att miljökvalitetsmålen uppnås, samt bidra till ökad hälsa.

10. Hur påverkar regleringen funktionsmålet?

Transportpolitikens mål i Sverige är att säkerställa en samhällsekonomiskt effektiv och långsiktigt hållbar transportförsörjning för medborgarna och näringslivet i hela landet. Den föreslagna nya regleringen för bärförmåga, stadga och beständighet säkerställer tillgänglighet till vägar, spårvägar och tunnelbanor under det aktuella byggnadsverkets planerade livslängd, bland annat med beaktande av de kommande klimatförändringarna. Den föreslagna regleringen med fokus på säkerhet vid användning för vägar, gator, tunnelbanor och spårvägar bedöms öka medborgarnas förtroende och trygghet för dessa samhällsviktiga trafikslag.

Väl fungerande vägar, gator, tunnelbanor och spårvägar och att alla medborgare kan nyttja dessa medverkar till utformningen av ett jämställt samhälle, samtidigt som tillgängligheten inom och mellan regioner förbättras. Det medför i sin tur att service och kvaliteten för näringslivet förbättras.

11. Hur påverkar regleringen hänsynsmålet?

Vi bedömer att den föreslagna regleringen om säkerhet vid användning av vägar, spårvägar och tunnelbanor samt luftkvalitet (skydd med hänsyn till hälsa) på ett positivt sätt påverkar hänsynsmålet om att transportsystemets utformning, funktion och användning ska anpassas så att människors liv och hälsa skyddas. Den föreslagna regleringen om skydd med hänsyn till miljö bedöms också bidra till att det övergripande generationsmålet för miljö och miljökvalitetsmålen nås.

Våra förslag till reglering ger likvärdiga och balanserade krav på säkerhet vid användning och skydd med hänsyn till hälsa för vägar, gator, spårvägar och tunnelbanor.

C. Företag

Regleringen bedöms inte få effekter av betydelse för företags arbetsförutsättningar, konkurrensförmåga eller villkor i övrigt. Samtliga konsekvenser för företagen beskrivs därför under 5.1.

D. Sammanställning av konsekvenser

Berörd aktör	Effekter som inte kan beräknas		Beräknade effekter (tkr)	Kommentar
	Fördelar	Nackdelar	+ / -	
Företag	Större möjlighet för konsulter att verka på ett bredare område (väg, tunnelbana och spårväg) och som helhet få lägre kostnader för att verka inom sin bransch. Företagen drar nytta av en samlad reglering för de olika byggnadsverken	Marginell kostnad kan uppstå när konsultföretagen behöver gå igenom regelverket för att sätta sig in i kravbilder.		
Medborgare	Ökad säkerhet och högre upplevd trygghet för trafikanter och resande i väg-, spårvägs- och tunnelbane-systemet. Nya väg- och spårtunnlar ska utformas med avseende på luftkvalitet så att de inte medför oacceptabla hälsorisker för trafikanter och resande.			
Staten m.fl.	Bidra till att de transport-politiska målen uppnås med förbättrad säkerhet, tillgänglighet, miljö och hälsa för trafikanter och resande.	Ökade kostnader vid projektering, byggande och drift/underhåll kan uppstå. Ökade kostnader för tillsyn inom systemen vägar, spårväg och tunnelbana.		Vi bedömer att den föreslagna regleringen är väl avvägd och bedöms som kostnadseffektiv.

Berörd aktör	Effekter som inte kan beräknas		Beräknade effekter (tkr)	Kommentar
Externa effekter	Säkrare byggnadsverk ger lägre samhällskostnad på sikt genom färre personskador i trafiksystemet. Mindre ohälsa kopplat till luftkvalitet i väg- och spårutnär. Robustare byggnadsverk ger en lägre samhällskostnad på sikt genom att vägar- och banor dimensioneras utifrån pågående och kommande klimatförändringar. Robustare byggnadsverk medför också att bortfall av eller störningar i samhällsviktig verksamhet samt olyckor med stora miljömässiga och allmänfarliga konsekvenser förebyggs.			
Totalt				

E. Referenser

- Arnehed, S. & Johansson, C., 2012. *Cykling och gående vid större vägar*, Luleå: Luleå tekniska universitet.
- Arvidsson, A. K., 2017. *Krav för att förhindra fallolyckor - Tekniska egenskapskrav för gator och vägar*, Linköping: VTI rapport 932.
- Arvidsson, A. K. o.a., 2019. *Friktions- och texturutveckling på nya beläggningar*, Linköping: VTI rapport 992, Statens väg- och transportforskningsinstitut.
- Berg, S. & Strömberg, P., 2017. *Säkerhetskritiska parametrar vid vägutformning*, Stockholm: Transportstyrelsen TSG 2017:309, Movea Trafikkonsult AB.
- Berntman, 2015. *Fotgängares olyckor och skador i trafikmiljö med fokus på fallolyckor*, Lund: Bulletin 295-2015 Lunds Universitet. Institutionen för Teknik och samhälle Trafik och väg.
- Boverket, 2018. *Tillsynsvägledning avseende översvämningsrisker*, Karlskrona: Boverket.
- Brandt, R. & Lucchini, S., 2016. *E4 Förbifart Stockholm*, Borlänge: Trafikverket.
- California High-Speed Train Authority, 2012. *California High-Speed Train Project*, California: California High-Speed Train Authorit.
- Cha, 2016. *Indoor and outdoor measurement of airborne particulates on a commuter train running partly in tunnels*, London: Journal of Rail and Rapid Transit.
- Cha, 2019. *Variation in Airborne Particulate Levels at a Newly Opened Railway station*, Taiwan: Aerosol and Air Quality Research.
- CIE, 2010. *Lighting of Roads for Motor and Pedestrian Traffic*, Vienna: CIE 115:2010, Commission Internationale de l'Éclairage.
- Dahlström, B., 2010. *Regnintensitet – en molnfysiologisk betraktelse.*, Bromma: Svenskt Vatten.
- Elmgren, M. & Johansson, C., 2019. *Luftföroreningar i svenska vägtunnlar*, Stockholm: SLB Analys.
- Federal Ministry of Transport - Germany, 1987. *BOStrab - German Federal Regulations on the construction and operation of light rail transit systems*. Berlin: Federal Ministry of Transport.
- Förordning (EU) 1299/2014, 2014. *Kommissionens förordning (EU) nr 1299/2014 av den 18 november 2014 om tekniska specifikationer för driftskompatibilitet avseende delsystemet Infrastruktur i Europeiska unionens järnvägssystem*. Bryssel: Europeiska kommissionen.
- Förordning (EU) 1300/2014, 2014b. *Kommissionens förordning (EU) nr 1300/2014 av den 18 november 2014 om tekniska specifikationer för driftskompatibilitet avseende tillgängligheten till Europeiska unionens järnvägssystem för personer med funktionsnedsättningar och personer med nedsatt rörl.* Bryssel: Europeiska kommissionen.

Förordning (EU) 402/2013, 2013. *Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 402/2013 av den 30 april 2013 om den gemensamma säkerhetsmetoden för riskvärdering och riskbedömning och om upphävande av förordning (EG) nr 352/2009*. Bryssel: Europeiska kommissionen.

Grundström, 2015. *Variation and co-variation of PM10, particle number concentration, NOx and NO2 in the urban air – Relationship with wind speed, vertical temperature gradient and wather type*, Amsterdam: Atmospheric Environment 120.

Göteborgs Stad Trafikkontoret, 2014. *Banstandard i Göteborg, Konstruktion*. Göteborg: Göteborgs Stad Trafikkontoret.

Hansson, J., Andersson, P., Möller, M. & Petersson, B., 2011. *Handledning för spårvägsplanering i Skåne*, Stockholm: Trivector Traffic AB.

Harders, 2016. *Hälsopåverkan av tunnelluft*, Stockholm: Stokholmsläns landsting, Förvaltningen för utbyggd tunnelbana.

Hedström, R., 2013. *Cykling och gående vid större vägar. Några aspekter på anläggning, drift och underhåll samt kostnader för GC-lösningar vid större vägar*, Linköping: VTI.

Hedström, R., Johansson, T., Eriksson, O. & McGarvey, T., 2018. *Rekommendationer för funktionell utformning av spårvägssystem*, Linköping: VTI.

Heimeryd, 2014. *Formulering av begränsningsvärden - Bör en riktvärdeskonstruktion återinföras?*, Uppsala: Uppsala Universitet Juridiska institutionen.

Helldin, 2013. *Påkörda djur – trafikdödlighet ett växande naturvårdsproblem*, Uppsala: Centrum för biologisk mångfald - SLU.

Hellgren, 2018. *Planbeskrivning järnvägsplan - Tunnelbana till Nacka och söderort. Granskningshandling*, Stockholm: Stockholms läns landsting.

Johansson, 2005. *Källor till partiklar i Stockholms tunnelbana*, Stockholm: SLB-Analys.

Johansson, C. & Forsberg, B., 2020. *Riktvärde för vägtunnlar - Baserat på exponeringsdos upp till gränsvärde/miljömål för utomhusluft och dess konsekvenser för hälsoriskerna*, Stockholm, Umeå: SLB-Analys, Stockholms Universitet, Umeå Universitet.

Jägerbrand, 2018. *LED-belysningens effekter på djur och natur med rekommendationer: Fokus på nordiska förhållanden och känsliga arter och grupper*, Stockholm: Calluna.

Jägerbrand, A. K., 2020. *PM Förstudie metodbeskrivning för effektsamband trafiksäkerhet och vägbelysning*, Jönköping: Jönköping University, Ännu ej publicerat arbetsmaterial.

Järholm, 2013. *Hälsoeffekter av luftföroreningar*, Umeå: Umeå Universitet.

Karlsson, Toktarova, Rootzén & Odenberg, 2020. *TECHNICAL ROADMAP BUILDINGS AND TRANSPORT INFRASTRUCTURE*, Stockholm: Mistra.

Larsson, R.-M. & Svartengren, M., 2010. *Hälsoeffekter luftvägar partiklar i Stockholms tunnelbana*, Stockholm: Karolinska institutet.

Lundberg, T., Ekblad, J., Göransson, N.-G. & Sjögren, L. & A. A., 2015. *Makrotexturens möjlighet att identifiera låg friktion*, Linköping: VTI rapport 877.

Länsstyrelserna, 2018. *Rekommendationer för hantering av översvämning till följd av skyfall – stöd i fysisk planering*, Fakta 2018:5, Länsstyrelserna i Stockholms och Västra Götalands län, u.o.: Länsstyrelserna i Stockholms och Västra Götalands län.

Miljömålsrådet, 2018. *Miljömålsrådets delredovisning 18 oktober 2018*, Stockholm: Naturvårdsverket.

Movea, 2020. *Defzone - Definition av säkerhetszon huvudrapport*, u.o.: u.n.

Nafstad, 2004. *Nafstad, P. Håheim, LL. Wisloff, T. Gram, F. Oftedal, B. Holme, I. Hjermann, I. Leren, P. Urban air pollution and mortality in a cohort of Norwegian men.*, Durham: Environmental Health Perspect.

Naturvårdsverket, 2018. *Förslag till insatser som kan motverka nedgången av vilda pollinatörer i Sverige*, u.o.: Naturvårdsverket.

Naturvårdsverket, 2019. *Handbok med vägledning om miljökvalitetsnormer för utomhusluft. Version 4*, Stockholm: Naturvårdsverket.

Naturvårdsverket, 2020. *Ett rikt växt och djurliv*. [Online]

Available at: <https://www.naturvardsverket.se/Miljoarbete-i-samhallet/Sveriges-miljomal/Miljokvalitetsmalen/Ett-rikt-vaxt--och-djurliv/Precisering-av-Ett-rikt-vaxt--och-djurliv/>

Niska, A. & Eriksson, J., 2013. *Statistik över cyklisters olyckor - Faktaunderlag till gemensam strategi för säker cykling*, Linköping: VTI rapport 801.

Olofsson, 2020. *Beräkning av årsdos PM10 för tunnelbaneresenärer - tid i passagerarkabin och på tågplattform – exponeringstid som ett alternativ*. Stockholm, KTH Maskinteknik.

Orru & Forsberg, 2016. *Assessment of long-term health impacts of air quality with different guideline values for NOx in the planned by-pass tunnel Förbifart Stockholm.*, Umeå: Institutionen för folkhälsa och klinisk medicin: Umeå Universitetet..

Pershagen, 2017. *Forskning för renare luft - En sammanfattning av resultaten i Naturvårdsverkets forskningsprogram SCAC*, Stockholm: SCAC - Swedish Clean Air and Climate Research Program.

Pettersson, L. & Sundquist, H., 2007. *Design of soil steel composite bridges*, Stockholm: KTH.

Proposition 2008/09:31, 2008. *Transportstyrelsen och dess varksamhet*, Stockholm: Regeringskansliet.

Proposition 2017/18:163, 2018. *Nationell strategi för klimatanpassning, regeringens proposition 2017/18:163*, Stockholm: Regeringen.

Ramböll, 2015. *Åtgärder för luftkvalitet - underlag för MKB för järnvägsplan*, Stockholm: Stockholms läns landsting.

- Raza, W., 2021. *Impacts of Active Transport on Health: with a focus on physical activity, air pollution, and cardiovascular disease*, Umeå: Umeå Universitet.
- Regeringen 2017/18:265, 2018. *Miljömålen – med sikte på framtiden- Regeringens skrivelse 2017/18:265*, Stockholm: Regeringskansliet.
- Regeringskansliet, 2016. *Nystart för Nollvisionen, Ett intensifierat arbete för trafiksäkerheten i Sverige*, Stockholm: Regeringskansliet.
- Regeringskansliet, 2017. *En nationell cykelstrategi*, u.o.: Regeringskansliet.
- SFS 2018:1428, 2018. *Förordning (2018:1428) om myndigheters klimatanpassningsarbete*, Stockholm: Regeringskansliet.
- Sjögren, L., 2020b. *Kanter i cykelvägen – När är en kant farlig?*, Linköping: VTI rapport.
- Sjögren, L., Niska, A., Hjort, M. & Andrén, P. & L. T., 2020. *Krav på belagda väg-, cykel- och gångbanors friktionsegenskaper vid barkmarksförhållanden - Underlag och rekommendationer*, Linköping: VTI rapport 980.
- SKR, 2015. *Kommunal VGU-Guide. Vägars och gators utformning i tätort. 2015*, Stockholm: Sveriges Kommuner och Landsting. ISBN/Bestnr: 978-91-7585-369-7.
- SLB, 2013. *Halter av partiklar och NOx i fordon i relation till omgivningsluftens halter*, Stockholm: SLB Analys.
- SLB, 2017. *Luftkvalitetsberäkningar för kontroll av miljökvalitetsnormer. Modeller, emissionsdata, osäkerheter och jämförelse med mätningar*, Stockholm: SLB-analys rapport nr 11:2017.
- SLB, 2019. *Halter i fordonskupéer vid färd i tunnel*, Stockholm: SLB Analys.
- SLB, 2020. *Luftkvalitet inom Östra Sveriges Luftvårdsförbund - mätresultat år 2019*, Stockholm: Östra Sveriges Luftvårdsförbund, SLB-Analys.
- SLU Artdatabanken, 2020. *Skydd av arter*. [Online]
Available at: <https://www.artdatabanken.se/arter-och-natur/naturvard/skydd-av-arter/>
- SMHI, 2017. *Extremregn i nuvarande och framtida klimat. Analyser av observationer och framtidsscenarier*, Norrköping: SMHI klimatologi Nr 47.
- SMHI, 2020a. *Kunskapsbanken - Återkomsttider*. [Online]
Available at: <https://www.smhi.se/kunskapsbanken/klimat/extremer/aterkomsttider-1.89085>
- SMHI, 2020b. *Prisuppgifter SIMAIR*. [Online]
Available at: <https://www.smhi.se/professionella-tjanster/professionella-tjanster/luftkvalitet/prisuppgifter-simair-1.15142>
- SMHI, 2020c. *Statistik för extrem korttidenederbörde*. [Online]
Available at: <https://www.smhi.se/kunskapsbanken/meteorologi/statistik-for-extrem-korttidsnederbord-1.159736>

SMHI, 2020d. *Vad är RCP?*. [Online]
Available at: <https://www.smhi.se/klimat/framtidens-klimat/vagledning-klimatscenarier/vad-ar-rcp-1.80271>
[Använd 20 oktober 2020].

Statens haverikommission, 2014. *Plankorsningsolycka med tåg 614 och lastbil mellan Hägernäs och Rydbo. Slutrapport RJ 2014:04*, u.o.: Statens haverikommission.

Statskontoret, 2014. *Nya myndigheter på transportområdet – fördjupningsfrågor för uppföljning av Trafikverket och Transportstyrelsen. Statskontoret 2014:33*, Stockholm: Statskontoret.

Stroh, 2019. *Luftkvalitet i överbyggda stationsmiljöer*, Lund: Lunds Universitet.

Svensk Byggtjänst, 2020. *AMA Anläggning 20, CED.13*, u.o.: Svensk Byggtjänst 20200, ISBN 978-91-7917-017-2.

Svensk Energi, 2015. *Riktlinjer för bestämning av dimensionerande flöden för dammanläggningar.*, Stockholm: Svensk Energi, Svenska kraftnät och SveMin.

Svenska dagbladet, 2019. *Buss exploderade: "Körde in i stålkonstruktionen"*. [Online]
Available at: <https://www.svd.se/rok-over-stockholm-brinnande-buss>

Svenskt Vatten, 2018. *Skyfallens ABC*, u.o.: Svenskt vatten.

Svenskt Vatten, 2020. *Nederbördsstatistik för dimensionering av dagvattensystem - State of the art*, u.o.: Svenskt Vatten AB.

Svensson, M. & Hultkrantz, L., 2015. *Ekonomiska utvärderingar i svensk offentlig sektor – likheter och skillnader*, Stockholm: Ekonomisk debatt.

Sveriges Radio, 2019. *Sveriges radio P4*. [Online]
Available at: <https://sverigesradio.se/artikel/7343499>

Sylvén, B., 2016. *Trafik på stadens villkor*. Stockholm: Stockholms spårvägar.

Söderqvist, 2019. *Underlag för reviderade ASEK-värden för luftföroreningar - Slutrapport från projektet REVSEK*, Borlänge: Trafikverket.

TDOK 2014:0045, 2017. *Trafikverkets tekniska krav för avvattning – TK Avvattning, Version 2.0.*, Borlänge: Trafikverket.

TDOK 2014:0051, 2017. *TDOK 2014:0051 Trafikverkets råd för avvattningsteknisk dimensionering och utformning – MB 310, Version 3.0.*, Borlänge: Trafikverket.

TDOK 2015:0323, 2019. *Riktlinje landskap TDOK 2015:0323*, Borlänge: Trafikverket.

TDOK 2016:0204, 2019. *Krav Brobyggande, TDOK 2016:0204, version 3.0*, Borlänge: Trafikverket.

TDOK 2018:0640, 2018. *Kabelkanalisation - TDOK 2018:0640*, Borlänge: Trafikverket.

Tillstånd till prövning i hovrätt av mål om brott mot strålskyddslagen (2017).

TK Geo 13, 2016. *Trafikverkets tekniska krav för geokonstruktioner-TK Geo 13 version 2.0 TDOK 2013:0667*, Borlänge: Trafikverket.

Trafikförvaltningen, 2015. *SSÅ TEB-0403 Spårteknik Spårgeometri spårvidd 1435 mm*. u.o.:u.n.

Trafikförvaltningen, 2016. *SSÅ SÄB-0499 STOPPBOCKAR TEKNISKA KRAV*. u.o.:u.n.

Trafikverket, hastighetsprojektet, u.d. *Informationsblad: Hastighet och miljö*. [Online]

Available at:

https://www.trafikverket.se/contentassets/262b460bf29f48c7917a9c80a0eccf92/infomaterial/informationsblad_hastighet_miljo.pdf

Trafikverket, 2013. *Stationshandbok*, u.o.: Trafikverket.

Trafikverket, 2014. *Vägbelysningshandboken*, Borlänge: Trafikverket.

Trafikverket, 2015b. *Effektivisera genomförande av resor och transporter*, Borlänge: Trafikverket.

Trafikverket, 2015. *BVS 1586.26 - Banöverbyggnad - Plattformer. Geometriska krav vid ny och ombyggnad*. u.o.:u.n.

Trafikverket, 2016. *PM Forskningsprogram om tunnelluft - slutrapport - Utvärdering av hälsoeffekter av korttidsexponering samt förslag på fortsatt arbete - Granskningsversion 2016-12-19*, u.o.: Trafikverket.

Trafikverket, 2017. *TEMA blad Faunapassager för uter och medelstora däggdjur*, u.o.: Calluna.

Trafikverket, 2018b. *Personlig kontakt, Tomas Holmström, Miljöansvarig Förbifart Stockholm*. Solna: Personlig kontakt.

Trafikverket, 2018. *Översättningsnyckel till Trafikverkets kriterier för farliga ämnen*, Borlänge: Trafikverket.

Trafikverket, 2019. *Fotgängares fallolyckor – utformningens och ytornas betydelse*. [Online]

Available at: <https://www.trafikverket.se/om-oss/var-verksamhet/sa-har-jobbar-vi-med/Vart-trafiksakerhetsarbete/Skyltfonden/Projekt/Slutforda-projekt/Vagen--Trafikmiljon/Vagen/Fotgangares-fallolyckor--utformningens-och-ytornas-betydelse/>

Trafikverket, 2020a. *Vägar och gators utformning Krav - VGU, TRV publikation 2020:029*, Borlänge: Trafikverket.

Trafikverket, 2020b. *PM Förbifart Stockholm - Tunnelluft Del 4: Hälsoekonomiska effekter 2.0*, Borlänge: Trafikverket.

Trafikverket, 2020c. *RÅD till KRAV TRVINFRA-00012 version 2*. Borlänge: Trafikverket.

Trafikverket, 2020d. *Trafikverket Materiella och kemiska produkter*. [Online]

Available at: <https://www.trafikverket.se/for-dig-i-branschen/miljo---for-dig-i-branschen/Material-och-kemiska-produkter/Farliga-amnen-i-material->

och-varor/Kriterier-for-bedomning-av-farliga-amnen-i-material-och-varor/
[Använd 30 oktober 2020].

Transportstyrelsen, 2019b. *Trafiksäkerhetshöjande åtgärder för gasbussar. Redovisning av regeringsuppdrag - TSG 2019-5092*, Borlänge: Transportstyrelsen.

TRVINFRA-00224, 2020. *Överbyggnad väg, Dimensionering och utformning*, Borlänge: Trafikverket.

TRVINFRA-00227, 2020. *Bro och broliknande konstruktion, Byggnad*, Borlänge: Trafikverket.

TRVINFRA-00231, 2020. *Avvattning, Dimensionering och utformning*, Borlänge: Trafikverket.

TSFS 2018:57, 2018. *Transportstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om tillämpning av eurokoder*, TSFS 2018:57, Borlänge: Transportstyrelsen.

Tunved, 2018. *PM Samband mellan exponering för NOx och Risk Ratios (RR's) för "all-cause mortality": En litteraturstudie*, Stockholm: Sweco.

TÖI, 2019. *Second Opinion på «Luftkvalitet i vägtunnlar – konsekvensutredning och förslag på nationellt riktvärde»*, Oslo: TOI. *Utformning av villkor med angivande av begränsningsvärde* (MÖD 2009:9).

Vadeby, A., Ekström, C. & Gustafsson, S. & W. J., 2017. *Användning av eftergivliga belyningsstolpar - Litteraturstudie och olycksstudie*, Linköping: VTI rapport 957.

WHO, 2018. *Ambient (outdoor) air pollution*. [Online]

Available at: [https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/ambient-\(outdoor\)-air-quality-and-health](https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/ambient-(outdoor)-air-quality-and-health)

[Använd 30 oktober 2020].

WHO, 2018. *Noise Guidelines for the European Region, Executive Summary*, Geneva: Environmental World Health Organization, Regional office for Europe.

WSP, 2016. *Jämförelse mellan Sundahus och Byggvarubedömningen*, Stockholm: Samverkansforum, WSP.

WSP, 2018. *Luftkvalitet i vägtunnlar - konsekvensutredning och förslag till nationellt riktvärde*, Stockholm: WSP.

WSP, 2019. *Luftkvalitet i tilläggsuppdrag*, Stockholm: WSP.

WSP, 2020. *Klimatförbättringar i infrastrukturprojekt - Vägledning för planering och projektering*, Borlänge: Trafikverket, Innovationsföretagen, Byggföretagen.

VVFS 2004:31, 2017. *Vägverkets föreskrifter om bärförmåga, stadga och beständighet hos byggnadsverk vid byggande av vägar och gator*, Borlänge: Vägverket.

F. Samråd

Transportstyrelsen har haft dialog med Boverket, då främst kring frågor kopplat till kravet *Skydd för skador på riskobjekt och skyddsvärda objekt* och egenskapskravet *Bärförmåga, stadga och beständighet*. Vi har även haft dialog med Region Stockholm, både den byggande delen Förvaltningen för utbyggd tunnelbana (FUT) och den förvaltande delen Trafikförvaltningen (både avseende tunnelbana och spårväg). Med Trafikverket och nationella experter har vi diskuterat frågeställningar kring luftkvalitet i väg- och spårtunnlar samt säkerhet vid användning av vägar, spårvägar och tunnelbanor.

Vi har även varit i kontakt med företrädare för Sveriges kommuner och regioner (SKR) och intresseföreningen [Spårvagnsstäderna](#).

Om ni har några frågor med anledning av konsekvensutredningen eller synpunkter ni vill framföra, får ni gärna kontakta oss:

Per Andersson

Utredare

E-post. per.andersson@transportstyrelsen.se

Tel. 010-495 56 40

Karin Edvardsson

Handläggare

E-post. karin.edvardsson@transportstyrelsen.se

Tel. 010-495 56 01

Lina Andersson

Handläggare

E-post. lina.andersson@transportstyrelsen.se

Tel. 010-495 55 87

Alexander Östman

Handläggare

E-post. alexander.ostman@transportstyrelsen.se

Tel. 010-495 68 40

Jonas Malmstig

Jurist

E-post. jonas.malmstig@transportstyrelsen.se

Tel. 010-495 56 85